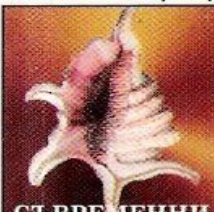

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕНИ
РОМАНИ

САГА ЗА ИРЛАНДИЯ

НОРА РОБЪРТС

ДАРОВЕТЕ НА СЪНЩИЦЕТО

„НОРА РОБЪРТС Е НАПИСАЛА РОМАН,
КОЙТО ЩЕ ВИ КАРА ДА РАЗГРЪЩАТЕ
НЕТЪРПЕЛИВО СТРАНИЦИТЕ.“

Ю Ес Ей Тудей

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

НОРА РОБЪРТС

ДАРОВЕТЕ НА СЛЪНЦЕТО

Превод: Ивайла Божанова

chitanka.info

Твърдо решила да преосмисли живота си, Джуд Мърей побягва от Америка, за да се усамоти в къщурката на Хълма на феите. Тук тя се залавя да изучава местния фолклор... И в изпълненото с магии минало открива надежда за бъдещето...

След години на пътешествия завърналият се най-после в Ирландия Ейдан Галахър има необичайно разбиране за пленителните митове на своята страна. Макар да се е посветил на семейната кръчма, в очите му все още проблясват неспокойни пламъчета. А у Джуд той вижда жена, която би успокоила сърцето му и същевременно би разпалила кръвта му. Започва да ѝ разказва легендите на родния си край, с което двамата поставят началото на собствена страстна история.

ГЛАВА 1

Очевидно и безспорно губеше разсъдъка си. Като психолог не се съмняваше.

Всички признаци бяха налице. Наблюдаваше ги как се проявяват от месеци: напрегнатост, склонност да мечтае с отворени очи, невъзможност да сдържа нетърпението си, загуба на памет. Забелязваше и липса на мотивация, на цел.

Родителите ѝ го приемаха по техния мек начин: „Би могла да се справиш и по-добре, Джуд.“ Колегите ѝ започнаха да ѝ хвърлят крадливи погледи, пълни с тихо съжаление или неспокойно неодобрение. Усещаше, че изпитва ненавист към работата си, не харесваше студентите си, намираще десетки дребни недостатъци у приятели и близки, у помощниците и началниците си.

Всяка сутрин простата задача да стане от леглото и да се облече за лекциите си през деня се превръщаше в непосилно бреме. Все едно ѝ предстоеше да изкачи планина. И то такава, каквато не желаше да види дори отдалеч, а още по-малко — да катери.

Често се държеше рязко, импулсивно. О, да, това бе окончателното доказателство. Стабилната, непоклатимата Джуд Франсис Мърей, една от най-жилавите издънки на семейното дърво на рода в Чикаго, разумната и преданата дъщеря на професорите Линда и Джон К. Мърей напусна работа.

Не, не взе отпуска от университета, нито помоли за няколко седмици почивка, а направо напусна наскоро семейството.

Защо? Нямахте и най-бегла представа.

За нея изненадата бе не по-малка, отколкото за декана, за колегите, за родителите ѝ.

Така ли бе реагирала преди две години, когато бракът ѝ пропадна? Не, разбира се. Бе продължила да действа рутинно — лекции, научни занимания, уговорени срещи — без никаква засечка, дори когато се срещаше с адвокатите и се занимаваше с документите, символизиращи края на един съюз.

Макар че не бе имало особена близост в този съюз, нито съществени затруднения за адвокатите. Брак, просъществувал по-малко от осем месеца, не предизвиква кой знае каква каша или проблеми. Нито пък страст.

Страст, предположи тя, ето какво ѝ липсваше. Ако бе съществувала, Уилям нямаше да я зареже заради друга жена още преди цветята от булчинския ѝ букет да увехнат.

Но нямаше смисъл да разсъждава за това след толкова време. Тя е това, което е. Или което беше, поправи се. Само Господ знае какво представлява в момента.

Вероятно някаква част от цялото, мина ѝ през ума. Все едно бе стъпила на някакъв ръб и бе погледнала надолу към огромно тъмно море от еднообразие, от монотонност, от скука. Това бе сега Джуд Мърей. Размаха ръце, отстъпи бързо от ръба и с писък избяга.

Толкова нетипично за нея.

Докато тези мисли се блъскаха в главата ѝ, така се разтрепери, че се запита дали като капак на всичко не получава инфаркт.

АМЕРИКАНСКА ПРЕПОДАВАТЕЛКА

ПО ПСИХОЛОГИЯ

ИЗДЪХВА ВЪВ ВЗЕТО ПОД НАЕМ ВОЛВО

Подобен некролог щеше да звучи странно. Не е изключено да стигне дори до „Айриш таймс“, любимият вестник на баба ѝ. Родителите ѝ, разбира се, ще бъдат шокирани. Такава неочаквана, публична, неудобна смърт. Напълно неподходяща.

Естествено, ще страдат много, но най-вече ще бъдат озадачени. Какво си въобразява това момиче, та така ненадейно да замине за Ирландия. Нали има блестяща кариера и прекрасен собствен апартамент край брега на езерото?

Щяха да припишат всичко на влиянието на баба ѝ.

И, разбира се, щяха да бъдат прави, както винаги — от зачеването ѝ в резултат на много благоприлично съвокупление точно година след като се бяха оженили.

Въпреки нежеланието да си го представя, Джуд бе уверена, че родителите ѝ правят любов винаги благоприлично и премерено точно — като хореографията на класически балет, от която и двамата се възхищаваха толкова много.

А и защо седи във взето под наем волво, чийто глупав волан не е на обичайното място, и мисли за сексуалния живот на родителите си?

Можеше да направи само едно: да притисне очи с пръсти, та образът да избледнее.

Такива неща ти се случват, повтори си тя, когато полудяваш.

Пое си дълбоко въздух, после — още веднъж. Кислород, за да се избистри и успокои умът. Според сегашната ѝ гледна точка разполагаше с две възможности. Първата — да извади куфарите от колата, да влезе обратно в сградата на Дъблинското летище, да върне ключовете на агентката с червени като морков коси и необичайно широка усмивка и да вземе полета обратно към дома.

Вече няма работа, разбира се, но известно време ще преживее доста добре със спестяванията си. Е, няма да разполага с апартамента си, защото го даде под наем за следващите шест месеца на симпатична двойка, но ако се прибере в родината си, винаги може да се подслони при баба си.

А баба ѝ ще я погледне с красивите си избелели сини очи, пълни с разочарование. „Джуд, скъпа, винаги стигааш до ръба на онова, което сърцето ти желае. Защо никога не предприемаш последната крачка?“

— Не знам, не знам, не знам... — Отчаяна, Джуд покри лице с ръце и се заклати напред-назад. — Идеята да дойда тук беше твоя, не моя. Какво ще правя следващите шест месеца в къщурката на Хълма на феите? Та аз дори нямам представа как се кара тази проклетата кола!

Беше на път да се разридае неудържимо. Усещаше как сълзите напират в очите ѝ, ушите ѝ забучават. Преди да се отрони първата сълза, изпъна глава назад, стисна силно клепачи и мислено се наруга. Избухване в ридания, пристъпи на лошо настроение, саркастични забележки и друго неприлично държание представляваха просто начините ѝ да отреагира. Беше възпитана да различава признаците и тренирана да ги овладява. И нямаше да се поддаде.

Напред към следващата стъпка, Джуд, патетична идиотко такава. Говориш си сама, плачеш в колата, прекалено си нерешителна, парализирана, за да включиш двигателя и да поемеш.

Въздъхна за пореден път, изправи рамене.

— Втората възможност — промърмори тя е да довършиш започнатото.

Завъртя ключа и отправяйки молитва да не убие или осакати някого включително и себе си, — докато шофира, подкара бавно, за да излезе от паркинга.

Пееше — главно за да не се разкреци — всеки път, когато стигаше до някое от кръговите кръстовища по аутобана, които ирландците весело наричат въртележка. Мозъкът ѝ сякаш се размекваше, не различаваше ляво от дясно и си представяше как забива волвото в половин дузина невинни зяпачи. Затова подхващаше първата мярнала се в ужасеното ѝ съзнание мелодия.

Южно от Дъблин, на път към графство Уотърфорд, с пълен глас крещеше песни, които пеят обикновено из ирландските кръчми, а при градчето Карлоу така се дереше, че би накарала дори Мик Джагър да се засрами.

По-късно нещата малко се поуспокоиха. Изглежда боговете закрилници на автомобилистите се изтощиха достатъчно от врявата, която вдигаше, и, оттегляйки се, престанаха да изпращат коли на пътя ѝ. Или може би многобройните параклиси в чест на Непорочната Дева, осеяли и двете страни на пътя, оказаха благотворното си влияние. Каквато и да беше причината, движението понамаля и Джуд започна да се наслаждава на гледката.

Зелени хълмове, сгрени от ярката слънчева светлина, постепенно се сливаха със сенките на далечните планини, чиито силуети се открояваха на фона на небето, осеяно с облаци в перлени тонове, по-подходящи за картини, отколкото за действителността.

Картини, мина ѝ през ума, докато създанието ѝ се рееше, така красиво пресъздадени... Ако ги гледаш достатъчно дълго, изпитваш чувството, че потъваш в тях, сливаш се с цветовете и формите, бляскаво сътворени от някой майстор.

Именно това виждаше тя всеки път, когато се осмеляваше да откъсне поглед от пътя. Блестяща, зашеметяваща красота, която едновременно завладява и опиянява сетивата, навява покой.

Прегради от груб жив плет или ниски дървета насичаха зелените — невероятно зелените — ливади. Петнисти крави или рошави овце пасяха мързеливо из тях, а тук-там се виждаха трактори да орат нивята. На места се мяркаха бяло-кремави къщурки, до които се вееха прострени дрехи, а из дворовете цветята грабваха погледа — небрежно мацнати ярки петна.

После, сякаш от сън, необяснимо, се появяваха старинните руини на порутен манастир, издигащи се гордо наред полето, устремили снага нагоре, сякаш чакаха отново да настъпи техният час.

Какво ли ще почувства, запита се тя, ако отбие натам и тръгне по гладките стъпала, останали да стърчат сред изпопадалите камъни. Можеше ли — щеше ли — да усети как в продължение на векове по същата тази стълба са се изкачвали нозе? Щеше ли, както твърдеше баба й, да чуе — единственото условие било да се заслушаш — музиката и гласовете, грохота на битките, плача на жените, смеха на децата, умрели толкова отдавна?

Тя, разбира се, не вярваше в такива неща. Но тук, на тази светлина, в този въздух, й се стори почти възможно.

Цялата земя се разстилаше пред нея и й се предлагаше от величави развалини до очарователна простота. Сламни покриви, каменни кръстове, замъци, селца с тесни улички и надписи на ирландски.

На едно място видя възрастен човек да върви заедно с кучето си отстрани на пътя, където тревата растеше високо, а малък надпис предупреждаваше за опасност от свличащи се камъни. И мъжът, и кучето носеха малки кафяви шапки — сториха й се невероятно очарователни. Картината остана за дълго в съзнанието й и тя им завидя за свободата и простотата на техния живот.

Вероятно се разхождаха така всеки ден, помисли си. Независимо дали вали дъжд, или грее слънце, те се прибират да пият чай в някоя кокетна къщурка със сламен покрив и добре поддържана градина. Кучето вероятно си има собствена колиба, но сигурно най-често се гуши в краката на господаря си до камината.

И на нея й се прииска да се разхожда из тези поля с предано куче. Да върви, да върви, докато се умори и седне. После да седи, седи, докато й се доще да се изправи. Подобна перспектива я зашемети. Да прави каквото иска, когато желае, със свое темпо и по свой собствен начин.

Такава проста, всекидневна свобода й бе липсвала напълно. Големият й страх бе да не би най-после да я намери, да докосне с върховете на пръстите си сребърните й краища и да я развали.

Докато пътят се виеше покрай брега, от време на време виждаше морето като синя коприна, ширнала се до хоризонта. Наситените

зеленикави и сиви тонове сякаш изригваха, а после се стоварваха върху широката пясъчна ивица.

Напрежението в раменете ѝ постепенно изчезна. Ръцете ѝ върху волана малко се поотпуснаха. Това беше Ирландия, баба ѝ бе разказвала за нея — с нейните цветове, драматизъм и спокойствие. И ето, каза си Джуд, най-после идваше да види къде са били корените ѝ, преди да бъдат изтръгнати и пренесени от другата страна на Атлантическия океан.

Сега се зарадва, че на летището не се отказа и не побягна обратно към Чикаго. Не преодоля ли успешно по-голямата част от три и половина часовото шофиране без нито една злополука? Не броеше малкия инцидент на въртележката в Уотърфорд сити, която обиколи три пъти и накрая едва не налетя върху кола, пълна с не по-малко ужасени от нея туристи.

Но на всички им се размина без наранявания.

И ето, почти пристигна. Знаците към селцето Ардмор я убеждаваха в това. От подробната карта, която баба ѝ начерта, знаеше, че Ардмор е най-близкото селище до къщурката ѝ. Именно в него щеше да пазарува, там щеше да търси всичко, което ѝ потрябва.

Баба ѝ, естествено, я снабди и с впечатляващ списък от имена на хора, които да посети, на далечни роднини, на които да се представи. Това, реши Джуд, обаче ще почака.

Помисли си колко приятно би било няколко дни да не говори е никого! Да не ѝ задават въпроси и никой да не очаква тя да знае отговорите. Да не се налага да води престорено любезни разговори, както при срещите ѝ с колеги във факултета. Да няма график, който стриктно да спазва.

След миг блаженство, породено от тази перспектива, сърцето ѝ потрепери в ужас. Какво, за Бога, ще прави цели шест месеца?

Не е задължително да са шест, напомни си тя, а тялото ѝ отново се напрегна. Няма такъв закон. Не биха я арестували на митницата, ако се върне след шест седмици. Или след шест дни. Дори след шест часа.

Като психолог добре знаеше, че най-големият проблем е човек да се пребори с очакванията си. Отнасяше се, разбира се, и за нея самата. Макар да приемаше, че е много по-добра на теория, отколкото на практика, веднага си постави за цел да промени това положение и да се придържа към решението си през цялото време, докато е в Ирландия.

Отново успокоена, включи радиото. Заля я поток от ирландски. Направо зяпна. Започна да натиска произволно бутоните, та да намери нещо на английски. И така пое, вместо по пътя за Тауър Хил и къщурката си, по разклонението към Ардмор.

В един момент осъзна грешката си, но тогава натежалото небе се разтвори, сякаш великан заби нож в сърцето му. Дъждът се лееше по покрива на колата и по предното стъкло, а тя се мъчеше да намери лостчето за чистачките.

Приближи към бордюра и изчака чистачките да отместят дъждовната завеса.

Селцето се намираще в южната част на графството, докосвайки Ирландско море при залива Ардмор. Дочу грохота на вълните, които се разбиваха в брега, докато бурята вилнееше около нея, мощна и неукротима. Вятърът блъскаше прозорците, стенеше жално и проникваше през всички пролуки.

Беше си представяла как бавно се разхожда из селцето, опознава го, разглежда хубавите къщурки, опушените, препълнени кръчми; как броди по плажа, по остриите скали и зелените поля, оживели в разказите на баба й.

Но това ставаше в прекрасен, слънчев следобед — селянките бутат в колички бебета с розови бузки, а настроени за флирт мъже леко докосват кепетата си в знак на внимание към нея.

Не си бе представяла внезапна и буйна пролетна буря, нито вятър, който фучи из пустите улици. „Възможно е тук да не живее никой“ — помисли си тя. Вероятно бе попаднала на това място в погрешен век.

Друг проблем, отбеляза тя наум, е отприщващото се с отчайващо постоянство въображение.

Тук, разбира се, живеят хора. Просто са достатъчно умни да се скрият от дъжда. Къщите бяха хубави, подредени като дами с цветя в краката им. Цветя, които, както отбеляза наум, сега дъждът здраво шиба.

Няма причина да не изчака онзи прекрасен слънчев следобед, за да се върне отново в селцето. В момента беше уморена, чувстваше се напрегната и имаше леко главоболие; искаше и се да влезе на топло и уютно местенце.

Отдалечи се от бордюра и бавно подкара в дъжда, притеснена да не пропусне отново отклонението.

Не си даваше сметка, че кара в лентата на насрещното движение, докато не избегна като по чудо челен удар. Или — ако трябва да е точна — когато колата насреща и избегна удара, заобикаляйки я ловко с гневно натиснат клаксона.

Намери търсеното отклонение и се учуди как го е пропуснала — каменната кръгла кула стърчеше на върха на хълма. Дори в дъжда се издигаше величествено и сякаш бранеше дребната, останала без покрив катедрала в „Свети Деклан“ и всички гробове, отбелязани с килнати или полусъборени камъни.

За миг ѝ се стори, че там зърва мъж: мерна се под дъжда, облечен в сребърни одежди, които проблеснаха, намокрени от капките. Докато се напрягаше да го види по-добре, едва не излезе от онова, което служеше за тесен път. Опънатите ѝ нерви я възпираха да запее. Сърцето ѝ биеше прекалено учестено, за да си го позволи. Ръцете ѝ потрепераха, докато предпазливо се придвижваше напред и се опитваше да зърне къде точно е той, какво прави. Но не се виждаше нищо, освен високата кула, развалините и гробовете на мъртвите.

Никой, разбира се, не е бил там, смъмри се тя. Никой няма да стои в гробищата наред бурята. Изморените ѝ очи ѝ погаждаха номера. Просто ѝ бе необходимо да попадне на топло и сухо място и да си поеме дъх.

Колкото и невероятно да изглеждаше, пътят се стесни още повече — превърна се в кална пътека, опасана от двете страни с жив плет на височина човешки бой. Реши, че се е загубила и е в безнадеждно положение. Колата подскачаше по коловозите, а тя се опитваше да намери място, за да обърне и поеме обратно.

В селцето все щеше да се намери подслон и някой щеше да се смили над безмозъчната американка, неспособна да си намери пътя.

Имаше малка каменна стена, покрита с къпини — във всеки друг момент би ѝ се сторило живописно; после следваше процеп, нещо като алея към къща, — но го подмина, преди да съобрази какво е. Изпитваше ужас да даде на заден и да направи маневра в калта.

Пътят водеше нагоре; коловозите ставаха все по-дълбоки. Нервите ѝ бяха изопнати до крайност. Наложил се да премине през още една издуптина. Зъбите ѝ тракаха силно и тя сериозно се замисли дали

просто да не спре и да изчака някой да я изведе на буксир обратно чак до Дъблин.

При вида на следващата пролука в живия плет простена облекчено. Зави по нея — за малко да ожули колата — и просто отпусна глава върху волана.

Беше загубена, гладна и изпитваше неотложна нужда от тоалетна. Сега ще ѝ се наложи да излезе в силния дъжд и да почука на непозната врата. Ако ѝ кажат, че къщурката ѝ се намира на повече от три минути път, ще трябва да ги помоли да използва тоалетната им.

Е, ирландците са известни с гостоприемството си. Който ѝ отвори вратата, едва ли ще ѝ откаже — сигурно нямаше да се стигне дотам да търси облекчение сред храстите. Но въпреки това не желаше да гледа с див поглед и да изглежда свръх напрегната.

Наклони огледалото за обратно виждане — очите ѝ, обикновено спокойни и зелени — в момента наистина гледаха диво. Бухналата ѝ от влагата коса бе чорлава и приличаше на тъмен храст. В резултат на комбинацията от напрежение и умора, кожата ѝ бе мъртвешки бледа. Нямаше сили да търси гримове и да пооправи поне малко нещата.

Опита се да се усмихне дружелюбно — на страните ѝ се появиха трапчинки. Лично тя намираще устата си за твърде широка, а очите ѝ бяха наистина големи, та усмивката заприлича по-скоро на гримаса.

Но това бе най-доброто, което можеше да направи в момента.

Грабна чантата си и отвори вратата на колата, готова да излезе в дъжда.

Точно в този миг зърна някакво движение зад прозореца на втория етаж — леко потреперване на завесата, което привлече погледа ѝ. Светлите коси на облечена в бяло жена се спускаха свободно по раменете и гърдите ѝ. През сивата завеса на дъжда очите им се срещнаха за не повече от секунда, но Джуд успя да долови неизразимата им красота и голямата тъга.

В следващия миг образът на жената изчезна и остана само дъждът.

Джуд потрепери. Вятърът и влагата я пронизаха до кости. Жертвайки достойнството си, се отпрати с големи скокове към хубавата бяла портичка на малък двор, който направо сияеше от реките цветя, опасващи тясната пътечка.

Нямаше веранда в истинския смисъл на думата, по-скоро — малка площадка. Но вторият етаж се простираше над нея и предлагаше така желания подслон. Вдигна месинговото чукче, украсено с келтска плетеница, и почука по грубата повърхност на дървената врата — изглеждаше плътна като тухла и в горния край завършваше с очарователна арка.

Потрепервайки, се стараеше да не мисли за мехура си, огледа онова, което можеше да види от убежището си. Прилича на куклен дом, помисли си. Цялата къщурка беше бяла, със зелени первази на многобройните прозорци с кепенци — функционални и същевременно декоративни. Сламеният покрив искрено я очарова. Вятърът поклащаше висулка от три редици камбанки и разнасяше приятния им звън.

Почука отново, този път по-силно. По дяволите, знам, че вътре има човек. Зарязвайки доброто си възпитание отстъпи назад в дъжда и се опита да надникне през предния прозорец.

Тутакси обаче отскочи гузно, защото чу изсвирване на клаксон.

Ръждив червен пикап с двигател, който мъркаше като доволна котка, спря зад нейната кола. Джуд отметна мокрите кичури от лицето си и, когато шофьорът излезе, се приготви за обяснения.

Първоначално го взе за дребен мъж с износени, кални ботуши, мръсно яке и избелели работни панталони. Но лицето, което засия изпод кафявото кепе насреща и, определено бе женско.

И почти зашеметяващо красиво.

Зелените ѝ очи съперничеха по цвят на околните хълмове, а кожата все едно грееше. Когато жената забърза напред грациозно, независимо от грубите ботуши, Джуд забеляза кичурите гъста червена коса, измъкнали се изпод кепето.

— Вие трябва да сте госпожица Мърей. Пристигам точно навреме.

— Така ли?

— Да. Днес малко изоставам с графика си, но Томи, внукът на госпожа Дъфи, пак натика половината кубчета от конструктора в тоалетната чиния, а после пусна водата. Много мърляво стана.

— Аха...

Джуд не успя да промълви нищо повече. Стоеше под дъжда и се чудеше защо разговаря с някаква непозната за запушени тоалетни.

— Не си ли намерихте ключа?

— Ключа ли?

— За входната врата. Е, нося моя, така че сега ще ви вкараме вътре и ще ви приберем на сухо.

Идеята звучеше чудесно.

— Благодаря — подхвана Джуд и последва непознатата към задната врата. — Но все пак коя сте вие?

— О, извинявайте, аз съм Брена О’Тул. Младата жена протегна ръка, стисна десницата на Джуд и енергично я разтърси. — Баба ви не ви ли каза, че ще приготвя къщата за вас?

Баба... Къщата... Джуд се сгуши в палтото.

— Къщата ли? Това е моята къща?

— Точно така, ако вие сте Джуд Мъррей от Чикаго. — Брена се усмихна мило, макар лявата ѝ вежда да се бе стрелнала нагоре. Обзалагам се, че сте доста изморена от пътуването.

— Да. — Джуд прекара ръце през лицето, докато Брена отключваше вратата. — А и помислих, че съм се изгубила.

— Е, излиза, че не сте. *Seade mile failte* — каза тя и отстъпи, за да даде път на Джуд да влезе първа.

Хиляди пъти добре дошли, мина и през ума. Знаеше дотолкова ирландски. Когато влезе вътре на топло, наистина се почувства добре дошла.

От едната стена на антрето, не много по-голямо от външната площадка, се виеше стълбище, лъснато от времето и многобройните нозе, вървели по него. Сводест портал въвеждаше в малка всекидневна, красива като картинка: стени с цвят на прясно изпечени бисквити и дантелени пердета, приятно пожълтели от годините всичко в стаята изглеждаше окъпано от слънце.

Дамаската на мебелите беше износена и поизбеляла, но весела със синьо-белите си райета и пухкави възглавнички. По лъскавите плотове на масичките имаше неизброими съкровища — кристални украшения, дялани фигурки, миниатюрни бутилки. Цветни килимчета застилаха дъсчения под, а каменната камина вече бе заредена с онова, което Джуд предположи, че бяха парчета торф.

Ухаеше на земя, но и на цветя.

— Очарователно е, нали? — Джуд отметна косите си от челото и се завъртя в кръг. — Като куклен дом. Старата Мод обичаше красивите

предмети.

Нещо в тона накара Джуд да спре и да се вгледа в лицето на Брена.

— Съжалявам. Не я познавам. Привързани ли бяхте към нея?

— О, всички много обичаха Старата Мод. Беше изискана дама. Щеше да е доволна, че сте тук и се грижите за къщурката. Нямаше да ѝ е приятно мястото да е празно. Да ви разведа ли да огледате наоколо?

— Много ще съм ви благодарна, но първо отчаяно се нуждая от тоалетната.

Брена се разсмя.

— Пътят от Дъблин е дълъг. Точно до кухнята има малка тоалетна. Татко и аз приспособихме за Мод един килер преди три години. Насам.

Джуд не губи време да се оглежда. Малка бе точната дума за помещението. Щеше да докосне стените, ако постави ръце на кръста и разпери лакти. Но бе боядисана в приятен бледорозов цвят, а бялата порцеланова мивка блестеше от чистота. По закачалките висяха красиво избродирани пешкирчета.

Един поглед към овалното огледало над мивката показва на Джуд, че изглежда точно толкова ужасно, колкото се опасяваше. И макар да бе средна на ръст, до Брена, която приличаше на фея, се чувстваше като истинска амазонка.

Раздразнена от себе си заради сравнението, издуха кичурите от челото си и излезе навън.

— О, аз щях да ги взема.

Пъргавата Брена бе разтоварила багажа ѝ от колата и бе наредила куфарите в антрето.

— Няма начин да не сте уморена след такова пътуване. Ще кача нещата горе. Ще се настаните, предполагам, в стаята на Старата Мод, много е приятна, а после ще сложа чайника, за да пиете чай. Аз пък ще запаля огъня в камината. Днес е влажно.

Докато говореше, понесе двата огромни куфара на Джуд нагоре по стълбите сякаш бяха празни. Като съжали, че не е прекарвала повече време в гимнастическия салон, Джуд я последва с лаптопа и портативния принтер.

Брена ѝ показва две спални и се оказва права — стаята на Старата Мод е изглед към предната градина беше по-приятната. Но Джуд

придоби само бегло впечатление, защото след първия поглед към леглото усети как цялата умора от пътуването се стоварва върху ѝ като оловна тежест.

Не слушаше съвсем внимателно веселия приповдигнат глас, който ѝ обясняваше нещо за спалното бельо, отоплението, капризите на миниатюрната камина в спалнята, където Брена запали приготвените парчета торф. После я последва сякаш вървеше сред вода. Брена слезе долу, за да приготви чая и да ѝ покаже как да се оправя в кухнята.

Разбра, че килерът е зареден наскоро и че може да пазарува при Дъфи в селцето, когато са ѝ нужни продукти. Навън, при задната врата, имало натрупани парчета торф, понеже Старата Мод го предпочитала, но ако Джуд иска дърва, имало и от тях. Узна, че телефонът отново е включен и проследи как се пали огънят в кухненската печка.

— Олеле, ама вие ще заспите права. — Изпълнена със съчувствие, Брена напъха дебелостенна синя порцеланова чаша в ръцете на Джуд. — Вземете това горе със себе си и полегнете. Аз ще се оправя тук.

— Извинявам се, но не мога да се концентрирам.

— Ще се почувствате по-добре след малко сън. Номерът ми е до указателя, ако ви потрябва нещо. Семейството ми — мама, татко и четирите ми сестри — живее на не повече от километър отук. При нужда само позвънете или елате при семейство О'Тул.

— Да... Четири сестри ли?

Брена отново се засмя и поведе Джуд по коридора.

— Баща ми все се надявал за момче, но такъв е животът. Заобиколен е изцяло от жени. Дори кучето ни е женско. Хайде, качвайте се горе.

— Много ви благодаря. Обикновено не съм така разсеяна.

— Е, човек не прекосява всеки ден океана. Желаете ли нещо, преди да тръгна?

— Не... — Облегна се на парапета и премигна. — О, забравих... В къщата имаше някаква жена. Къде отиде?

— Жена ли? Къде?

— На прозореца. — Залитна и за малко щеше да изпусне чашата с чай. Тръсна глава да я избистри. — До прозореца на горния етаж имаше жена. Когато дойдох, гледаше навън.

— Така ли?

— Да. Руса, млада, много привлекателна.

— О, трябва да е била лейди Гуен. — Брена се обърна, вмъкна се във всекидневната и запали купчината торф. — Не се показва на всеки.

— Къде изчезна?

— О, още е тук, предполагам. — Доволна, че торфът се разгоря, Брена се изправи и изтупа коленете на панталоните си. — Тук е горе-долу от триста години. Тя е вашият призрак, госпожице Мърей.

— Моят какво?

— Призрак. Но не се притеснявайте от нея. Няма да ви нарани. Нейната история е тъжна. Да отложим разказа за друг път, когато не сте толкова уморена.

Трудно ѝ бе да се съсредоточи. Съзнанието ѝ се стремеше да изключи, тялото ѝ — да се отпусне, но ѝ се струваше важно да изясни този въпрос.

— Искате да кажете, че призрак обитава къщата?

— Разбира се. Баба ви не ви ли каза?

— Нямам спомен. Да не би да вярвате в призраци?

Веждите на Брена отново се стрелнаха нагоре.

— Е, вие видяхте ли я, или не? А, какво ще кажете? — отбеляза тя, когато Джуд само леко се намръщи. — Идете да подремнете и ако се събудите по прилично време, наминете към кръчмата на Галахър. Ще ви черпя първата бира.

Прекалено озадачена, за да се съсредоточи, Джуд само поклати глава.

— Не пия бира.

— О, колко жалко — подметна Брена, едновременно и учудена, и дружелюбна. — Е, довиждане, госпожице Мърей.

— Джуд — предложи тя.

— Джуд, тогава. — Брена я дари с лъчезарна усмивка и излезе навън в дъжда.

Обитавана от призраци, помисли си Джуд, докато се изкачваше по стълбите, и бавно поклати глава. Ирландски измишльотини. Бог ѝ е свидетел, че баба ѝ разказваше какви ли не легенди, но те бяха просто приказки. Но все пак видя някого... Нали?

Не. Било е от дъжда, пердетата, сенките. Остави чая, от който дори не бе отпила, и свали обувките си. Не съществуват никакви

призраци. Има само една хубава къщурка на очарователен хълм. И този пороен дъжд.

Легна по корем на леглото, помисли си да придърпа завивката, но заспа, преди да успее да протегне ръка.

Когато се появиха сънищата, сънува битка на зелен хълм: мечове проблясваха под слънчевите лъчи като скъпоценни камъни; феи танцуваха в гората, където лунната светлина се стелеше като сълзи по листата; дълбокото синьо море пулсираше като огромно сърце върху очакващия го бряг.

И във всичките сънища постоянно чуваше тихото ридание на жена.

ГЛАВА 2

Джуд се събуди. Беше тъмно като в рог. Огънят бе загаснал — бяха останали само дребни рубинови светлилки. Загледа се в тях все още замаяна от съня. Сърцето ѝ подскочи като див елен — жаравата ѝ заприлича на дебнещи я очи.

Постепенно си припомни всичко, умът ѝ се избистри. Намираше се в Ирландия, в къщурката, където баба ѝ е живяла като момиче. И умираше от студ.

Надигна се, разтърка премръзналите си ръце и затършува да напипа лампата до леглото. Погледна часовника и премигна невярващо — почти наближаваше полунощ. Възстановителната ѝ дрямка бе продължила близо дванадесет часа.

И, откри тя, умираше не само от студ. Умираше и от глад.

Остана загледана в огъня. Изглеждаше ѝ изгаснал и понеже нямаше и най-бегла представа как да го разпали отново, го остави на мира и слезе в кухнята да търси храна.

При всяка стъпка къщурката скърцаше и простенваше. Уютен домашен звук, повтаряше си тя, макар да ѝ се искаше да подскочи и да погледне през рамо. Не мислеше за призрака, за който ѝ разказа Брена. Просто не бе свикнала да чува домашни звуци. Подовете в апартамента ѝ не скърцаха, а единствената червена светлинка, която ѝ се случваше да зърне в тъмното, бе лампичката на алармената система.

Но ще привикне със заобикалящата я среда.

Брена не я беше подвела, откри Джуд. Къщурката бе добре заредена с храна и в миниатюрния хладилник, и в тясното килерче. Може и да ѝ е студено, мина ѝ през ума, но поне няма да умре от глад.

Реши да отвори консерва супа и да я подгрее в микровълновата печка. Озърна се из кухнята с консервата в ръка и направи изненадващо откритие.

Нямаше никаква микровълнова печка.

„Е — помисли си Джуд, — това е проблем.“ Няма как. Ще я стопли в тенджерата на печката, но се натъкна на следващия проблем:

откри, че няма автоматична отварачка за консерви.

Старата Мод не само бе живяла в друга страна, прецени Джуд, докато преглеждаше чекмеджетата, а направо в друг век.

Успя да се справи с ръчната отварачка, изсипа супата в тенджерата и я постави на печката. Избра си ябълка от купата върху кухненската маса, отиде до задната врата и я отвори. Стелеше се мъгла, мека като коприна и мокра като дъжд.

Виждаше единствено въздуха — бледосиви пластове в нощта. Не се различаваха никакви форми, никакви светлини, освен формите, които мъглата придобиваше. Потрепери, пристъпи навън и мигом я обгърна същинска пелена.

Усещането за уединение я обзе внезапно, цялостно и невероятно дълбоко. Никога не бе изпитвала нещо подобно. Ала не бе плашещо или тъжно, даде си сметка тя, протягайки ръка — загледа се как мъглата я поглъща до китката. Беше странно освобождаващо чувство.

Не познаваше никого, никой не я познаваше. От нея не се очакваше нищо. Всичко зависеше от собствените ѝ намерения. Тази вечер — една великолепна вечер — беше абсолютно самичка.

Стори и се, че нощта пулсира: тих, напевен ритъм. Дали не беше морето, зачуди се тя. Или просто мъглата дишаше. Засмя се на себе си и в следващия миг дочу друг звук като звънтене на музика.

Нима бяха гайди и звънчета, флейти и свирки? Омаяна от тях, едва не напусна задната площадка, за да последва в мъглата магията на музиката като мечтател, тръгнал да броди в съня си.

Камбанките, клатени от вятъра, сети се тя и отново тихо се засмя, но този път малко по-нервно. Просто красивите камбанки, които висят пред вратата ѝ. И вероятно още не се е събудила, щом обмисля дали да не затанцува навън посреднощ и да последва звука на музиката в мъглата.

Насили се да влезе обратно вътре и затвори решително вратата. И тутакси чу как супата кипи.

По дяволите! — Бързо отиде до печката и я изключи. Какво ми става? За Бога! Дори дванадесетгодишно дете може да стопли глупава консерва супа.

Забърса печката — изгори си два пръста — и изяде супата права, без да спира да си чете морал.

Крайно време е да престане да се лута, да се стегне и да се вземе в ръце. Тя е отговорна жена, а не заплес, който мечтае посреднощ сред мъглата. Ядеше супата механично, по-скоро като задължение към тялото си, а не с удоволствието, което носи една закуска в полунощ.

Време е да се обърне с лице към истинската причина, заради която дойде в Ирландия. Редно е да престане да се преструва, че си е взела дълга отпуска, за да изследва корените си и да работи върху материали, чрез чиято публикация да укрепи не особено бляскавата си университетска кариера.

Пристигна, защото смъртно се страхуваше, че е на ръба на нервен срив. Постоянният ѝ стрес злорадо я заплашваше с мигрена или язва.

Стигна до положение силите ѝ да се окажат недостатъчни дори за всекидневните задължения, свързани с работата — занемари студентите си, семейството си, себе си.

И нещо по-лошо, призна тя — откровено и враждебно не харесваше нито студентите си, нито семейството си, нито себе си.

Независимо от причината все още нямаше готовност да изследва тази сфера — единственото разрешение виждаше в радикална промяна. Почивка. Да загуби самообладание не представляваше никаква алтернатива. А да загуби самообладание пред публика бе изключено.

Няма да унижи себе си или семейството си, което не ѝ бе сторило нищо, за да го заслужи. И затова побягна — малко като страхливка, може би, но така или иначе това се оказа единствената логична стъпка, която успя да измисли.

Когато Старата Мод почина на преклонната възраст от сто и една години, се отвори една вратичка.

Разумно беше да мине през нея. Беше въпрос на отговорност да го стори. Нужно ѝ е време да остане на спокойствие сама със себе си, за да преоцени нещата. И точно така ще постъпи.

Наистина възнамеряваше да работи. Иначе как би оправдала пътуването и времето, ако не разполага с някакъв план? Щеше да се захване с материал, който по някакъв начин да обединява семейните ѝ корени и професията ѝ. Ако не нещо друго, то поне ще документира местни легенди и митове и ще направи психологически анализ на

тяхното значение и цел. Така щеше да ангажира ума си, за да ѝ остане по-малко часове за мрачни мисли.

Прекалено дълго прекара в мрачни мисли. Ирландски характер, твърдеше майка ѝ и споменът за думите ѝ накара Джуд да въздъхне. Ирландците са царе на мисленето. Ако ѝ се прииска да се посвети на подобно занимание, бе избрала най-доброто място на света.

В един момент Джуд се почувства по-добре; извърна се, да постави купичката в съдомиялната машина, и откри, че такава няма.

Смя се през цялото време, докато се качваше нагоре към спалнята.

Разопакова багажа си и педантично подреди всичко в прекрасния поскърцащ гардероб и в стария скрин, чиито чекмеджета заяждаха. Извади и тоалетните си принадлежности, възхити се от изяществото на старата мивка и се наслади на дълъг душ, стъпила във ваната с крачета, отделена с тънка найлонова завеска, повесена на месинговите куки.

Облече фланелена пижама и роба, преди зъбите ѝ да затракат. После се залови да запали парчетата торф в камината. Изненадана от успеха си, загуби двадесет минути, седнала на пода, обгърнала колене с ръце и усмихната на красивия пламък. Представи си, че е доволна съпруга на фермер, която чака мъжа си да се прибере у дома от полето.

Отърси се от виденията си и тръгна да огледа втората спалня — искаше да разбере става ли за кабинет.

Малката като кутийка стая с тесни прозорци гледаше към предната градина и встрани — към селото. Джуд пообмисли обстановката и се спря на южната страна, за да вижда покривите, камбанарията на селската черква и широкия плаж.

Поне се надяваше на такава гледка, когато настъпи денят и мъглата се вдигне.

Следващият проблем бе къде да си разположи нещата, защото в малката стая нямаше бюро. Цял час търси подходяща маса, после я качи от всекидневната по стълбите и я постави в центъра пред прозореца. Нареди и вещите си.

Хрумна ѝ да пише на кухненската маса до уютния огън в камината, а отвън камбанките да ѝ пеят, поклащани от вятъра. Прецени обаче идеята като прекалено небрежно отношение към работата и някак дезорганизиращо.

Намери правилния адаптор за щепсела, включи и отвори нов файл това щеше да бъде дневник за живота ѝ в Ирландия. Щеше да го попълва всеки ден.

3 април, къщурката на Хълма на феите. Ирландия. Преживях пътуването.

Спря за момент и леко се засмя. Звучеше все едно е преживяла война. Понечи да го изтрие и да започне отново. После спря. Не, дневникът е предназначен единствено за нея и ще записва всичко, което и хрумне.

Пътуването с кола от Дъблин се оказа по-дълго и по-трудно, отколкото си го представях. Чудя се колко ли време ще ми е необходимо да свикна с лявото движение. Съмнявам се дали някога ще успея. Панорамата е възхитителна. Никоя от картините, които съм виждала, не отразява напълно достоверно ирландската природа. Да се каже, че е зелена, не е достатъчно, тревиста също някак не отговаря. Най-точното, което ми хрумва, е вибрираща.

Селцата изглеждат много симпатични и невероятно спретнати. Представям си как цели армии от елфи излизат всяка нощ, търкат тротоарите и лъскат сградите.

Разгледах бегло селцето Ардмор, но когато пристигнах, валеше като из ведро, а бях и прекалено уморена, за да трупам впечатления, но и то е спретнато и разполага с очарователен широк плаж.

Попаднах на къщурката по чиста случайност. Баба ще го нарече съдба, разбира се, но си беше чист късмет. Толкова е красива! Кацнала на малкия хълм, а цветя достигат — без преувеличение — до входната врата. Надявам се да се грижа добре за тях. Дано в селцето има книжарница с книги по градинарство. Във всеки случай цъфтят чудесно, независимо от влажния и хладен въздух.

Видях жена, стори ми се, че виждам жена през прозореца на спалнята, която гледаше към мен. Моментът беше странен. Очите ни буквално се срещнаха и останаха така няколко секунди. Беше красива, бледа, руса и с някак трагично лице. Това, разбира се, бе само сянка, игри на светлините, защото в къщурката нямаше абсолютно никого.

Брена О'Тул — ужасно оправна жена от селцето — пристигна веднага след мен и пое нещата в свои ръце; бързо и приятелски, което оцених високо. Прекрасна е — чудя се дали всички тук са така прекрасни. Има онова грубовато, мъжкаранско поведение, което някои

жени възприемат, и въпреки това успяват да изглеждат напълно женствени.

Смята ме, предполагам, за глупава и несръчна, но достатъчно тактично не спомена нищо по въпроса.

Подхвърли нещо в смисъл, че къщата била обитавана от духове. Допускам обаче, че селяните говорят така за всяка къща в страната. Но понеже съм решила да напиша статия за ирландските легенди, вероятно ще потърся причината за нейното твърдение.

Биологичният ми часовник и организъмът ми, естествено, са обърнати наопаки. Проспах почти целия ден и хапнах в полунощ.

Навън е тъмно и мъгливо. Мъглата сякаш грее и ухае. Чувствам се добре в тялото си и съзнанието ми е спокойно.

Всичко ще бъде наред.

Облегна се назад и въздъхна дълбоко. Да, помисли си тя, всичко ще бъде наред.

В три сутринта, когато духовете обикновено се раздвижват, Джуд се сгуши в леглото под дебел юрган, с чаша чай на нощното шкафче и книга в ръка. Огънят в камината тлееше, мъглата се стелеше зад прозорците. Зачуди се дали някога се е чувствала по-щастлива.

И заспа на запалена лампа, а очилата се плъзнаха надолу по носа ѝ.

През деня бризът прогони дъжда и мъглата и нейният свят се оказа друг. Меката светлина придаваше яркозелен цвят на нивите. Чуваше песента на птици. Помисли си да извади книгата с описания на различните видове. Ала в момента бе така приятно просто да стои и да слуша чуруликането им. Всъщност нямаше значение каква птичка пее, достатъчно бе, че пее.

Броденето през гъсто избуялата трева приличаше почти на кощунство, но Джуд не успя да се въздържи от този грях.

На хълма до селцето видя развалините на някогашната величествена катедрала, посветена на свети Деклан, и извисяващата се над руините разкошна кръгла кула. Замисли се за миг за фигурата, която ѝ се стори, че видя в дъжда. И потрепери.

Глупаво е да се държи така. Това е просто едно място! Интересно и исторически значимо място. Баба ѝ и туристическият наръчник я бяха информирали за надписите на древен келтски вътре и за аркадата в романски стил. Ще отиде да ги разгледа.

А на изток, ако не ѝ изневерява паметта, отвъд хотела при скалата, се намира кладенецът на свети Деклан с трите си каменни кръста и каменен стол.

Ще посети развалините и кладенеца, ще се изкатери по пътеката и ще се разходи из околността. Туристическият справочник я уверяваше, че гледките са смайващи.

Но днес искаше да се наслаждава на по-спокойни, по простички неща.

Водите на залива проблясваха в синьо и някак незабележимо се преливаха в по-дълбоките тонове на морето. Равният широк плаж пустееше.

Някоя друга сутрин, помисли си тя, ще отиде с колата до селцето само за да се поразходи по плажа.

Днес обаче е ден за бродене из нивите, точно както си го представяше — далеч от населени места, с поглед вперен в далечните планини. Забрави за намерението си единствено да провери цветята и да се ориентира в района около къщурката, преди да се залови с по-практически задачи.

А имаше какво да прави: да се погрижи за контакт за телефона в импровизирания кабинет — нали ѝ трябваше достъп до Интернет за изследванията? Да звънне в Чикаго и да съобщи на семейството си, че е жива и здрава; да отиде до селцето, за да се ориентира къде ще пазарува, къде е банката.

Но навън беше такава прелест! Нежният въздух действаше като целувка, умерено хладният бриз разкара от съзнанието ѝ и последните остатъци умора от пътуването. Продължи да се разхожда и да гледа, докато влажната от дъжда трева не намокри обувките ѝ.

Все едно стъпва в картина, помисли си отново тя, картина, осяяна с потреперващи листа, чуруликащи птички, ухаеща на мокри растения.

Видът на друга къща ѝ подеждва почти като шок. Стоеше сгушена зад живия плет настрани от пътя. Стори ѝ се, че фасадата, задната част и страничните стени са били безразборно издигнати по нечий каприз в различно време. „И все пак остава приятно впечатление“ — мина ѝ през ум.

Представляваше очарователна комбинация от камък и дърво, а цветя имаше и в предния, и в задния двор. Зад градината отзад се

издигаше барака за инструменти и машини, които буквално преливаха през вратата.

На алеята видя сива кола, сякаш бе слязла от поточната линия години преди Джуд да се роди.

Голямо жълто куче спеше на припек встрани от къщата, или поне тя предположи, че спи. В следващия миг то се изви по гръб и скочи на крака.

Дали това е къщата на семейство О'Тул, зачуди се. Сигурно, реши тя, виждайки как от задния вход една жена изнася панер с дрехи за простиране.

Имаше великолепни червени коси, широки бедра и набита снага. Според представите на Джуд именно това се изисква, за да износиш и родиш пет деца. За да докаже, че е жива, кучката се завтече с размахана опашка към отпавилата се към простора жена.

Джуд съобрази, че фактически никога не е виждала някой да простира. Дори и най-посветените на домакинството жени в Чикаго не го правеха. Струваше ѝ се, че процесът не изисква напрежение и следователно действа успокоително. Жената извади щипки от джоба на престилката си, стисна ги между устните си, после се наведе и извади от панера калъфка за възглавница. Тръсна я енергично и я провеси на въжето. Направи същото и със следващата дреха и използва същата щипка.

Смайващо.

Постепенно изпълваше въжето, без видимо да бърза. Жълтата кучка ѝ правеше компания. Панерът се изпразваше, а вятърът издуваше и развяваше вече прострените дрехи.

Просто още една страна от картината, реши Джуд. Ще кръсти тази част Селска съпруга.

Панерът се изпразни. Жената се обърна към другия простор и започна да прибира оттам изсъхналите дрехи — сгъваше ги старателно и скоро панерът отново бе пълен.

Подпря го на хълбок и влезе обратно в къщата. Кучката не преставаше да тича в краката ѝ.

Какъв приятен начин да се прекара утрото, мина ѝ през ума.

А вечерта, когато всички се приберат, къщата ще ухае на нещо божествено, къкрещо на огъня. Някаква яхния, представи си Джуд, или печено месо с препечени до златисто картофи. Цялото семейство ще се

настани около масата, отрупана с приятно несъответстващи си купи и чинии; ще разкажат за случилото им се през деня, ще се смеят и ще подхвърлят парченца на кучката, която ще си ги проси изпод масата.

Големите семейства, мина ѝ през ума, сигурно носят голяма утеха.

Няма нищо не наред и с малките, разбира се, добави тя, защото мигом се почувства виновна. Да си единствено дете си имаше свои предимства. Беше получавала цялото внимание на родителите си.

Може би дори прекалено много от вниманието им, обади се плахо вътрешен глас.

Окачества този глас като доста невъзпитан и го накара да замлъкне. Тръгна към къщурката си, за да свърши и тя нещо практично.

Обзе я чувство, че проявява нелоялност и незабавно звънна у дома. Поради часовата разлика улови родителите си, преди да излязат за работа и потисна вината си, като се разбъбри щастливо — как си е отпочинала, как се забавлява и с нетърпение чака да опознае новата обстановка.

Добре си даваше сметка, че и двамата гледат на импулсивното ѝ заминаване за Ирландия като на експеримент, рязко отклонение на четирийсет и пет градуса от доволно следваната дотогава пътека. Не възразиха, което я облекчи. Просто бяха озадачени. Не успя да им обясни защо постъпва така. Впрочем — не успя да го обясни и на себе си.

Продължи да мисли за близките си и набра още един номер. Нямаше нужда да се впуска в големи подробности пред баба Мърей. Тя разбираше от половин дума. С по-ведро настроение, докато си приготвяше чай и си правеше сандвич, Джуд съобщи на баба си детайли около пътуването, първите си впечатления, колко е очарована от къщурката.

— Току-що се връщам от разходка — продължи тя с притисната към рамото слушалка, за да остави скромния си обяд върху масата. — Видях руините и кулата отдалеч. Скоро ще ги разгледам по-отблизо.

— Мястото е наистина чудесно — съгласи се баба ѝ. — Там човек усеща много неща.

— О, с нетърпение чакам да видя издяланите надписи и аркадата, но днес не исках да ходя чак толкова далеч. Видях къщата на

съседите. Сигурно е на семейство О'Тул.

— Да, Майкъл О'Тул. Помня го като момък. Вечно се усмихваше и успяваше да уговори момичетата да ги заведе на чай с пасти. Ожени се за хубавата щерка на Логанови Моли — и си родиха пет момиченца. Онази, която си срещнала, Брена, трябва да е най-голямата. Как е красивата Моли?

— Не се отбих да ги видя. Беше заета с прането.

— Ще откриеш, че никой не е прекалено зает, за да спре за момент, Джуд Франсис. Следващия път, когато се разхождаш, се отбий да поздравиш Моли О'Тул.

— Добре. О, бабо? — Развеселена, тя се усмихна, докато отпиваше от чая. — Не ми каза за призрака в къщата.

— Разбира се, че ти казах, момиче. Не си ли прослужала записите? Не си ли чела писмата, които ти дадох?

— Не. Не още.

— И сигурно си мислиш: ето, баба пак започна със своите фантазмагории. Просто прегледай нещата, които ти дадох. Там ще откриеш историята за лейди Гуен и нейния призрачен любовник.

— Призрачен любовник ли? Дух ли е бил?

— Така разправят. Къщурката е построена на Хълма на феите, а дворецът им е отдолу и тя продължава да го чака, защото обърнала гръб на щастието в името на разума, а той го загубил заради своята гордост.

— Тъжно — промълви тихо Джуд.

— Права си. Но мястото все пак е подходящо — говоря за хълма — да надникне човек в себе си и да види за какво копнее сърцето му. И ти надникни в твоето, докато си там.

— В момента търся единствено спокойствие.

— Наслаждавай му се на воля. Там го има в изобилие. Но не се оттегляй прекалено много и не оставай прекалено дълго безучастен наблюдател на околния свят. Животът е много по-кратък, отколкото си представяш.

— Защо не дойдеш, бабо, и не поостанеш тук с мен?

— О, някога ще се върна, но сега е твоето време. Обърни му внимание. Ти си добро момиче, Джуд, но не е нужно през цялото време да си послушна.

— Постоянно ми го повтарят. Не е изключено да намеря някой привлекателен ирландски разбойник и да се впусна в безразсъдна любовна авантюра.

— Няма да ти навреди. Сложи цветя на гроба на братовчедката Мод от мое име, скъпа. И ѝ кажи, че ще дойда да я видя при възможност.

— Добре. Обичам те, бабо.

Джуд не забеляза как тече времето. Уж щеше да направи нещо полезно — наистина смяташе да си поиграе с цветята навън само няколко минути: колкото да набере китка, за да я постави във високата синя бутилка, която откри във всекидневната. Престара се, разбира се. Набра прекалено много и се наложи да търси нова бутилка. В къщата изглежда нямаше ваза. А после се оказа толкова забавно да седи на площадката и да подрежда цветята като през цялото време съжаляваше, че не знае имената им. По този начин пропиля почти целия следобед.

Отнесе по-малката тумбеста зелена бутилка в кабинета, за да я постави на масата до компютъра. И си понесе последствията. Чистосърдечните ѝ намерения бяха да полегне само за няколко минути. На малкото легло в кабинета спа цели два часа. Събуди се със замаяна глава и ужасена.

Губеше чувство за дисциплина. Превръщаше се в мързелана. Вече тридесет часа само спи и си пилее времето.

И отново беше гладна.

При този режим, мина ѝ през ума, докато се отправяше към кухнята да си вземе нещо за хапване, само след седмица ще стане дебелана, със забавени реакции и глуповат вид.

Ще излезе, ще отиде с колата до селцето. Ще намери книжарница, банката, пощата. Ще разбере и къде е гробището, за да посети гроба на Старата Мод от името на баба си. Всичко това трябваше да свърши още сутринта. Но и сега не е съвсем късно. Ще посвети целия утрешен ден на прослушване на записите; ще прочете писмата, които взе от баба си, и ще види има ли хляб в тях.

Първо се преоблече: избра панталони от лек плат, пуловер по врата и блейзър — в него се чувстваше много по-добре и по-професионално, отколкото в дебелата жилетка и джинсите, с които се размотава цял ден.

Нападна косата си; нападна бе единствената дума, даваща представа за усилията ѝ да я укроти в дебела опашка, въпреки постоянното желание на кичурите да се измъкнат и разпилеят.

Прояви особено внимание с гримовете. Никога не бе боравила умело с тях, но резултатът изглеждаше задоволителен за спокойна обиколка из селцето. Бегъл поглед в огледалото я увери, че не прилича нито на жив труп, нито на лека жена, независимо че го бе постигала понякога.

Пое си дълбоко въздух и се отправи навън, за да направи поредния опит с наетата кола и ирландските пътища. Настани се задоволана и посегна да запали, но видя, че е забравила ключовете.

Май ще ти се наложи да започнеш да взимаш лекарства за укрепване на паметта, промърмори тя и излезе от колата.

След старателно претърсване намери ключовете върху масата в кухнята. Този път съобрази да остави запалена лампа — може би щеше да се върне по тъмно — и да заключи входната врата. Не се сети обаче дали е заключила задната. Изруга тихо и отиде да види какво е положението.

Когато най-после даде на заден и бавно излезе на пътя, слънцето клонеше на запад.

Пътуването се оказа по-кратко, отколкото си го спомняше, а при липсата на дъжд, който да се стича по предното стъкло — и много поживописно. Обилно нацъфтелите обички по живия плет изпъкваха като червени капчици кръв. Редом с тях пролетта бе пробудила и множество дребни бели и жълти цветя.

След завоя тя видя върху хълма разрушените стени на катедралата и върха на кулата, възвисяващ се над крайморското селце.

Никой не се разхождаше там.

Бяха стояли в продължение на осемстотин години. Това, помисли си Джуд, е чудо само по себе си. Тяхната мощ си оставаше — след войни, тържества и глад, след смърт, кръв и раждания. Да боготвориш и да браниш. Запита се доколко е права баба ѝ — какво ли изпитва човек, застанал в сянката им върху земя, тъпкана и от набожни, и от нечестиви люде?

Каква странна мисъл, мина ѝ през ума, но я прогони, шофирайки към селцето, където щеше да живее през следващите шест месеца.

ГЛАВА 3

Светлините в кръчмата на Галахър бяха приглушени, а огънят пламтеше весело. Така предпочитаха клиентите през влажните вечери на започващата пролет. В кръчмата обслужваха и се съобразяваха с клиентите повече от сто и петдесет години. На това място предлагаха хубава светла и тъмна бира, чисто уиски на разумна цена и уютна обстановка, където да се насладиш на халбата или чашата.

Когато Шамъс Галахър, заедно с добрата си жена Мег, откри заведението си в хиляда осемстотин четиридесет и второ лето Господне, уискито може да е било и по-евтино. Ала човек трябва да си изкарва парите, колкото и да е гостоприемнен. Затова сега уискито бе по-скъпо, но го сервираха с не по-малката надежда, че ще му се насладят.

Отваряйки заведението, Шамъс вложи в него всичките си упования и всичките си спестявания. Лошите моменти бяха повече от добрите, а веднъж развихрилата се над морето буря отвя целия покрив и го отнесе чак в Дънгарван.

Или поне така обичаха да разказват някои, след като изпият повече от едно-две ирландски питиета.

И въпреки това кръчмата просъществува, забила корени в пясъците на Ардмор — първородният син на Шамъс зае мястото на баща си зад стария тезгях от кестеново дърво, после го смени синът му и така нататък.

Поколение след поколение семейство Галахър обслужваше съселаните си. Преуспяха и разшириха бизнеса. Сега, през влажните вечери, тук се стичаха много хора, за да се разведрят с малко бира след усиления труд през деня. Освен пиене се предлагаше и храна. Но в заведението се грижеха не само за тялото, но и за духа — често вечер имаше музика, за да радва сърцето.

Рибарското селище Ардмор зависеше изцяло от щедростта и капризите на морето. Заради живописното си местоположение и

прекрасните плажове негова гордост разчиташе и на туристи. И се съобразяваше и с техните капризи.

Кръчмата на Галахър бе един от притегателните центрове. В добри или лоши моменти, при изобилен улов на риба или при вилнееща в залива буря, когато никой не смееше да излезе да хвърли мрежи, вратите на заведението бяха отворени.

Дим и аромат на уиски, вкусни ухания на яхнии и мирис на мъжка пот се бяха пропили дълбоко в тъмното дърво, така че мястото лъхаше на живот. Тъмночервена тапицерию покриваше пейките и столовете, а потъмнели месингови кабъри задържаха тъканта.

Таваните бяха високи, а полиците — без стъкла; в не една съботна вечер, когато музиката свиреше високо, те се клатеха. По пода, протъркан от ботушите на мъжете, тук-там се виждаше изгорено от случайно паднало огънче от камината или от цигара. Но беше чист и четири пъти в годината, независимо дали имаше нужда или не, го полираха до блясък.

Гордостта на заведението беше големият, масивен тезгях на бара. Стариият Шамъс го бе изработил собственооръчно от кестен. Хората разправяха, че дървото било поразено от гръм през деня на слънцестоеенето. Затова то обладало някаква магия и всеки седнал там, веднага започваше да се чувства по-добре.

По дългата, облицована с огледала стена зад тезгяха, бяха наредени всевъзможни бутилки. И всичките грееха от чистота и лъщяха като нови монети. Галахър поддържаха кръчмата оживена, но прилежно се грижеха за спретнатия ѝ вид. Миеха пода, бършеха прахта и никога не поднасяха питие в мръсна чаша.

В камината горяха парчета торф, защото това очароваше туристите, а имаше значение дали те просто наминават, или се заседяват. През лятото и ранната есен идваха на тълпи да се насладят на плажовете. Макар през зимата и в началото на пролетта да пооредяваха, пак имаше посетители, които се отбиваха в кръчмата, за да изпият по чаша, да чуят някоя мелодия или да хапнат от пикантните месни пайове, с които заведението бе прочуто.

Редовните посетители се появяваха малко след вечеря обичаха да си поприказват, да разменят клюки, да изпият по халба „Гинес“. Някои вечеряха тук, но обикновено при специален случай, особено ако ставаше въпрос за семейство. По-често клиент се оказваше самотен

мъж, наситил се на собствените си манджи или зажаднял да пофлиртува с Дарен Галахър, която обикновено откликваше с готовност.

Дарси обслужваше бара, сервираше по масите и работеше в кухнята. Кухнята обаче най-малко я привличаше, затова при всяка възможност оставяше там да действа брат ѝ.

Онези, които познаваха семейство Галахър, възприемаха Ейдан, най-възрастният, за негова глава, особено след като родителите очевидно предпочитаха да останат в Бостън за постоянно. Повечето бяха съгласни, че той вече се бе поукротил, бе зарязал склонността си към скитничество и сега се грижеше наистина добре за семейната кръчма. Шамъс би се гордял.

Самият Ейдън бе доволен и от работата си, и от мястото, където се намираше. По време на безбройните си пътувания научи доста за себе си и за живота. Слабостта към широкия друм идваше от страна на рода Фицджералд — поне така се говореше — понеже, преди да се омъжи, майка му бе пътувала доста по света и си бе изкарвала прехраната с гласа си.

Още като осемнадесетгодишен метна раница на гърба си и пропътува родината си нашир и надлъж, а после — Англия, Франция, Италия и дори Испания. Прекара цяла година в Америка, смаян от планините и прериите на запад, изнемогвал от жегите на юга и замръзвал от студа на севера.

Той, брат му и сестра му наследиха музикалния талант на майка им. Често си бе изкарвал вечерята с песни или с работа на бара — според случая. Видя всичко, за което бе копнял, и се върна отново вкъщи — много видял мъж на двадесет и пет.

През последните шест години въртеше кръчмата и живееше в помещенията над нея.

Но чакаше. Не знаеше какво точно, но беше наясно, че чака нещо.

Дори сега, докато наливаше внимателно халба „Гинес“ и надаваше ухо към разговорите, та при необходимост да се намеси с коментар, част от него — търпелива и наблюдателна — стоеше нащрек. Онези, които биха се вгледали по-отблизо, щяха да установят колко наблюдателни са очите му, сини като проблясване на мълния, под вежди така тъмни, както тезгяха, зад който работеше.

В изсеченото му келтско лице с дивна привлекателност се бяха намесили и фините гени на родителите му — дълъг, прав нос, добре оформена, съблазнително чувствена уста и широка брадичка със загатната трапчинка.

Имаше снажната снага на побойник: широки рамене, дълги ръце и тесен ханш. Голяма част от младостта си прекара, раздавайки юмруци или поемайки удари. Не се срамуваше да го признае, защото според него беше забавно. А и бе въпрос на гордост, тъй като за разлика от брат му Шон, носът на Ейдан никога не бе чупен при сбиване.

Все пак спря да си търси белята, превърна се от юноша в мъж. Оглеждаше се и вярваше, че ще разбере кога е открил онова, което чака, — стига да го зърне.

Веднага забеляза Джуд при влизането ѝ, първо като кръчмар, а после като мъж. В елегантното си сако и тесните панталони изглеждаше спретната, но по напрегнатото ѝ лице можеше да се заключи, че се бе загубила — големите ѝ очи оглеждаха помещението както сърна би търсила нова пътека в гората.

Хубаво същество, прецени я той, както правят повечето мъже при вида на привлекателно женско лице и фигура. И понеже бе виждал много лица, забеляза също, че докато стои прикована на прага, сякаш се готви всеки момент да се извърне и да побегне, че тя е кълбо от нерви.

Видът ѝ, поведението ѝ, мигом приковаха интереса му и една тиха, приятна топлина се разля по вените му.

Тя изправи рамене с решително движение, което го развесели, и се насочи към бара.

— Добър вечер и на теб — поздрави той и плъзна кърпа по тезгяха, за да забърше случайните пръски. — Какво ще желаш?

Тя понечи да отговори, да помоли учтиво за чаша бяло вино. В този момент обаче той се усмихна — бавна, ленива усмивка, която изви крайчетата на устните му, и по необясними причини накара сърцето ѝ да потрепери, а в главата ѝ да се появи странно жужене.

Да, тук всички изглеждат наистина великолепно — стрелна се несъзнателно в ума ѝ.

Той не изгаряше от нетърпение да чуе поръчката ѝ — просто се наведе непринудено напред и приближи привлекателното си лице към

нейното.

— Да не би да си се загубила, скъпа?

Тя си представи как се стопява, как се свлича на пода като локвичка хормони и течна похот. Засрамена от появата на подобен образ, се взе в ръце.

— Не. Не съм се загубила. Ще получа ли чаша бяло вино? „Шардоне“, ако има.

— Ей сега — обади се той, но не помръдна. — Значи си американка. Да не си младата американска братовчедка на Старата Мод, която е дошла да поживее известно време в къщата ѝ?

— Да. Казвам се Джуд. Джуд Мърей.

По инерция протегна ръка за поздрав и леко се усмихна — по страните ѝ за миг се появиха трапчинките.

Открай време Ейдан имаше слабост към трапчинки върху привлекателно лице.

Пое ръката ѝ, но не се здрависа. Просто я задържа, продължи да се взира в лицето ѝ и — тя бе готова да се закълне, че накара костите ѝ да омекнат.

— Добре дошла в Ардмор, госпожице Мърей, и в заведението на Галахър. Аз съм Ейдан и кръчмата е моя. Тим, отстъпи място на дамата. Къде са ти добрите маниери?

— О, не, няма...

Ала Тим, едър мъжага с гъсти, стоманени на цвят коси, се плъзна от стола.

— Извинете.

Отмести поглед от спортното предаване по телевизора, поставен в края на тезгяха, и ѝ намигна приятелски.

— Освен ако не желаеш да седнеш на маса — добави Ейдан, докато тя продължаваше да стои объркана.

— Не, не. Тук е чудесно. Благодаря.

Покачи се на столчето, опитвайки се да прикрие смущението си, понеже бе станала център на внимание. Докато преподаваше, именно това я безпокоеше най-много: всички онези извърнати към нея лица, които очакват да е задълбочена и блестяща.

Точно когато тя реши, че ръката ѝ ще се разтопи в неговата, той я пусна и взе халбата бира изпод чучура, за да я плъзне към очакващия я с радост клиент.

— И как ти се струва Ирландия? — попита той, като се обърна към полицата пред огледалото, за да вземе бутилка вино.

— Прекрасно е.

— Е, тук всички биха се съгласили с теб.

Не сваляше очи от Джуд.

— Как е баба ти?

— О! — Джуд остана смаяна от умението му: отля от виното без да гледа в ръцете си и го постави точно пред нея. — Много е добре. Познаваш ли я?

— Да. Майка ми е от рода Фицджералд и е братовчедка на твоята баба трета или четвърта, струва ми се. Така че и ние с теб сме братовчеди. — Почука с пръст по чашата й. — Slainte, братовчедке Джуд.

— Ами... Благодаря.

Тя тъкмо надигна питието си и отзад се разнесоха викове. Ясен като черковна камбана женски глас обвиняваше някого, че е проклет идиот с мозък колкото на тиква. В отговор раздражен мъжки глас изрази предпочитание да е скапана тиква, вместо да е тъп като пръстта, в която расте.

Никой не изглеждаше особено изненадан от виковете и ругатните, нито от последвалия трясък, при който Джуд подскочи и разля малко от виното по ръката си.

— Още двама от твоите братовчеди — обясни Ейдан, поемайки отново мократа ръка на Джуд, за да я избърше внимателно. — Сестра ми Дарен и брат ми Шон.

— Е, не е ли редно някой да види какво точно става?

— Какво да става?

Очите й се разшириха: виковете отзад ставаха все по-високи и по-високи.

— Само да метнеш чинията по мен, усойнице, и се кълна, че...

Заканата приключи с яростна ругатня в момента, когато нещо се разби в стената. Секунди по-късно през вратата зад бара се показа жена. Носеше поднос с храна и, макар и зачервена, изглеждаше доволна.

— Даде ли му да разбере, Дарси? — любопитства някой.

— Не. Наведе се.

Тръсна глава и размята кичури гарвановочерни коси. Буйният темперамент ѝ отиваше. Ясните ѝ сини очи сияеха, а плътните ѝ устни бяха нацупени. Отнесе подноса до петчленно семейство. Докато сервираше, се наведе да чуе какво ѝ казва жената, после отметна глава и прихна.

И смехът ѝ отиваше, установи Джуд.

— Ще удържа стойността на чинията от заплатата ти — уведоми я Ейдан, когато тя се приближи до бара.

— Нямам нищо против. Струваше си всяко пени. Щеше да е още по-добре, ако бях попаднала в целта. Семейство Клуни искат още две коли, една джинджифилова бира и две обикновени — голяма и малка халба.

Ейдан започна да изпълнява поръчката.

— Дарси, това е Джуд Мърей от Америка. Отседнала е в къщурката на Старата Мод.

— Приятно ми е да се запознаем. — Живият интерес в очите на Дарси бързо измести буйния ѝ гняв. Издадените напред устни се разтеглиха в ослепителна усмивка. — Добре ли се настани?

— Да, благодаря.

— От Чикаго си, нали? Харесва ли ти там?

— Градът е много красив.

— И пълен с прекрасни магазини, ресторанти и какво ли още не. С какво си изкарваш прехраната в Чикаго?

— Преподавам психология.

Преподавах, помисли си Джуд, но ѝ бе трудно да го обясни, особено след като вниманието на всички отново се съсредоточи върху нея.

— О, така ли? А и може да се окаже полезно. — Красивите очи на Дарси сияеха от веселие, премесено с капчица злорадство. — Дали ще намериш време да прегледаш главата на брат ми Шон? Там нещо не е наред по рождение. — Взе подноса с напитки, който Ейдан побутна към нея, а после му се ухили. — Всъщност чиниите бяха две. И двата пъти не го уцелих, но втория път за малко да успея.

Тръгна да отнесе питиетата и да вземе нови поръчки. Ейдан сложи две халби под чучура, за да налее „Гинес“, после вдигна вежди и попита Джуд: Не ти ли харесва виното?

— Какво? — Погледна надолу и забеляза, че едва го е докоснала. — Напротив. Хубаво е. — Отпи от учтивост, усмихна се и трапчинките пак оживяха срамежливо. — Направо е чудесно. За момент нещо се разсеях.

— Няма смисъл да се притесняваш за Дарси и Шон. Шон е чевръст в краката, но сестра ни няма грешка в ръцете. Ако е възнамерявала да го удари, най-вероятно щеше да успее.

Джуд издаде неопределен звук. След малко в предната част на заведението някой засвири на малък акордеон.

— Имам братовчеди в Чикаго. — Говореше Тим, застанал зад нея в очакване на втората си халба бира. — Демпси, Мери и Джак. Случайно да ги познаваш?

— Не, съжалявам.

Джуд се нагласи по-удобно на стола и извърна лице към него.

— Чикаго е голям град. Братовчед ми Джак и аз бяхме момчета, когато той замина за Америка. Работи при вуйчо си в завод за пакетиране на месо. Там е вече десетина години. Страшно се оплаква от острия вятър и зимите, но няма намерение да се връща. — Пое халбата от Ейдан с благодарност и плъзна монетите към него. Ейдън, ти си бил в Чикаго, нали?

— По-скоро минах оттам. Езерото си го бива. Изглежда голямо като море. Вятърът те пронизва като нож, но доколкото си спомням, там можеш да получиш пържола, която ще те накара да се разплачеш от благодарност, че Бог е създал кравата.

Приказваше, но не спираше да работи: подготви още един поднос с поръчки, наливаше халби от чучура, отвори бутилка американска бира за някакво момче, чийто вид подсказваше, че е по-редно да пие млечен шейк.

Музикантът подхвана по-живо парче. Вземайки подноса от тезгяха, Дарси запя така, че накара Джуд да се вторачи в нея с възхищение и завист.

Не само заради гласа — сам по себе си поразително ясен, — но и заради лекотата, с която пееше пред хората. В песента се разказваше за умираща в мизерия стара мома. От погледите на мъжете в помещението — като се започне от десетгодишния Клуни и се стигне до приличащия по-скоро на скелет престарял мъж, седнал в най-

отдалечения край на бара, ставаше очевидно, че подобна съдба никога няма да сполети Дарси Галахър, заключи Джуд.

Посетителите се присъединиха към песента и халбите започнаха да се изпразват по-бързо.

Първата мелодия преля във втора — ритъмът почти не се промени. Ейдан подхвана песен за жена в траур. Запя така гладко, че Джуд неволно го зяпна. Гласът му бе богат като на сестра му и красив по същия непринуден начин.

Докато пееше, напълни халба със светла бира, после, плъзгайки я по тезгяха, и намигна. Тя усети как руменина залива лицето ѝ — какво унижение: да те видят, че зяпаш откровено, — но разчиташе, че не особено ярката светлина е прикрила изчервяването ѝ.

Вдигна чашата си — стараяше се да изглежда спокойна, сякаш често седи в барове, където спонтанно подхващат песни, а мъже с вид на антични статуи ѝ намигат от всички посоки. И откри, че чашата ѝ е пълна. Загледана в нея се намръщи — беше сигурна, че на малки глътки е изпила поне половината. Но понеже Ейдан се намираше в другия край на бара, а тя не желаше да прекъсва нито работата му, нито песента му, сви рамене и се наслади на питието.

Вратата към кухнята — поне тя предполагаше, че води натам — се отвори отново. Испита единствено благодарност, задето никой не ѝ обръща внимание в момента, защото беше сигурна, че зяпна по най-неприличен начин, а очите ѝ се разтвориха широко. Показа се мъж, който сякаш бе слязъл от снимачната площадка на филм за древни келтски рицари — спасители на кралства и невинни девизи.

Износените джинси и тъмният пуловер още повече подчертаваха стройното му тяло. По яката на пуловера се спускаха кичури от черни като нощта коси. Очи с цвят на замечтано езеро искряха от веселие. Устните му бяха като на Ейдан — плътни, силни и чувствени, а носът му бе леко изкривен — точно колкото да го лиши от чертите на съвършенството.

Забеляза прясната резка на дясното му ухо и предположи, че това е Шон Галахър, който не се е отместил достатъчно бързо.

Мина грациозно през помещението, за да сервира храната върху подноса в ръката му. После, със светкавично движение, от което Джуд затаи дъх в очакване да се разрази битка, сграбчи сестра си, обърна я с лице към себе си и я понесе в сложен танц.

Какви хора, изуми се Джуд: в един миг се ругаят, а в следващия танцуват и се смеят заедно!

Постоянните посетители на заведението подсвиркваха с уста, ръкопляскаха и тропаха с крака. Танцът се вихреше в непосредствена близост до Джуд и тя долови повея на въртящите се тела. Когато свърши, Дарси и Шон се прегърнаха топло и се ухилиха един другиму.

След като целуна сестра си отривисто по устата, той извърна глава и разгледа Джуд най-дружелюбно.

— И кой е това, изплувал от нощта и попаднал в заведението на Галахър?

— Джуд Мърей, братовчедка на Старата Мод — обясни Дарси. А това е брат ми Шон, който отчаяно се нуждае от професионалната ти помощ.

— О, Бренда ми каза, че те е срещнала, когато си пристигнала. Джуд Ф. Мърей от Чикаго.

— Какво означава Ф-то? — поиска да узнае Ейдан.

Джуд извърна глава да го погледне и се почувства леко замаяна.

— Франсис — отвърна тя.

— Видяла е лейди Гуен — обяви Шон и преди Джуд да успее отново да обърне глава, всички в кръчмата бяха замлъкнали.

— Така ли? — Ейдан изтри ръце в кърпата, остави я настрана и се облегна на тезгяха. — Е, и?

Последва пауза, изпълнена с очакване. Притеснена, Джуд се опита да я запълни.

— Не, просто ми се стори, че видях... Валеше... Вдигна чашата и отпи сериозна глътка, молейки се музиката да започне отново.

— Ейдан е виждал лейди Гуен да се разхожда по скалите.

Джуд се вторачи в Шон, после в Ейдан.

— Виждал си призрак? — отчетливо изговори думите тя.

— Докато се разхожда и докато чака, плаче. И този звук пронизва сърцето ти и го кара да кърви.

Част от нея искаше да се остави музиката в гласа му да я понесе, но премигна и тръсна глава.

— Но не вярваш истински в призраци, нали?

Той вдигна нагоре добре оформените си вежди.

— Защо да не вярвам?

— Защото... не съществуват.

Ейдан се засмя гърлено и звънко, а после разкри тайната на вечно пълната ѝ чаша — просто я доля.

— Бих искал да чуя какво ще кажеш, след като поживееш тук месец. Баба ти не ти ли е разказвала историята за духовете на лейди Гуен и Карик?

— Не. Всъщност, даде ми няколко записа и писма, както и списания с материали за легенди и митове. Аз... Намислила съм да напиша статия за ирландския фолклор и неговото място в психологията на културата.

— Браво. — Не си даде труда да прикрие колко го развесели, дори след като видя, че тя свъси вежди. Намираше цупенето ѝ за привлекателно. — Дошла си на подходящо място за такъв чудесен проект.

— Редно е да ѝ разкажеш за лейди Гуен — обади се Дарси. А и други истории, Ейдан. Ненадминат си в това отношение.

— Добре, но друг път. Ако, разбира се, ти е интересно, Джуд Франсис.

Беше начумерена и си даде сметка, че е и леко пиана. Призова цялото си достойнство, за да кимне.

— Естествено. Искам да включа в изследването си местен колорит и приказки. С удоволствие ще си уговоря час... който ти е удобен.

Усмивката му — бавна, непринудена — се появи отново. Действаше ѝ зашеметяващо.

— О, ние не сме толкова официални тук. Просто ще намина край теб и, ако не си заета, ще ти разкажа някои от приказките, които знам.

— Добре. Благодаря.

Отвори чантата си, за да извади пари, но той положи ръце върху нейните.

— Не е нужно. Заведението те черпи за добре дошла.

— Много мило.

Щеше ѝ се да знае точно колко от виното за добре дошла кръжи в момента из кръвоносната ѝ система.

— Пак да дойдеш — покани той, когато тя се изправи.

— Непременно. Лека нощ. — Огледа помещението, за да даде да се разбере, че сбогуването е с всички, а после отново погледна Ейдан. — Благодаря.

— Лека нощ и на теб, Джуд Франсис.

Загледа я как си тръгва, разсеяно посягайки към халбите, когато някой поръча бира. Хубаво същество, помисли си той отново. И достатъчно напрегната, за да накара един мъж да се пита какво трябва да направи, та да я успокои.

Щеше да му бъде приятно да отдели нужното време, за да разбере, реши той. В края на краищата разполагаше с много време.

— Сигурно е богата — подхвърли Дарси с лека въздишка.

Ейдан я погледна:

— Защо смяташ така?

— Личи си по дрехите ѝ — семпли, но с безупречна кройка. И малките ѝ обици са от истинско злато, а обувките ѝ — италиански. Ако не са — ще се омъжа за маймуна.

Той не бе забелязал нито обиците, нито обувките; просто цялата ѝ фигура действаше определено и подчертано женствено. И понеже беше мъж, си бе представил как развързва шала около косата ѝ и как кичурите се разпиляват по раменете ѝ.

Прокара пръст по носа на нацупената си сестра.

— Може и да е богата, Дарси, скъпа, но е самотна и срамежлива, както ти никога не си била. Парите няма да ѝ купят приятели.

Дарси отметна коси назад.

— Що се отбия в къщурката да я видя.

— Имаш добро сърце.

Тя му се усмихна и взе подноса.

— Гледаше задника ѝ, когато си тръгваше.

— Имам добри очи — ухили ѝ се той в отговор.

След като и последният посетител си тръгна, чашите бяха измити, подът — почистен, вратите — заключени, Ейдан се почувства прекалено неспокоен, за да заспи, да почете или да изпие питие, седнал до камината.

Нямаше нищо против този последен час от деня, който прекарваше сам в жилището си над кръчмата. Дори го обичаше. Но харесваше и дългите нощни разходки под осеяното със звезди небе, когато бялото отражение на луната се плъзгаше върху водната повърхност.

Тази вечер тръгна към скалите — не излизаха от мислите му. Думите на брат му напълно отговаряха на истината: Ейдан беше

виждал лейди Гуен — и то неведнъж. Стоеше високо над морето, вятърът вееше светлите ѝ коси назад като грива на див кон, а издутата ѝ от бриза дреха, се белееше като луната в небето.

Първия път беше дете. Обзе го вълнение и ужас. После се трогна неимоверно от звука на горкия ѝ плач и от отчаянието, изписано по лицето ѝ.

Тя не му проговори, но го погледна. Беше го видяла. Беше готов да се закълне върху толкова Библии, колкото можеха да се натрупат под дланта му.

Тази вечер не търсеше нито призраци, нито духа на жената, загубила онова, което бе обичала най-много. Просто искаше да се разходи на въздух, охладен от нощта и морето, в страната, където се върна, защото никъде другаде не се бе почувствал у дома.

Изкачваше се по така познатата пътека, сякаш прекосяваше коридора от спалнята си до банята, наслаждавайки се единствено на нощния морски въздух.

В безкрайната си битка със скалите вълните се разбиваха долу в брега. Светлината на лунния сърп очертаваше деликатна линия върху постоянно движещите се тъмни води. Тук се чувстваше свободен да диша и да мисли за всичко, за което, улисан в работа, рядко имаше време през деня.

Той отговаряше за кръчмата. И макар никога да не бе очаквал цялото ѝ бреме да се стовари върху него, в момента тя лежеше на неговите ръце. Не се изненада особено от решението на родителите му да се установят за постоянно в Бостън, въпреки първоначалното им намерение да останат там само шест месеца, за да помогнат на чичо му да отвори собствено заведение и да го разработи.

Баща му изпитваше силна привързаност към брат си, а майка му постоянно мечтаеше да отиде на ново място. Вероятно ще се върнат, но само да се видят с приятели и да прегърнат децата си. Кръчмата на Галахър отново бе минала от баща на син.

И понеже му се полагаше по наследство, възнамеряваше да се справи както подобава.

Дарси нямаше вечно да сервира и да прави сандвичи. И това приемаше. Тя пестеше парите си, както катеричката събира орехи. Щом събере достатъчно, ще замине.

За момента Шон бе достатъчно щастлив да ръководи кухнята, да си мечтае и да предизвиква копнежа на всички момичета в селцето. Един ден обаче щеше да разбере за какво точно мечтае, да открие подходящата жена и така да сложи край на сегашното положение.

Ако Ейдан искаше нещата в кръчмата да вървят — а той искаше точно това — трябваше да си намери жена и да му се роди син или дъщеря — в края на краищата той не бе роб на традициите и не виждаше защо да не предаде имота на момиче.

Слава Богу имаше време. Все пак бе едва на тридесет и една — не би се оженил само заради отговорността да продължи рода. Преди да си дадат брачните обети, щеше да има любов и страст, общи интереси и мисли.

По време на странстванията си научи с какво може и с какво не бива да се задоволява един мъж. Ако алтернативата е да спиш на пода, твърдото легло е чудесна придобивка и можеш да изпитваш благодарност. Не бива обаче да търпиш жена, която те отегчава или не успява да раздвижи кръвта ти, независимо колко красиво е лицето ѝ.

Извърна се и хвърли поглед към хълма, където под звездното небе се открояваше бялата къщурка. От комина се издигаше тънка струя дим и самотна светлинка блещукаше от един прозорец.

Джуд Франсис Мърей, помисли си той и откри, че вика образа ѝ в съзнанието си. Какво правиш в малката си къщурка на Хълма на феите? Вероятно четеш хубава книга — дебела и пълна с мъдри послания. Или нещо забавно и развлекателно?

Тревогите ти са въображаеми — продължи наум той. Долови го по времето, което тя прекара в кръчмата му. Какво си мислят хората, какво виждат, когато те погледнат, това те безпокои.

И докато тя се притеснява, попива всичко заобикалящо я — прецени той. Чудеше се доколко тя го съзнава, но го бе зърнал в очите ѝ.

Реши да отдели известно време, за да определи какво точно мисли за нея, какво вижда в нея и кое от всичкото е истина.

Огромните ѝ очи на морска богиня и строго прибраните ѝ коси вече раздвижваха кръвта му. Харесваше ясният ѝ глас, който звучеше така омайващо в съчетание с нейната стеснителност.

Какво ще направиш, хубава Джуд, запита се той, ако дойда сега и потропам на вратата ти?

Няма смисъл да я изплаши до смърт — смъмри се — само защото самият той се чувства неспокоен и нещо у нея го кара да я желае.

— Спи добре — промърмори той в бушуващия наоколо вятър и плъзна ръце в джобовете. — Една вечер ще тръгна на разходка не към скалите, а към твоята врата. И тогава ще видим какво ще стане.

Край прозореца премина сянка и пердето се отмести настрана. Тя застана там все едно го бе чула. В далечината видя само силуета ѝ, очертан от светлината.

Хрумна му, че и тя може да го види — като сянка върху скалите.

После пердето се спусна и секунди по-късно светлината угасна.

ГЛАВА 4

За да разчитат на теб, помисли си Джуд, трябва да проявяваш отговорност. А и двете неща се коренят в дисциплината. С тази кратка лекция в главата тя стана на следното утро, пригответи си лека закуска и отнесе в кабинета си чайник с чай. Смяташе да работи.

Няма да излезе на разходка по хълмовете, макар денят да бе фантастичен. Няма да седне да мечтае сред цветята, независимо колко красиви изглеждат от прозореца. И определено няма да отиде с колата до селото, за да прекара час-два в безцелно бродене по плажа, колкото и съблазнителна да бе идеята.

Вероятно мнозина ще погледнат на решението ѝ да изследва предаваните от поколение на поколение ирландски легенди в най-добрия случай като на лекомислено начинание, но в задачата определено има хляб, стига да подходи правилно и с ясна мисъл. Устно предаваните приказки и писменото слово са сред устоите на културата в края на краищата.

Не смееше да си признае, че най-скритото ѝ, най-съкровено то ѝ желание е да пише. Да пише разкази, книги — просто да отвори внимателно заключените кътчета на сърцето си и да остави думите и образите да се леят.

Всеки път, когато катинарът на тези кътчета издрънчаваше, тя си напомняше, че това е непрактична, романтична и дори глупава амбиция. По-добре е обикновените хора със средни възможности да се задоволят просто да са разумни.

Изследването, уточняването и анализирането са разумни дейности. Темата, избрана за разработка, сама по себе си беше бунт. Готвеше се да изследва психологическите причини за възникването и разпространението на многовековните митове, характерни за страната на нейните предци.

Те изобилстваха в Ирландия.

Призраци, духове, феи. Колко богато и изобретателно чудо е келтското съзнание! Твърдяха, че къщурката се намира върху хълм на

феи — вълшебно място, под което са скрити блестящи дворци.

Ако не ѝ изневеряваше паметта, легендата гласеше, че някои смъртни са били примамвани, дори отвличани, долу в света на феите под хълма и са оставали там сто години.

Не е ли смайващо?

Привидно разумни, обикновени хора твърдяха това без никакво лукавство, и то в навечерието на двадесет и първи век.

Ето каква сила има митът върху интелекта и психиката, реши тя.

До такава степен мощна и въздействаща, че докато бе сама през нощта, за известно време почти го повярва. Музиката на камбанките и вятърът бяха допринесли за това, прецени тя сега: песни, изпълнявани от вятъра, подтикват съзнанието към мечти.

А и онази фигура, застанала на скалите. Мъжки силует, открояващ се на фона на небето и морето, привлече погледа ѝ и накара сърцето ѝ да забие лудо. Можеше да е мъж, който чака любимата си, или е потънал в тъга по нея; принц на духовете, който вплита магия в морето.

Много романтично, реши тя, и много въздействащо.

Независимо кой е бил, независимо кой е вървял по брулените от вятъра скали след полунощ, очевидно е лунатик. Но се замисли за това едва сутринта, защото въздействието на образа я остави да въздиша и потреперва през нощта.

Но подобна лунатичност — няма по-подходяща дума — е част от очарованието на тукашните хора и техните разкази. И тя ще се възползва от нея. Ще я изследва. Ще се потопи в нея.

Набрала инерция, тя се обърна към компютъра си, изоставяйки засега лентите и писмата, и започна материала си.

Според местните жители къщурката се издига на Хълма на феите — едно от многото възвишения в Ирландия, под което тези митични същества живеят в дворци и палати. Хората твърдят, че ако се приближиш до хълм на феи, ще чуеш музиката, която се изпълнява в голямата дворцова зала под тучната зелена трева. А минеш ли над такъв дворец, рискуваш феите да те отвлекат и да те принудят да им се подчиниш.

Спря и се усмихна. Колко лирично и ирландско начало за сериозен академичен трактат. През първата година в колежа редовно оценяваха по-ниско писмените ѝ работи точно заради подобна

характеристика: объркани, далеч от основната мисъл на темата, следват нейния поток на разсъждения.

Понеже знаеше колко важни са оценките за родителите ѝ, се научи да избягва цветистите отклонения.

Ала сегашното изложение не пишеше за оценка, пък и това е само чернова. По-късно ще го изчисти. За момента, реши тя, просто ще нахвърли някои мисли и ще сложи основите на анализа.

От разказите на баба си знаеше достатъчно, за да очертае контурите на най-често срещаните митични герои. Задачата ѝ бе да намери подходящи разкази и приказки, да изясни около каква структура се върти всеки легендарен образ и да обясни мястото му в психологията на хората, които им вярват.

Сутринта работи върху основните дефиниции; често добавяше бележки под линия, съотнасящи фигурата към подобни образи в други култури.

Потънала в заниманията си, не чу първото потропване по входната врата. Когато то отекна по-високо, премигна няколко пъти, за да прогони образа на Писога — мъдрата ирландка, неизменно присъствала в повечето села в по ранни времена. Закачи очилата си на деколтето на жилетката и бързо слезе. Когато отвори вратата, Брена О'Тул вече отиваше към пикапа.

— Съжалявам, че те безпокоя — подхвана Брена.

— Не, не ми пречиш. — Как можеше жена с кални ботуши да я сплаши, зачуди се Джуд. — Бях горе в малката спалня. Радвам се, че се отби. Онзи ден не ти благодарих подобаващо.

— О, не е никакъв проблем. Ти заспиваше права. — Брена се извърна от портата и тръгна обратно към къщата. — Настани ли се вече? Имаш ли всичко необходимо?

— Да, благодаря.

Джуд забеляза малката летяща фигура, бодната върху избелялото кепе на Брена. Пак феи и духове, помисли си Джуд и се смая, че такава делова жена носи талисманче.

— Искаш ли да влезеш, да пием чай?

— Би било прекрасно, но имам работа. — Въпреки това Брена изглеждаше готова да поостане за малко на градинската пътека. — Отбих се само да разбера дали се ориентираш и имаш ли нужда от нещо. Минавам оттук по два-три пъти на ден.

— Не се сещам. Всъщност — с кого да се свържа да ми прекара телефонен контакт в малката спалня? Използвам я за кабинет и ще ми е нужен за модема.

— Модем, така ли? За компютъра ли? — Очите ѝ заблестяха с интерес. — Сестра ми Мери Кейт има компютър — в училище учи програмиране. Човек да си помисли, че чрез това нещо е открила лек срещу глупостта, но пък не ме пуска да припаря до него.

— Интересуваш ли се от компютри?

— Обичам да знам как функционират нещата и тя се опасява да не го разглобя. Бих го направила, разбира се. Как иначе да установя как работи? И тя има модем. Изпраща съобщения до някакви наши братовчеди в Ню Йорк и приятели в Галуей. Истинско чудо.

— И така може да се каже, предполагам. И го приемаме вече като даденост.

— Ще предам поръчката ти на когото трябва — продължи Брена. — Рано или късно ще те свържат. — Отново се усмихна. — Рано или късно, но не повече от седмица или там някъде.

— Много ти благодаря. О... Вчера ходих до селото, но изглежда позакъснях — магазините бяха затворени. Надявах се да открива книжарница. Искам да купя някои книги по градинарство.

— Книги по градинарство ли? Брена стисна устни. — Не съм сигурна дали има такова нещо в Ардмор. По-вероятно е да намериш в Дънгарван и положително в Уотърфорд Сити. Но ако искаш да научиш нещо за цветята тук, попитай мама. Тя е страстна градинарка.

При шума от кола Брена хвърли поглед през рамо.

— О, госпожа Дъфи и Бетси Клуни идват да те поздравят с добре дошла. Ще преместя пикапа, за да минат. Госпожа Дъфи вероятно носи сладки — добави Брена. — Всеизвестна е с тях. — Махна жизнерадостно на двете жени в колата. — Просто извикай надолу по хълма, ако имаш нужда от нещо.

— Да, аз...

О, Господи, помисли си Джуд, не ме оставяй насаме с непознати. Ала Брена вече се качваше в пикапа.

Независимо от тясната алея между живите плетове, потегли с прекалено голяма и несъобразена скорост по преценката на Джуд, и изобщо не взе предвид вероятността, колкото и малка да беше, да се

натъкне на насрещно движение. После спря на сантиметър от калника на другата кола да побъбри за миг с новите посетителки.

Джуд мислено започна да кърши ръце, когато пикапът пое надолу по пътя, а колата се приближи.

— Добър ден, госпожице Мърей!

Очите на жената зад волана лъщяха като на червеношийка, а светлокестенявите ѝ коси бяха насилствено усмирени — дебел слой лак стягаше в шлем къдриците ѝ, които блестяха силно на слънцето.

Изскочи от колата. Имаше едри гърди, а бедрата ѝ преминаваха в къси прасци и малки ходила.

Джуд се насили да се усмихне и пое към портата като осъдена на смърт. Докато търсеше най-подходящите думи, жената отвори задната врата на колата и заговори едновременно на Джуд и на спътницата си, която слезе. И на целия свят като цяло.

— Аз съм Кати Дъфи от селцето, а това е Бетси Клуни, моя племенница и дете на сестра ми. Сестра ми — Пати Мери — днес е на работа в бакалницата, иначе и тя щеше да дойде да засвидетелства уважението си. Но както казах тази сутрин на Бетси — ако успее да уговори съседката си да погледа бебето, докато двете по-големи деца са на училище, ние просто ще се отбием до къщурката на Хълма на феите и ще кажем добър ден на братовчедката на Старата Мод от Америка.

Изля по-голяма част от словесния поток, докато ровичкаше в задната част на колата, обърнала към Джуд доста впечатляващия си задник, покрит от плат на цъфнали макове. Отново го развъртя, измъквайки се навън със зачервено лице. Държеше покритата форма за торта, а на лицето ѝ грееше сияйна усмивка.

— Малко приличаш на баба си — продължи Кати, — каквато я помня, когато бях момиче. Надявам се да е добре.

— О, да. Благодаря. Много мило от ваша страна да наминете. — Отвори портата. — Моля, влезте.

— Дано сме ти оставили достатъчно време да се настаниш. — Бетси заобиколи колата и Джуд се сети, че предишната вечер я видя в кръчмата, жената от петчленното семейство. Дори тази бегла връзка ѝ помогна по някакъв начин.

— Споменах на лели Кати, че снощи те видях в кръчмата на Галахър. Та решихме, че сигурно вече си готова да ни приемеш и да те

поздравим с добре дошла.

— Ти беше със семейството си. Децата ти са много възпитани.

— Ами... — Бетси завъртя ясните си зелени очи. — На този етап няма защо да те разубеждавам. Ти нямаш ли деца?

— Не. Не съм омъжена. Ще приготвя чай, ако искате — предложи тя, когато влязоха.

— Прекрасно. — Кати пое по коридора, очевидно добре запозната с разположението. — Ще си прекараме чудесно в кухнята.

За учудване на Джуд точно така се получи. Прекара приятно с двете жени, които се държаха сърдечно и лесно се смееха. Кати Дъфи се оказа бърбрица и с мнение по доста въпроси, но проявяваше и добро чувство за хумор.

За по-малко от час главата на Джуд гъмжеше от имена, роднински връзки между жителите на Ардмор, враждите между някои семейства, сватосванията и кръщенетата. Ако Катрин Ан Дъфи не знаеше нещо за някого, живял през последния век в околността, значи просто не си заслужаваше да се говори за него.

— Жалко, че никога не си се срещала със Старата Мод — изкоментира Кати. — Беше чудесна жена.

— Баба ми беше силно привързана към нея.

— Бяха като сестри, а не като братовчедки, независимо от разликата във възрастта — кимна Кати. — Баба ти живееше тук като момиче, след като загуби родителите си. Моята майка беше приятелка и с двете. И тя, и Мод почувстваха липсата на баба ти, когато се омъжи и замина за Америка.

— А Мод остана тук. — Джуд огледа кухнята. — Сама.

— Така е било писано. Имаше любим и възнамерявах да се оженят.

— О? Какво стана?

— Казваше се Джон Магий. Според майка ми бил привлекателен младеж, влюбен в морето. През Световната война отишъл в армията и загинал по бойните полета на Франция.

— Толкова тъжно — вметна Бетси. — Но и романтично! Мод никога не се влюби в друг и често говореше за него, когато ѝ идвахме на гости, макар той да бе мъртъв от три четвърти век.

— За някои — обади се Кати с въздишка — има само един. Никой не се е появил дотогава и никой след това. Но Старата Мод

живееше щастливо тук, със спомените и цветята си.

— Къщата е много хубава — отбеляза Джуд.

Кати Дъфи се усмихна и кимна.

— Така е. Ние, които я познавахме, сме щастливи сега тук да живее нейна роднина. Хубаво е, че се мяркаш в селото, опознаваш хората и се срещаш с родственици.

— Родственици ли?

— Роднина си с Фицджералдови. Те са доста много. Моята приятелка Дидри, която живее в Бостън, е от рода Фицджералд, после се омъжи за Патрик Галахър. Вчера беше в тяхната кръчма.

— А, ясно. — Пред очите на Джуд тутакси изплува лицето на Ейдан. Ленивата му усмивка, дивните сини очи. — Ние сме някакви братовчеди.

— Според мен баба ти беше първа братовчедка с пралелята на Дидри — Сара — или май с прабаба ѝ бяха втори братовчедки. Е, няма никакво значение. А колкото до най-големия син на Галахър... Кати направи достатъчно дълга пауза, за да опита една от сладките си, — ... по едно време май му беше хвърлила око, а, Бетси?

— Може и да съм го погледнала веднъж-дваж, когато бях на шестнадесет. — Очите на Бетси над чашата се смееха. — А и той може да ме е поглеждал. Но после се впусна в пътешествията си, а и моят Том се появи. Когато Ейдан Галахър се завърна... Е, може и тогава да съм го погледнала, но само да се възхитя на Божието творение.

— Буен беше като младеж, пък изглежда още си е такъв. — Кати въздъхна. — Винаги съм имала слабост към дивото в сърцето на мъжа. А ти имаш ли си възлюбен в Щатите, Джуд?

— Не. — Замисли се за миг за Уилям. Беше ли смятала съпруга си някога за възлюбен? — Никой по-специален.

— Ако не е специален, какъв е смисълът?

Никакъв, помисли си Джуд по-късно, когато изпращаше гостенките си до вратата. Не можеше да твърди, че някога е бил голямата ѝ любов, както Джон Магий за Мод. Двамата с Уилям не бяха специални един за друг.

А беше редно да са. За известно време той представляваше средоточието на живота ѝ. Обичаше го, или поне смяташе, че го обича. По дяволите искаше да го обича и му даде най-доброто от себе си.

Но не се оказа достатъчно. Унизително бе да го осъзнае. Да знае колко лесно, без да се замисля, той наруши току-що дадените обети и я прогони от живота си.

Но, призна си Джуд, и тя не би жалила за него седемдесет години, ако бе умрял героично или трагично. Ако Уилям бе загинал нелепо, тя би била неговата смела вдовица, а не отхвърлената му съпруга.

И колкото и да беше ужасно, осъзна, че предпочиташе да е така.

От кое я заболя повече, питаше се тя сега. Че го загуби или че загуби гордостта си? Каквато и да е истината, няма да разреши подобно нещо да се случи втори път. Просто няма да допусне да встъпи отново в брак, а после да се приспособява.

Този път ще се съсредоточи върху себе си и ще се справя сама.

Нямаше нищо против брака, мина ѝ през ума, докато бавно влизаше вътре. Родителите ѝ имаха стабилен брак, бяха привързани един към друг. Е, вероятно не ги владееше дивата страст, за каквато мнозина мечтаят, но взаимоотношенията им бяха съвсем коректни.

Навярно и тя си бе представяла подобни взаимоотношения с Уилям: спокоен и достолепен брак. Не се получи обаче. И вината бе нейна.

У нея няма нищо специално. Не без притеснение и срам признаваше, че се бе превърнала в навик за него, в част от неговото всекидневие.

Среща с Уилям в сряда в седем за вечеря в един от трите предпочитани от тях ресторанта. В събота среща, за да отидат на театър или кино, след това късна вечеря, последвана от секс. Ако устройваше и двете страни посвещаваха нощта на здравословни осем часа сън, после късна закуска, сливаща се с обяда, и обсъждане на неделния вестник.

Такъв модел прилагаша през периода на „ходенето“ им, а бракът им чисто и просто продължи по същия начин.

Всъщност се оказа толкова лесно да сложат край на този модел като цяло.

Но Господи — как ѝ се искаше тя да бе сложила край на връзката им. Тя да бе събрала куража или енергията. Да беше се впуснала в знойна авантюра в някой евтин мотел. Да беше избягала с банда мотоциклетисти.

Опитвайки се да се види как скача в кожени дрехи и мотоциклет зад гърба на едър, татуиран тип на име Зоро тя се засмя.

— Боже, каква приятна гледка за всеки мъж през днешния априлски следобед. — Ейдан стоеше ухилен насреща до пролука в живия плет, пъхнал ръце в джобовите си. Смееща се жена с цветя в краката. Като се има предвид къде се намираме, човек би си помислил, че е срещнал фея, появила се на повърхността, за да накара цветята разцъфнат.

Докато говореше, тръгна към портата и там спря. Джуд беше убедена, че никога не е виждала по-романтична картина в живота си — Ейдан Галахър с гъсти къдрици, разрошени от вятъра, с ясни и зашеметяващо сини очи, застанал до портата ѝ на фона на далечните скали.

— Но ти не си фея, нали, Джуд Франсис?

— Не съм, разбира се. — Неволно опипа коси, за да се увери, че не е чорлава. — Кати Дъфи и Бетси Клуни току-що ми бяха на гости.

— Разминах се с тях по пътя, докато идвах насам пеша. Казаха, че са прекарвали чудесно — пили сте чай и сте яли сладки.

— Дошъл си пеша? От селцето?

— Не е толкова далеч, ако човек обича да ходи, а аз обичам.

И сега тя изглеждаше леко притеснена, отбеляза Ейдан. Сякаш не е съвсем сигурна как да се държи с него.

Е, в момента — установи за себе си той — си приличат в това отношение. Искаше обаче да я накара да се усмихне да види как устните ѝ бавно и стеснително се извиват и как се появяват трапчинките.

— Ще ме поканиш ли в градината, или да си продължа разходката?

Тя бързо се приближи до портата и посегна към резето. Той стори същото. Ръцете му обгърнаха нейните. Бяха топли и твърди. Дръпнаха резето заедно.

— За какво мислеше, че се смееше така?

— Ами... Той още държеше ръката ѝ и тя започна да отстъпва. — Нищо съществено. Останаха сладки от госпожа Дъфи, а има и чай.

Не си спомняше да е виждал жена, толкова подплашена само от факта, че говори с него. Но реакцията ѝ определено му допадна. За да я изпита, тръгна напред, без да пуска ръката ѝ; тя продължи да отстъпва.

— Сигурно вече си хапнала достатъчно. Пък и на мен от време на време ми е нужен въздух, затова тръгвам на някоя от, както хората ги наричат, разходките на Ейдан. Ако не бързаш да влезеш отново вътре, да поседим малко на площадката.

Свободната му ръка се протегна напред, докосна я по бедрото и спря отстъплението ѝ.

— Ще стъпчеш цветята — рече той. — Грехота е да ги смачкаш.

— О... — Предпазливо се отдръпна. — Колко съм непохватна.

— Не бих казал. Просто си малко нервна. — Независимо от странното удоволствие да я види объркана и напрегната, изпита потребност да я успокои и да накара да се отпусне.

С пръсти, преплетени в нейните, той я завъртя грациозно — тя само премигна, озовавайки се с лице към него.

— Чудех се — продължи той, докато я отвеждаше към площадката, — дали ще ти е интересно да чуеш приказките, които аз знам. За статията ти.

— Да, много. Тя въздъхна облекчено и седна на пейката. — Сутринта започнах работа... по материала... Искам да видя как се получава, да очертая контурите, основната структура.

Обгърна колене с ръце и погледна към него. Видя, че наблюдава.

— Какво има?

Той вдигна вежди нагоре.

— Нищо. Слушам те. Харесва ми да те слушам. Произношението ти е толкова прецизно, американско.

— О... — Прочисти гърло и отново се загледа напред, сякаш трябваше да следи внимателно цветята да не избягат. — Докъде бях стигнала? Да... Структурата. Различните аспекти, които искам да засегна. Фантастичните елементи също така, разбира се, но и социалните, културните, сексуалните страни на традиционните митове. Обичайната им употреба е за развлечение, за откриване на сходство, за предупреждение.

— За предупреждение ли?

— Да. Майките разказват на децата си за феите в тресавищата, за да ги предпазят да не се разхождат по опасни места, или им шепнат за зли духове и други такива, за да ги накарат да слушат. Има много — всъщност те са по-голямата част — легенди за проявено милосърдие.

— Ти кои предпочиташ?

— Ами... — Леко се запъна. — И двете, предполагам, в зависимост от настроението.

— Имаш ли много?

— Много какво?

— Много различни настроения. Според мен — да. Очите ти са пълни с униние.

„Ето — отбеляза си наум той, — това я накара отново да ме погледне.“

Силните присвивания в корема започнаха отново и тя отмести поглед. Бързо.

— Не. Всъщност не изпадам често в унило настроение. Както и да е... Става въпрос за деца, грабнати от люлката и подменени с други... деца, изядени от великани. През изминалия век са променяли цели части и финала на приказките, за да се стигне до „и живели щастливо во веки веков“. А ранните им варианти всъщност съдържат кръв, убийства и изяждане. Психологически това отразява промените в културата на нашите общества — желанието на родителите какво да чуят и в какво да вярват децата им.

— А ти в какво вярваш? Една приказка си е просто приказка, но при щастлив завършек е по-малко вероятно детето да сънува кошмари. Майка ти разказвала ли ти е как феите подмамват деца?

— Не. — Представата за това накара Джуд да се разсмее. Но баба ми го правеше. По много забавен начин. Ти, предполагам, разказваш по същия забавен начин.

— Още сега ще ти разкажа една, стига да нямаш нищо против да повървиш с мен до селото.

— Пеша? — Тя поклати глава. — Но това са километри.

— Не повече от три.

Изведнъж страшно му се прииска да повървят заедно.

— Хайде, така ще изразходваш част от сладките на госпожа Дъфи. Ще ти предложи и вечеря. Днес в кръчмата има еленска яхния. Много я харесват. А после ще се погрижа някой да те прибере с кола.

Плъзна поглед към него, но го измести. Звучеше страшно спонтанно — ставаш и тръгваш. Никакви планове, никакви предварителни уговорки. Което, разбира се, бе истинската причина да не постъпи така.

— Звучи изкусително, но наистина е редно да поработя още малко.

— Тогава ела утре. — Хвана я за ръка и я издърпа да се изправи на крака. — В събота вечер в кръчмата свири музика.

— И снощи имаше музика.

— Става въпрос за нещо повече — уточни той. — Ще бъде малко... по-структурна, както би казала ти. Ще дойдат истински музиканти от Уотърфорд Сити. Ще ти достави удоволствие, а и как ще пишеш за легендите на Ирландия, без да споменеш музиката на страната? Затова ела утре вечер в кръчмата, а в неделя аз ще дойда при теб.

— Ще дойдеш при мен ли?

Той отново се усмихна: съзнателно бавно, подкупващо.

— За да ти разкажа приказка за статията ти. Неделя следобед удобно ли ти е?

— О, да, чудесно. Идеално.

— Е, тогава приятен ден, Джуд Франсис. Тръгна към портата, но там се извърна. Очите му бяха някак по-сини, когато се срещнаха с нейните. — Ела в събота. Приятно ми е да те гледам.

По лицето ѝ не трепна и мускул: нито когато той отвори портата, нито когато излезе и тръгна по пътя. Нито дори след като беше отвъд живия плет и вървеше към селото!

Да я гледа ли? Какво точно имаше предвид?

Да не би да започваше нехаен флирт? Но не я гледаше така, сякаш само се закачаше, помисли си тя, разхождайки се напред-назад по тясната пътека. Но, всъщност откъде да знае как гледа изобщо, след като го вижда едва за втори път?

Очевидно става въпрос точно за това. Нехайна, неангажираща закачка за мъж, който по принцип има навика да флиртува.

— ... Бих искал да те видя в кръчмата в събота... Намини — промърмори тя. — Само това е искал да каже. И, по дяволите, защо постоянно анализирам нещата?

Раздразнена на себе си, се отправи обратно към къщата и решително затвори вратата. При тези думи всяка разумна жена би отвърнала на усмивката му, сигурно, донякъде би откликнала и на флирта. Това е безобидна направо несъзнателна реакция. Освен ако не е невротичка.

Каквато точно си ти, Джуд Ф. Мърей. Невротичка. Не можа ли да си отвориш идиотската уста и да кажеш нещо като: „И на мен ми е приятно да те гледам.“ Но не — ти просто стоиш там все едно те е прострелял между очите.

Джуд спря и вдигна ръце нагоре със затворени очи. Сега не само си говореше сама. Мъмреше се и сякаш беше двама души.

Няколко пъти си пое дълбоко въздух, успокои се и реши, че наистина иска още една от онези сладки с глазура, просто да разсее натрупалото се в нея напрежение.

С твърда крачка се отправи към кухнята, глуха към тихия придирчив глас в нея, който нашепваше, че прави това като компенсация. Е, и какво от това? Щом един адски привлекателен, почти непознат мъж раздвижва хормоните ѝ, тя възнамерява да се утеши с нещо сладко.

Грабна курабийката с бледорозова глазура, но тутакси се извъртя — нещо изтрополя силно до задната врата. Неволно изпищя при вида на косматата физиономия и дългите зъби. Сладката полетя във въздуха, а после тупна с глазурата надолу в краката ѝ.

Времето, през което курабийката беше във въздуха, се оказа достатъчно да осъзнае, че съществото на задната врата не е чудовище, а куче.

Господи! Милостиви Боже! Какво ѝ е на тази страна? На всеки две минути някой застава на вратата ти.

Прокара пръсти през косата си, разбърка къдриците, а после тя и кучката се вторачиха една в друга през стъклото.

Животното имаше огромни кафяви очи и Джуд ги прецени като пълни по-скоро с надежда, отколкото със заплаха. Вярно, зъбите ѝ бяха оголени, но езикът бе изплезен. Едрите лапи вече бяха изцапали стъклото с кал, но когато излая приятелски, Джуд се предаде.

Тръгна към вратата и кучката изчезна. Джуд отвори и я намери отпред: седеше възпитано на площадката, биеше по пода с опашка и гледаше нагоре към нея.

— Ти си кучето на О’Тул, нали?

Животното явно схвана това за покана и влезе в кухнята, оставяйки кална диря след себе си. После направи услуга на Джуд излапа падналата сладка преди да се отправи към камината, където седна на задните си лапи.

— Днес не ми се палеше огън тук — обясни Джуд. Отиде при камината и протегна ръка да види какво ще предприеме кучката. Животното я помириша кротко, а после я побутна с нос така, че да настани ръката ѝ на главата си, Джуд се разсмя. — Много си умна.

Изпълни указанието и почеса кучето между ушите. Никога не бе имала куче. Майка ѝ отглеждаше два зли сиамски котарака и ги глезеше като царски особи.

Представи си как кучката е посещавала Старата Мод, свивала се е на кълбо до огъня в кухнята и от време на време е правила компания на възрастната дама. Дали кучетата изпитват тъга, когато умре някой техен приятел, запита се тя и се сети, че тепърва ѝ предстои да изпълни обещанието си и да занесе цветя на гроба на Мод.

Предишната вечер разпита къде се намира това-онова в селото. Мод беше погребана над морето, отвъд пътеката, която минаваше близо до хотела и отвеждаше към руините и параклиса на свети Деклан.

Дълга разходка през красива местност, помисли си тя.

Джуд импулсивно грабна цветята от бутилката върху кухненския плот и кимна на кучката.

— Искаш ли да отидем да посетим Старата Мод?

Кучето излая, надигна се и докато се отправяха заедно към задната врата, Джуд се запита кой кого води всъщност.

Беше много живописно и провинциално. Докато пресичаше хълмовете с жълтата кучка по петите, стиснала китка за гроба на старата роднина, Джуд си представи, че това е част от обичайната седмична програма. Ирландска селянка, съпроводена от преданото си куче, отива да изрази почитта си към далечна братовчедка.

Беше нещо, което щеше да превърне в навик — е, ако наистина се сдобие с куче и заживее тук постоянно.

Действаше ѝ успокоително да е на въздух, да наблюдава как кучето се втурва да подуши Бог знае какво, да долавя онези прекрасни признаци на пролетта, цъфналия жив плет, песента на птиците.

Морето боботеше. Скалите се издигаха величествено.

С приближаването към параклиса слънцето се показва през облаците и огря тревата и камъните. Трите каменни кръста хвърляха сенки, а кладенецът със свещената си вода се намираше под тях.

Тук поклонници са се мили, припомни си тя прочетеното в туристическия справочник.

Мястото е изключително красиво, помисли си. И затрогващо, сякаш разбираше живота, смъртта и онова, което ги свързва.

Независимо от вятъра, въздухът ѝ се стори по-топъл, все едно беше лято, а ароматът на цветята сред тревата и върху пръстта над мъртвите, я омая. Чу жуженето на пчели и чуруликането на птици. Звуците бяха сочни и мелодични.

На неравната земя тревата растеше висока, зелена и дива. Малки груби камъчета очертаваха древни гробове и сякаш се губеха в растителността, сред старите гробове имаше и един нов. Старата Мод бе предпочела да бъде заровена тук почти сама, на хълм с изглед към спретнатото селце, към синьото море и зелените възвишения, преливащи в далечните планини.

Върху каменна поставка сред руините стоеше продълговато пластмасово сандъче с ярки червени цветя. Видът им трогна сърцето на Джуд.

Хората така често забравят, мина ѝ през ума, но това не важи за тези тук. Тук хората помнят и уважават спомените с цветя за мъртвите.

Мод Алис Фицджералд гласеше скромният надпис. Мъдра жена, беше издялано под името, а най-отдолу — датите на дългия ѝ живот.

Странен надгробен надпис, помисли си Джуд, приклякайки до малкото възвишение. Там вече имаше цветя — малка китка ранни виолетки — леко повехнали. Джуд сложи своя букет до тях. Отпусна се и седна на пети.

— Аз съм Джуд — подхвана тя. — Внучка на братовчедка ти Агнес. Онази от Америка. Отседнала съм за известно време в къщата ти. Наистина е прекрасна. Съжалявам, че никога не сме се срещали, но баба често разказваше за времето, което сте прекарвали заедно. И колко си била щастлива за нея, когато се омъжила и заминала за Америка. Но ти си останала тук, у дома.

— Беше прекрасна жена.

Сърцето на Джуд подскочи и тя рязко вдигна глава. Очите ѝ срещнаха дълбоки сини очи върху привлекателно лице — гладко и младежко. Тъмните му коси стигаха почти до раменете. Крайчетата на устните бяха извити в дружелюбна усмивка, когато пристъпи напред към гроба до Джуд.

— Не ви чух. Не знаех, че сте тук.

— Човек стъпва леко по светите места. Не исках да ви изплаша.

— Не ме изплашихте. — „Само дете не припаднах от страх“ — помисли си. — Просто ме стреснахте. Отметна косите, които вятърът бе разпилял по челото ѝ. — Познавахте ли Мод?

— Разбира се, че я познавах. Прекрасна жена, както казах. Живя пълноценен и благодатен живот. Хубаво е, че сте ѝ донесли цветя, защото тя ги обожаваше.

— Те са нейни. От градината ѝ са.

— Аха. — Усмивката му стана още по-широка. — Така е още по-добре. — Положи ръка върху главата на кучето седнало кротко до краката му. Джуд забеляза как на пръста му проблесна пръстен. Син камък в сребърен обков. — Чакала си много, преди да се върнеш при корените си.

Тя свъси вежди и присви очи от слънцето — струваше ѝ се, че сега грее по-силно. Толкова силно, че не виждаше съвсем ясно.

— О, имате предвид да дойда в Ирландия ли? Май е така.

— Това е място, където човек може да погледне в сърцето си и да види кое има най-голямо значение. — Сега очите му бяха кобалтови, напрегнати, хипнотични. — Избирай — подкани я той. — Избирай внимателно, Джуд Франсис, защото няма да си единствената засегната.

Ароматът на цветята, тревата, земята се завихриха около главата ѝ и тя се почувства опиянена. Слънцето зад гърба и печеше безмилостно и направо я изгаряше. Вятърът засили, сякаш придоби нова енергия.

Беше готова да се закълне, че чува гайди, а бързия вятър подема музиката.

— Представа нямам за какво говорите. — Замаяна, вдигна ръка и я постави на челото си. Затвори очи.

— Ще разбереш.

— Видях ви в дъжда. — Продължаваше да се чувстваше замаяна. — На хълма, в дъжда.

— Знам. Ние те чакаме.

— Чакате ме? Кой? — Вятърът утихна така внезапно, както се бе разбунтувал, а музиката заглъхна и скоро се възцари тишина. Тръсна глава, за да я избистри. — Съжалявам. Какво казахте?

Но когато отново отвори очи, видя, че е сама с тишината на смъртта и голямата жълта кучка.

ГЛАВА 5

Ейдан не просто роптаеше срещу цялата писмена работа, свързана с управлението на кръчмата. Направо я ненавиждаше.

Ала три дни в седмицата в студ и пек прекарваше час или повече зад бюрото в помещенията си горе, като се потеше над ордери, разходи, приходи и печалби.

С неизменно облекчение установяваше, че има печалба. Никога не се бе интересувал особено от пари, преди кръчмата да премине в негови ръце. И сега се питаше дали това не е една от причините родителите да му поверят заведението. Много добре си живееше ден за ден, когато пътуваше. Прехранваше се с онова, което изкарваше по пътя. Не бе спестил дори пени, пък и не изпитваше необходимост да го стори.

Не можеше да се каже, че е най-отговорният човек на света.

Така или иначе се бе чувствал достатъчно уютно, докато растеше и даде своя дял труд през детството и юношеството си. Но да забършеш подовете, да разнесеш халбите и да изпееш някоя и друга мелодия бе несравнимо с това да предвидиш колко бира да поръчаш, какъв процент да отделиш за счупена посуда — благодаря ти, сестрице — да подредиш цифрите в стройни колони и да изчислиш дължимите данъци.

Всеки път го заболяваше главата. Удоволствието да седи над счетоводните книги бе сравнимо само с ваденето на зъб. С времето обаче се научи.

И докато се учеше, осъзна колко много означава заведението за него. Да, родителите му бяха умни хора, прецени той. И добре познаваха сина си.

Разговаря известно време по телефона с неколцина дистрибутори, опитвайки се да получи най-изгодната цена. Това задължение не му бе чак толкова неприятно, защото приличаше малко на пазарене за кон. И нещо, към което имаше нагласа.

Приятно му бе, че музиканти от Дъблин, Уотърфорд, а и от по-далечни места като Клер и Галуей, не само бяха склонни, но и с удоволствие идваха да посвирят в Галахър. Гордеше се, че през четирите години, откакто оглави бизнеса, успя да изгради репутация на кръчмата като за място, където се слуша хубава музика.

И очакваше летният сезон, когато туристите пристигат на тълпи, да бъде най-добрият, който са имали.

Но това не правеше събирането и ваденето на цифри по-малко мъчително.

Мислеше си за компютър, но тогава трябваше да се научи да работи с проклетото нещо. Без да го е срам, признаваше, че самата идея го изпълва с ужас. Опипа почвата пред Дарси — тя да се заеме с машинката, но сестра му така се разсмя, че по красивите ѝ страни потекоха сълзи.

Не си даде труда да попита Шон, комуто не би хрумнало да смени и електрическа крушка, дори да остане на тъмно.

Нямаше готовност да наеме външен човек. Откакто заведението бе отворило врати, членовете на семейство Галахър се справяха самостоятелно. Значи или щеше да продължи да се труди с молив, хартия и сметачна машина, или да събере кураж и да усвои новите технологии.

Джуд сигурно борави с компютър. Не би имал нищо против тя да го научи на някои неща. Определено ще му бъде приятно, мина му през ума и бавно се усмихна, да върне услугата в съвършено различна сфера.

Копнееше ръцете му да я обгърнат. Вече се питаше какво ли е усещането от допира до прекрасната ѝ широка уста. Отдавна жена не бе карала кръвта във вените му да пее и му бе приятно да си представя, да гадае с радостно вълнение.

Напомняше му за млада кобила, застанала не съвсем стабилно на краката си — такава, която се свива при приближаването на мъж дори за нежно погалване. Представляваше привлекателна комбинация — колебливо поведение с остър ум и школуван глас.

След като я покани, се надяваше да дойде тази вечер.

Надяваше се, че ще бъде облечена в изискан тоалет, с прибрани коси, а той ще си представя удоволствието да ги разроши.

Ако Джуд имаше и най-малка представа какво се върти в главата на Ейдан, никога не би събрала кураж да напусне къщурката. Дори и без да го знае тя промени поне десетина пъти решението си дали да отиде или не.

Ще бъде невъзпитано, щом я е поканил.

Ще изглежда, че очаква той да ѝ отдели време и внимание.

Това е просто приятен начин да се прекара вечерта.

Тя не е от типа жени, които прекарват вечерите в кръчма.

Колебанията ѝ я ядосаха не на шега и заради принципа реши да отскочи за един час.

Облече сив костюм с панталони и сако, като го освежи с елече на тънки ивици бордо. В края на краищата събота вечер е, мина ѝ през ума, и добави сребърни обици, които се поклащаха весело. Щеше да има музика, сети се тя, чудейки се дали да не полудее съвсем и да сложи чифт тънки сребърни гривни.

Изпитваше тайна и огромна страст към бижутата.

Докато нанизваше гривните на китката си, се сети за пръстена на мъжа от гробищата. Проблясването на сапфира в сребърната халка ни най-малко не се връзваше с провинциалното спокойствие.

Всъщност беше толкова странен, помисли си сега. Появи се и изчезна неусетно, сякаш го е сънувала. Но си спомняше лицето и гласа му съвсем ясно, така ясно, както и онзи облак аромат, повея на вятъра и замайването.

Просто ѝ е прилошало от захарта, реши в крайна сметка. Толкова много сладки погълна, че за миг ѝ е прилошало.

Сви рамене и се наведе напред към огледалото да провери дали не се е размазал гримът. Вероятно ще го види отново — довечера в кръчмата или когато отнесе следващия път цветя на Старата Мод.

Гривните ѝ весело подрънкваха и ѝ вдъхваха увереност. Слезе долу. Този път се сети да вземе ключовете преди да стигне до колата. Определи го като голям напредък. И дланите ѝ не се изпотиха, докато поемаше по пътя в тъмнината. Това също прие за добър знак.

Доволна от себе си, очакваща тиха и приятна вечер, спря до тротоара пред „Галахър“. Приглади коси, отиде до вратата, пое дълбоко въздух и я отвори.

И почти бе пометена назад от ударната вълна на музиката.

Гайди, цигулки, гласове, после дивият вик на тълпата, припяваща припева: „Уиски в шишето“. Бързият стремителен ритъм направо размазваше звуците. Музиката я грабна, придърпа я и изцяло я обгърна.

Това не бе снощната слабо осветена тиха кръчма. Тази гъмжеше от хора, насядали около ниските маси или струпали се на бара — някои пред пълни, други пред вече празни чаши.

Музикантите — как е възможно само трима души да изтръгват тези звуци — седяха в предната част. Макар да бяха облечени в работни дрехи и ботуши, свиреха като истински ангели. Помещението миришеше на дим, мая и характерния за събота вечер мирис на сапун.

За миг се усъмни дали не е сбъркали мястото, но видя Дарси с великолепия ореол от тъмни коси, вързани с голяма червена панделка. Носеше поднос с празни чаши, бутилки и препълнени пепелници, което ни най-малко не пречеше да флиртува с млад мъж, чието лице съперничеше по цвят е панделката на главата и, а очите му изразяваха отчаяно обожание.

Уловила погледа на Джуд, Дарси й намигна, после тупна увлеклия се младеж по бузата и продължи да си пробива път през тълпата.

— Доста е оживено тук тази вечер. Ейдан каза, че ще дойдеш и да гледам за теб.

— О... Много мило от негова страна. И от твоя. Не очаквах чак толкова... внимание.

— Музикантите са на почит тук и обикновено привличат много хора.

— Чудесни са.

— Да. Добре свирят. — Дарси се интересуваше повече от обиците на Джуд. Питаше се къде и за колко ги е купила.

— Хайде, върви след мен и ще те отведе до бара невредима. — Направи точно това. Извиваше се, криволичеше, от време на време побутваше някого е усмивка или с шеговита забележка, обръщайки се към хората по име. Така стигна далечния край на плота, където се подаваха поръчките.

— Добър вечер, господин Рейли — поздрави Дарси възрастен мъж, седнал на последния стол.

— Добър вечер и на теб, прекрасна Дарси. — Говореше с леко потреперващ глас и ѝ се усмихна с очи, на Джуд ѝ се сториха полуслепи. Отпи от тъмната бира. — Ако се омъжиш за мен, скъпа, ще те направя кралица.

— Тогава да се венчаем следващата събота, защото определено заслужавам да бъда кралица. — Целуна го по съсухрената буза. — Уил Рейли, я отстъпи на американката да седне тук до дядо ти.

— С удоволствие. — Млад строен мъж стана от стола си и се обърна със сияеща усмивка към Джуд. — Значи ти си американката. Седни до дядо и ще те почерпим халба бира.

— Дамата предпочита вино. — Ейдан вече пристъпваше с чаша вино, която ѝ предложи.

— Да. Благодаря.

— Е, добре тогава, запиши го на сметката на Уил Рейли, Ейдан, и ще прием за всичките ни братовчеди от другата страна на океана.

— Така ще постъпя, Уил. — Усмихна се с характерната си ленива усмивка и се обърна към Джуд: — Постой малко тук.

После се отдалечи, за да изпълни новите поръчки.

Тя остана. Защото ѝ се струваше редно да пие за здравето на хора, за които никога не бе чувала. Защото не се изискваше особено усилие от нейна страна. Поведе разговор и с двамата Рейли за техните роднини в Щатите и за гостуванията им там. Осъзна обаче колко ги разочарова с признанието си, че никога не е била в Уайоминг и не е виждала истински каубой.

Слушаше музиката — беше прелестна. Някои мелодии бяха познати, други — странни. Въздействащи и разкъсващи сърцето, те се лееха над тълпата. Усети се, че си тананика, когато разпознае песента; усмихна се, дочувайки как старият Рейли припява с тънкия си глас.

— Навремето харесвах братовчедка ти Мод — довери господин Рейли на Джуд. — Но тя обръщаше внимание единствено на Джони Магий, мир на душата му. — Въздъхна дълбоко и отпи голяма глътка бира „Гинес“. — А един ден, когато заставах пред вратата ѝ с шапка в ръка, тя ми каза, че преди да изтече годината ще се ожения за девойка със светли коси и сиви очи.

Замълча и се усмихна на себе си, сякаш, помисли си Джуд, се връща в спомените си. Наведе се по-напред, за да го чуе през тътена на музиката.

— И след по-малко от месец срещнах моята Лизи със светли коси и сиви очи. Оженихме се през юни. Живяхме заедно близо петдесет години, преди тя да почине.

— Това е чудесно.

— Мод знаеше някои неща. — Избелелите му очи се загледаха в Джуд. — Добрите хора винаги нашепваха в ушите на Мод.

— Така ли? — Джуд усети как се развеселява.

— О, да. И понеже имаш от нейната кръв, сигурно ще дойдат да пошепнат нещо и на теб. Внимавай да ги чуеш.

— Непременно.

Известно време отпиваха приятелски и слушаха музиката. После в очите на Джуд се появиха сълзи: Дарси прегърна стария мъж през костеливите рамене и сля разкошния си глас с неговия, за да изпълнят песен за загубата на безкрайна любов.

В един момент Джуд съзря Брена зад бара — наливаше уиски и пълнеше халби бира. Усмихна ѝ се. За пръв път я виждаше без кепе — червените ѝ къдрици се разпиляваха във всички посоки.

— Не знаех, че работиш тук.

— Само когато се налага. Какво пиеш, Джуд?

— О, това е шардоне, но наистина не бива повече...

Ала се оказа, че говори на гърба ѝ. Преди да се усети, Брена се бе извърнала и напълнила чашата ѝ отново.

— През уикендите в „Галахър“ понякога е доста пълно — продължи Брена. — Помагам и през летния сезон. Тази вечер музиката е чудесна, нали?

— Прекрасна е. Е, как вървят нещата, господин Рейли, скъпи?

— Добре, хубава Брена О'Тул. Кога ще станеш моя съпруга и ще накараш сърцето да спре да ме боли?

— През веселия месец май. — Ловко подмени празната му чаша с пълна. — Внимавай с него, Джуд. Няма да спре да те отрупва с внимание и ласки.

— Мини в другия край на бара, ако обичаш, Брена — помоли Ейдан. Стоеше зад гърба ѝ и дръпна ярките ѝ коси.

— Наумил съм аз да поема този край, за да пофлиртувам с Джуд.

— О, още един мераклия. Не можеш да се разминеш от тях.

— Тази е хубавица — обяви господин Рейли, а Ейдан му намигна.

— Коя точно, господин Рейли?

— Всичките. — Старецът се засмя и удари с длан по плота. — А и никога не съм виждал женско лице, което да не е достатъчно хубаво, че да не го щипнеш. Американката тук е с очи на вълшебница. Внимавай, момко Ейдан, или ще те омагьоса.

— Може вече и да го е сторила. — Той събра няколко чаши, постави ги в мивката под бара и извади чисти. — Излиза ли вече посреднощ, Джуд Франсис, да береш лунни цветя и да нашепваш името ми?

— А ако съм го направила? — чу се да отговаря тя. — Само дете не знам кои точно са лунните цветя.

Думите ѝ предизвикаха силния смях на господин Рейли и той се разтресе, Джуд се изплаши да не би да падне от стола си. Ейдан само се усмихна, сервира халбите и прибра монетите. После се наведе по-близо, загледа се как очите ѝ се разширяват, устните ѝ затреперват и леко се отварят от изненада.

— Когато се отбия при теб следващия път, ще ти покажа кои са лунните цветя.

— Ами...

Е, така ѝ се пада, като се старае да остроумничи, рече си тя и отпи малко вино.

Дали виното, дали интимният поглед, с който я дари, тутакси замаяха главата ѝ. Реши да се отнася и към двете с по-голяма предпазливост и уважение. Когато Ейдан вдигна за пореден път бутилката вино, тя поклати глава и закри чашата си с ръка.

— Не, благодаря. Ще пия вода.

— От бълбукащата ли искаш?

— Бълбукаща ли? О, да, чудесно.

Той я поднесе в ниска чаша без лед. Джуд отпи и се загледа как той поставя нови халби под кранчето и започва методичния процес по пълненето им с хубава бира „Гинес“.

— Май отнема доста време — произнесе тя по-скоро на себе си, но той я погледна, продължавайки да върти кранчето.

— Само колкото е необходимо, за да стане добре. Ако никой ден си в настроение, ще ти наля една халба, та да разбереш какво пропускаш, като пиеш тези френски питиета.

Дарси се появи при бара и остави подноса.

— Голяма и малка „Смитуик“, халба „Гинес“ и две чаши уиски. Ейдан, да знаеш, че Джак Бренан стигна лимита си.

— Ще се погрижа. С колко време разполагаш, Джуд Франсис?

— Време ли? — Престана да гледа ръцете му — работеха сръчно и бързо — и погледна часовника. — Господи, минава единадесет. Представа нямах... — Единият час, който си отпусна, се бе превърнал в близо три. — Трябва да си вървя.

Ейдан ѝ кимна разсеяно — лично тя се бе надявала на нещо повече — и се залови да изпълнява поръчката. Джуд понечи да извади пари.

— Внукът ми плаща. — Господин Рейли постави крехката си ръка върху рамото ѝ. — Той е добър момък. Прибери си портмонето, мила.

— Благодаря. — Протегна десница да се сбогува и остана очарована, когато той я поднесе към устните си. — За мен беше удоволствие да се запозная с вас. — Плъзна се от стола си. — С двама ви.

Без помощта на Дарси стигна до изхода много по-трудно, отколкото се беше придвижвала до бара. Най-последно се добра до вратата — лицето ѝ бе зачервено от топлината на телата, а кръвта ѝ танцуваше в ритмите на цигулката.

Прецени вечерта като една от най-забавните в живота си.

Пристъпи навън. Хладният въздух я облъкна. И видя как Ейдан се отмества, за да избегне удара на ръка, дебела колкото ствол на дърво.

— Хайде, Джак — говореше той кротко, докато мъжът великан с яркочервени коси, свиваше огромните си ръце в юмруци. — Нали знаеш, че всъщност не исках да ме удариш?

— Защо не? За Бога, Ейдан Галахър, ще счупя носа ти, задето се навира навсякъде. Кой си ти да ми казваш мога или не мога да получа едно шибано питие в шибаната кръчма, след като така искам?

— Добре си се наквасил, Джак. Редно е вече да се прибираш и да се напиш.

— Ха да видим как ще спиш ти, като получиш това — и се хвърли напред.

Ейдан бе готов да се отмести, за да избегне атаката на разярения си гост, но Джуд нададе лек тревожен писък достатъчен да разсее

Ейдан за миг — в резултат на което получи крошето на Джак. По дяволите!

Ейдан разтърка челюстта си и шумно изкара въздуха от дробовете си.

Увлечен от тромавата си атака, Джак се строполи по лице на земята.

— Добре ли си? — Силно уплашена, Джуд бързо се приближи и заобиколи плъоснатата фигура с размери почти на океански лайнер. — Устата ти кърви. Боли ли те? Това е ужасно.

Затършува в чантата си за книжна салфетка, като не преставаше да се суети.

Раздразненият Ейдан се готвеше да ѝ съобщи, че получи удара колкото по вина на Джак, толкова и по нейна, защото изпищя и го разсея, ала тя изглеждаше така хубава и отчаяна, а и вече попиваше кръвта от сцепената му устна с книжна кърпичка.

Готвеше се да ѝ се усмихне, но го заболя и се отказа.

— Господи, какъв побойник. Трябва да се обадим в полицията.

— Защо?

— Да го арестуват. Той те нападна.

Искрено шокиран, Ейдан я зяпна.

— Да се обадя да арестуват един от най-старите ми приятели само защото ми е разцепил устната?

— Приятел ли?

— Разбира се. Просто лекува разбитото си сърце с уиски — глупаво е, но и напълно естествено. Обича едно момиче, а преди две седмици тя замина с някакъв от Дъблин. Затова започна да пие — да удави мъката си — и го избива на бой. Не влага нищо в разправията.

— Но той те удари по лицето. — Ако го изговори бавно и ясно, вероятно смисълът ще стигне до него. — Заплаши да ти счупи носа.

— Опитвал се е да го прави и преди, но без никакъв успех. Утре сутрин ще съжалява за буйството си, както че го боли главата — ще му се иска да я махне от раменете си и никой да не го закача. Ама ти май се разтревожи за мен, скъпа? — Този път Ейдан се усмихна.

— Явно не е било необходимо. — Каза го суховато и сви на топка окървавената кърпичка. — Особено след като очевидно ти доставя удоволствие да се биеш с приятелите си.

— Едно време наистина обичах да предизвиквам по улиците непознати, но със съзряването предпочитам схватките с приятели. — Протегна ръка и се заигра както отдавна му се искаше с кичур от вързаните ѝ на опашка коси. — Благодаря ти за проявената загриженост.

Пристъпи напред. Тя отстъпи.

И той въздъхна.

— Един ден няма да разполагаш с чак толкова много място, за да отстъпваш. А и клетият пиян Джак, за когото трябва да се погрижа, няма да лежи в краката ми.

Въздъхна философски и за огромна изненада на Джуд метна през рамо огромния замаян мъж.

— Ти ли си, Ейдан?

— Да, Джак.

— Счупих ли ти носа?

— Не успя. Но ми разкървави устната.

— Шибаният късмет на Галахър.

— Тук има дама, дебелоглавецо.

— О... Извинявам се.

— И двамата се държите като глупаци — отсече Джуд и с решителна крачка се отправи към колата си.

— Джуд, скъпа — ухилен ѝ подхвърли Ейдан, но леко простена, защото устната му отново се цепна. Ще те видя утре към един и половина.

Не се въздържа и се разсмя, докато тя крачеше с бързо потракващи топчета, но влизайки в колата, се извърна да го погледне смразяващо.

— Тя тръгна ли си вече? — поиска да узнае Джак.

— Тръгна си. Но няма да отиде далеч — промърмори Ейдан, докато колата ѝ поемаше предпазливо надолу по пътя. — Не, няма да отиде далеч.

Мъжете са глупаци. Несъмнено. Джуд поклати глава, почука неодобрително с пръст по волана и продължи да кара към къщи. Пиянските кавги по улиците не са от най-забавните занимания; всеки, който ги възприема като такива, отчаяно се нуждае от терапия.

Господи! Той я накара да се почувства като идиотка. Стоеше там ухилен насреща ѝ, а тя попиваше кръвта от устната му и трескаво

бъбреше. Нахална усмивка, прецени сега, на едър, силен мъж към глупава, разтреперана жена.

И нещо по-лошо: тя самата се държа като глупава и разтреперана жена. Когато Ейдан нарами онзи мъжага сякаш е торба с перушина, стомахът ѝ определено се сви. Ако не се бе стегнала на секундата, ако не се бе отдалечила достатъчно бързо, вероятно щеше да извика от възхищение.

Колко уничително.

Дали се бе смутил, задето го фраснаха с юмрук по лицето пред нея? Ни най-малко. Изчерви ли се, когато представи пияния глупак в краката си за свой стар и близък приятел? Ни най-малко.

Най-вероятно и в този момент е зад тезгяха на бара забавлява клиентите с разказ за случката и ги размива как тя е изпищяла тревожно и как са треперили ръцете ѝ.

Копеле.

Подсмръкна и се почувства по-добре.

При завоя на алеята вече си бе възвърнала убеждението, че се е държала определено достойно и разумно. Ейдан Галахър се показва като глупак.

Лунни цветя, как ли пък не! Затръшна вратата на колата си достатъчно силно, та ехото от резкия звук да се чуе в долината.

Пое си дълбоко дъх, приглади коси и се отправи към портата. В този момент погледът ѝ попадна на прозореца и тя видя жената.

— О, Господи!

Кръвта се дръпна от главата ѝ. Буквално усещаше изтичането на всяка капка. Лунната светлина огряваше нежно светлите коси, бялото лице, дълбоките зелени очи.

Усмивваше се. Красива, затрогваща сърцето усмивка. Направо плени душата на Джуд и почти я изтръгна.

Набра кураж, отмести портата и хукна към вратата.

Отваряйки я със замах, ѝ хрумна, че е забравила да я заключи. Някой е влязъл, докато е била в кръчмата, каза си. Това е обяснението.

С треперещи колене се изкачи бързо по стълбите.

Спалнята се оказа празна, както и всички други помещения из къщата. Бе останал единствено едва доловимият аромат на жената.

Неспокойна, Джуд започна да заключва вратите. Когато отново влезе в спалнята, заключи от вътрешната страна и тази стая.

Съблече се и се сгуши в леглото, но не изгаси светлината. Мина доста време преди да заспи. И сънува скъпоценни камъни: избликваха от слънцето и падаха от небето, а мъж, яхнал крилат снежнобял кон, ги събираше в сребърна торба.

Сипеха се от небето, пилееха се по долините и планините, по езерата и реките, по нивите и мочурищата, с които е осеяна Ирландия. Падаха по бойниците и по кулите на замъците, по дворците и по скромните сламени покриви на къщите, а белите криле на коня сякаш пееха, рееха се из въздуха.

Спря рязко, копитата му докоснаха земята пред белостенната къщурка на хълма, заобиколена с море от цветя.

Тя излезе да го посрещне, а косите ѝ — най-бледо злато — се стелеха по раменете ѝ. Очите ѝ имаха цвета на зелените поля. Колкото нейните коси бяха светли, толкова тъмни бяха косите на мъжа. Той носеше сребърен пръстен с камък, ярък като очите му. Скочи от коня.

Пристъпи към нея и изсипа скъпоценните камъни в краката ѝ. Сред тревата заблестяха диаманти.

— Ето моите чувства и страст към теб — рече той. — Приеми ги — тях и мен. Ще ти дам всичко, което притежавам, че и повече.

— Чувствата и страстта не са достатъчни, нито пък диамантите. — Гласът и звучеше тихо, сдържано; ръцете ѝ бяха склучени. — Обещана съм на друг.

— Ще ти дам всичко. Ще ти дам вечността. Ела с мен, Гуен, и ще ти дам сто живота.

— Не скъпоценни камъни и вечен живот желая аз. — Една-единствена сълза се спусна по бузата ѝ. Беше ярка като диамантите в тревата. — Не мога да напусна моя дом. Не мога да сменя моя свят с твоя. Не и заради всичките ти диаманти, за всичките животи, които ми обеща ти.

Без да промълви дума, той се извърна и възседна коня. И докато се издигаше в небето, тя влезе обратно в къщурката, оставяйки диамантите на земята, сякаш не бяха нищо повече от цветя.

И те наистина се превърнаха в цветя и покриха земята със сладък и нежен аромат.

ГЛАВА 6

Тихо потропване на дъждовни капки и бегъл спомен за цветни сънища събудиха Джуд. Изкушаваше се да се зарови по-дълбоко под завивките и да заспи отново, та да продължи да сънува. Но и се стори нередно. Прекалено много си угаждаше.

Трябва да бъде по-продуктивна, реши тя; да установи и да поддържа определен ред. Би било полезно да посвети дъждовното неделно утро на основни домакински задължения. В Ардмор няма служба за чистене, с каквато разполагаше в Чикаго.

Тайно ѝ се искаше да се залови с бърсането на прах, с миенето на подовете и разни други малки задачи — по този начин се надяваше къщурката да се превърне в нейна. Вероятно не бе много разумно от нейна страна, но наистина се забавляваше да проверява с какви почистващи препарати разполага и да си избира парцали и кърпи.

Сутринта прекара приятни часове в бърсане на прах и пренареждането на многобройните дреболии останали от старата Мод. Из цялата къща, по маси и шкафчета, имаше чинии с изображения на красиви феи, покривчици с елегантно избродирани вълшебници, интригуващи кристални предмети. Повечето книги бяха исторически, посветени на фолклора, но имаше и няколко с разръфани меки корици.

Старата Мод е обичала да чете любовни романи, откри Джуд и страшно се умили.

Вместо прахосмукачка Джуд намери метла с дълга дръжка; тананикайки си, премете килимите и дървените подове.

Изми и кухнята. Изпита изненадващо задоволство, когато хромът и порцеланът заблестяха. Набрала увереност, тръгна с парцала да лъска кабинета. Скоро ще стигне до чекмеджетата и до кашоните в малкото килерче, обеща си тя. Не е изключено още тази вечер. И ще изпрати на баби си всичко, което си струва, или е достатъчно сантиментално, за да се запази.

Махна чаршафите от леглото, събра и другите неща за пране. Почувства се леко гузна, защото никога не бе прала. Но едва ли е чак

толкова трудно, че да не се научи. По-редно би било да започне с прането преди чистенето, съобрази тя, но нищо, другия път няма да сбърка.

В килерчето до кухнята видя панер. Аха: от самото начало е трябвало да го занесе горе. Сви рамене и го напълни с дрехите за пране.

Установи, че няма сушилня. Значи — не греши — ще трябва да простира. Наблюдавайки как го нрави Моли О'Тул ѝ се стори приятно, но при нея вероятно щеше да бъде проблематично.

Е, просто ще се научи. Непременно ще се научи, обеща си Джуд. Прочиствайки гърлото си, огледа внимателно пералната машина.

Едва ли можеше да се нарече нова — по бялата повърхност имаше ръждиви петна. Бутоните за пускане се оказаха лесни. Програмата допускаше и студена, и топла вода. Според нейните предположения искаш ли нещо да се изчисти, използваш гореща, и то в обилно количество. Прочете указанията върху кутията с прах за пране и стриктно ги спази. Звукът от течаща вода в машината я накара да засияе.

За да отпразнува събитието, постави чайника да си приготви чай и се почерпи с шепа бисквитки от кутията.

Къщурката беше спретната. Нейната къщурка е спретната, поправи се тя. Всичко си беше на мястото, пералнята се въртеше... Нямахше извинение да не се замисли за видяното снощи.

Жената на прозореца. Лейди Гуен.

Призракът ѝ.

Никакъв разумен довод не ѝ помагаше да отрече, че вече два пъти зърна тази фигура. Всичко бе прекалено реалистично. Толкова реалистично, че дори с позакърнелите си умения, би успяла да скицира лицето, наблюдавало я от прозореца.

Призраци. Не я бяха възпитавали да вярва в тях, макар част от нея винаги да бе обожавала фантазиите в приказките на баба ѝ. И освен ако внезапно не е започнала да получава халюцинации, вече два пъти бе видяла призрака.

Възможно ли е все пак да е затънала още по-дълбоко в нервния срив, който я притесняваше откакто напусна Чикаго?

От друга страна сега не се чувстваше така нестабилна. Няма постоянно главоболие, предизвикано от напрежение, нито нервен

стомах, нито долавя смазващата тежест на предстояща депресия.

Не и откакто пристъпи прага на къщурката на Хълма на феите за пръв път.

Чувстваше се... съвсем добре, прецени тя, след като се замисли за миг. Жизнена, спокойна, здрава. Дори щастлива.

Така че, помисли си тя, или е видяла призрак и такива неща наистина съществуват, от което следва необходимостта да промени досегашния си начин на мислене... или е преодоляла нервния срыв и резултатът е желание за романтика?

Загриза замислено още една бисквита. Излиза, че ще продължи да живее било с единия, било с другия вариант.

Чу потропване на входната врата. Бързо изчисти трохите от жилетката си и хвърли поглед към часовника. Представа нямаше как е минало утрото. Съзнателно бе изтласкала от мисълта си обещанието на Ейдан да я посети.

Очевидно сега той е тук. Добре. Ще работят в кухнята, реши тя, докато прибираше косите си и вървеше по коридора към вратата. Независимо от първоначалната си — всъщност химическа — реакция към него, интересът ѝ е чисто професионален. Мъж, който се бие с пияници на улицата и дръзко флиртува с едва познати жени, не може да я привлича.

Тя е цивилизована, вярва във възможностите на здравия разум, дипломацията и компромиса при разрешаването на спорове. Изпитва съжаление спрямо човек, който предпочита да прибегва до сила и размахва юмруци.

Дори да има изключително приятно лице и атлетична фигура.

Прекалено е разумна, за да я заслепи физическата привлекателност.

Ще запише историите, ще му благодари за сътрудничеството. И ще приключи.

В следващия миг отвори вратата. Той стоеше под дъжда, с проблясващи от капките коси, а усмивката му бе топла като лятото и точно толкова ленива. Почувства се по-неразумна от едно пале.

— Добър ти ден, Джуд.

— Здравей.

Доказателство за въздействието му върху нея бе, че ѝ отне цели десет секунди, за да забележи огромния мъж с букетче цветя в едрата

си ръка, застанал до него. Изглеждаше окаян, забеляза тя, а дъждът се стичаше от периферията на подгизналата му шапка. Широкото му лице бе бледо като луната, а раменете — отпуснати.

Въздъхна, когато Ейдан го сръга с лакът в ребрата.

— Добър ден, госпожице Мърей. Аз съм Джак Бренан. Ейдан ми каза, че снощи, в твое присъствие, съм се държал лошо. Съжалявам и се надявам да ми простиш.

Подаде ѝ цветята с жален израз в кръвясалите си очи.

— Малко попрекалих с пиенето — продължи той. — Но това не е извинение да се говорят глупости пред жена. Макар да нямах понятие, че си там.

Каза последното с леко войнствена извивка на устните, гледайки с присвити очи Ейдан.

— Така е. — Стараеше се гласът ѝ да звучи строго, но мокрите цветя бяха така трогателни, че разтапяха сърцето ѝ. — Беше твърде зает с опити да удариш приятеля си.

— Да, но когато съм под въздействието на алкохола, Ейдан е прекалено бърз за мен. Не успявам да го ударя както трябва, така да се каже. — За миг устните му се извиха и на лицето му се появи изненадващо мила усмивка. После отново отпусна голямата си глава. — И въпреки обстоятелствата, нищо не ме оправдава да се държа така пред дама. Най-искрено те моля за извинение и да не си мислиш лоши неща за мен.

— Браво. — Ейдан тупна сърдечно приятеля си по рамото — Чудесно се справи, Джак. Госпожица Мърей е с прекалено добро сърце, за да продължи да ти се сърди след поднесеното мило извинение. — Погледна отново към нея сякаш двамата споделяха хубава шега. Нали така, Джуд Франсис?

Всъщност беше прав, но тя се раздражни от думите му. Като се постара да не обръща внимание на Ейдан, кимна на Джак.

— Не ти се сърдя, господин Бренан. Много любезно от твоя страна да се отбиеш и да ми донесеш цветя. Искаш ли да влезеш за чаша чай?

Лицето му засия.

— Много мило. Нямам нищо против...

— Имаш работа, Джак. — Веждите на Джак се свъсиха.

— Нямам. Особено...

— Напротив. Все има нещо. Вземи колата ми и поемай. Не помниш ли? Казах ти, че с госпожица Мърей имаме работа.

— Добре де — промърмори той, — но не виждам как една чаша чай ще навреди. Довиждане, госпожице Мърей.

С отпуснати рамене и все още стичащи се от шапката дъждовни капки той пое с тежки крачки към колата.

— Можеше да го оставиш да се подслони от дъжда — изкоментира Джуд.

— Ти май не бързаш особено мен да подслониш — отбеляза Ейдан и наклони глава, за да разгледа лицето ѝ. — Дали пък не ми се сърдиш за нещо?

— Ти не ми донесе цветя — отвърна тя, но се отмести и го остави да влезе.

— Следващия път ще го направя. Чистила си. Къщата ухае на лимонова политура. Приятен, домашен аромат. Ако ми дадеш парцал, ще избърша мокрите петна, които оставям в хубавата ти чиста къща.

— Аз ще се погрижа. И без това трябва да отида да взема магнетофона и другите неща. Ще работим в кухнята. Така че най-добре иди отзад.

— Нямам нищо против.

Ръцете му обгърнаха нейните и това я накара да се намръщи. После измъкна цветята от пръстите ѝ.

— Ще ги натопя вместо теб, та да не изглеждат така омърлушени.

— Благодаря. — Нямаше друга защита срещу високия мокър, чаровен мъж в антрето освен суховатия учтив тон. Ще се върна след минутка.

Не се забави много повече, но когато влезе в кухнята, той вече бе поставил цветята в една от бутилките на Мод и услужливо се занимаваше с чая.

— Запалих огън в камината, за да се пречупи въздуха. Добре ли е?

— Разбира се. — Опита се да не се дразни, че всичко, което беше свършил, ѝ отнемаше три пъти повече време. — Седни. Що наляя чая.

— О, трябва да се запари още малко.

— Знам — промърмори тя, отваряйки шкафовете, за да извади чаши и чинийки. — И в Америка правим чай, така да знаеш. —

Извърна се, постави чашите върху масата просъска: — Престани да ме зяпаш.

— Извинявай. Но когато си ядосана и косата ти се измъква от опашката, си много хубава.

В очите ѝ заблестяха гневни искри.

— Най-добре да се разберем: сега това е само и единствено интелектуално занимание.

— Интелектуално — повтори той. Прояви достатъчно разум да сдържи усмивката си и да остане сериозен. — Много е хубаво да проявяваш интерес към акъла на другия. Твоят например никак не е малко. А фактът, че ти казва колко си хубава, не променя нещата.

— Не съм хубава и не ми е потребно да го чувам. Ще започваме ли?

Тя седна и той я последва, после вдигна глава.

— И все пак ми повярва, нали? Интересно е — на интелектуално ниво.

— Не сме тук да говорим за мен. Останах с впечатлението, че притежаваш известна дарба на разказвач и си запознат с някои от митовете и легендите, характерни за този район.

— Знам някои приказки.

Щом гласът ѝ ставаше въздържан, той неизменно изпитваше желание да я помилва — няма значение откъде ще започне. Затова се облегна назад на стола. След като тя иска да го дава интелектуално, така ще сложат началото... А после ще се придвижат нататък.

— Някои сигурно са ти познати под една или друга форма. Устните истории се различават тук-там в зависимост от мястото или разказвача, но същността им е една и съща.

Тя продължаваше да въси вежди. Ейдан вдигна чайника и напълни чашите.

— Да вземем например Дядо Коледа. На някои места се спуска през комина, на други — пълни обувките със сладки, но основата на легендата има общи корени. Именно общото се повтаря във времето и в различните страни, интелектът стига до извода, че митът има ядро.

— Вярваш ли в Дядо Коледа? — Докато оставяше чайника, очите му срещнаха нейните.

— Вярвам във вълшебството; най-доброто, най-истинското от него е в сърцето на човека. Тук си вече няколко дни, Джуд Франсис. Не

долавяш ли никакво вълшебство?

— Атмосферата... — започна тя и включи магнетофона. Атмосферата в тази страна определено е благоприятна за формирането на митове. След инвазията на викингите, на нормандците към келтския фолклор са се прибавили нови културни семена...

— Важно е мястото — възрази Ейдан. — Не хората, които са се опитали да завладяват, а земята, хълмовете и скалите тук. Витае във въздуха. И кръвта, проляла се в битките, за да бъдат опазени. Но накрая ирландците са асимилирали викингите, нормандците и другите, а не обратното...

В думите му звучеше гордост, която тя разбираше и уважаваше. Отбеляза обаче:

— И все пак си остава фактът, че тези хора са дошли на острова, женили са се за жените тук, създавали са деца, донесли са своите суеверия и вярвания.

— Кой е пристигнал пръв: историята или разказвачът? Това ли е част от изследването ти?

Бърз е, прецени го тя. Остър ум и смислени аргументи.

— Не можеш да изучаваш едното, без да обърнеш внимание на другото. Важно е кой го разказва и защо, така както и какво точно се разказва.

— Добре. Ще чуеш една приказка, разказана от дядо ми, той пък я знае от неговия баща и така върви назад до незапомнени времена, защото по тези брегове и хълмове от векове има представители на семейство Галахър.

— Приказката е предавана по бащина линия, така ли? — прекъсна го Джуд и в отговор на вдигнатите му вежди уточни: — Много по-често майката предава приказките от поколение на поколение.

— Вярно е, но в Ирландия бардовете по принцип са мъже. Говори се за един Галахър, пристигнал по тези места, пеейки приказките си срещу дребни монети и чаша бира; казват, че видял със собствените си очи онова, което ще ти разкажа, а останалото чул от Карик — Принца на феите. След време разказвал легендата на всеки, пожелал да я чуе.

Живите пламъчета в очите на Джуд, издаващи интереса ѝ, го накараха да замълчи за момент. После продължи:

— Живяла девойка на име Гуен. Имала скромнен произход, но била с благородно сърце и обноски. Косите ѝ били светли като зимна слънчева утрин, а очите — зелени като мъх. Из цялата страна говорили за красотата ѝ. Стъпвала гордо, защото имала стройна и гъвкава снага, но била скромна. И понеже майка ѝ починала при раждането, се грижела за дома на застаряващия си баща. Правела каквото ѝ кажели и каквото се очаквало от нея. Никой никога не я чул да се оплаче. Понякога вечер я виждали да се разхожда по скалите и да гледа морето, сякаш копнеела да ѝ поникнат криле и да полети.

Докато говореше, през дъжда безшумно проникна лъч слънчева светлина, прониза стъклото на прозореца и тихо се разположи на масата между тях.

— Нямам представа какво ѝ е било на сърцето — продължи Ейдан. — Сигурно самата тя не го е знаела. Ала се грижела за къщурката и за баща си и се разхождала по скалите. Един ден отнасяла цветя за гроба на майка си, погребана близо до кладенеца на свети Деклан, и срещнала мъж. Или някого, когото взела за мъж. Бил висок и строен, с тъмни чупливи коси, разпуснати по раменете, а очите му имали цвета на синята метличина, която носела в ръце. Обърнал се към нея по име и гласът му ѝ прозвучал като музика. Сърцето и затанцувало. По-бързо от проблясването на светкавица се влюбили един в друг — там, над гроба на майка ѝ, а звукът на провиращия се през високите треви бриз наподобявал шепот от феи.

— Любов от пръв поглед — обади се Джуд. — Приёмът често се използва в приказките.

— Не вярваш ли, че сърцето разпознава отреденото за него сърце?

Странен и поетичен начин на изразяване, прецени тя, и остана доволна, че е записала въпроса му.

— Вярвам в привличането от пръв поглед. За любовта е нужно повече.

— Загубила си почти всичко ирландско у себе си — поклати глава той.

— Но не дотолкова, че да не се възхитя от романтиката на една хубава приказка. — Дари го с усмивка, а трапчинките по страните ѝ леко загатнаха за себе си. — И какво станало после?

— Е, макар сърцето да разпознало отреденото за него сърце, не ставало въпрос мъжът и девойката просто да се хванат за ръце и да слоят живота си. Защото това бил самият Карик, вълшебният принц, който живеел в сребърния дворец под хълма, където се намирал нейният дом. Срахувала се да не я омагьоса; съмнявала се и в неговото, и в своето сърце. И колкото повече копнеела за него, толкова повече се съмнявала, защото била възпитана да не вярва на феите и да се пази от тях. — Гласът му, променящ силата си при различните думи като музика, омайваше Джуд, тя постави ръце върху масата и подпря на тях брадичка.

— Въпреки всичко една нощ, когато пълната луна била вече зряла, Карик придумал Гуен да излезе от къщи и да възседне с него големия крилат кон, за да полетят над земята и морето — искал да ѝ покаже какви чудеса ще ѝ даде, ако му се врене. Сърцето му ѝ принадлежало и щял да ѝ даде всичко, което притежавал. Ала се случило така, че точно тогава баща ѝ будувал — мъчели го болки в крака. Видял той как младата му дъщеря Гуен се отправя към небето върху крилат бял кон, а Принца на феите седи зад нея. От страх не разбрал какво става и с ужас си мислел единствено как да я спаси от магията, която — не ще и дума ѝ била направена. Забранил ѝ да излиза с Карик и за по-голяма сигурност я обещал на млад рибар. И лейди Гуен, като девойка, дълбоко уважаваща баща си — потиснала чувствата в сърцето си и изпълнила волята му — прекъснал разходките и се приготвила да се венчае, както очаквал от нея.

В този миг слънчевият лъч, който играеше по масата между тях, изчезна и кухнята потъна в сумрак, нарушаван само от огъня в камината.

Ейдан не откъсваше очи от Джуд и остана възхитен от онова, което видя: мечти, тъга и копнеж.

— Като чул какво се е случило, отначало Карик изпаднал в луд гняв: стоварил светкавици, гръмотевици и ветрове върху хълмовете и морето. Селяните, фермерите рибарите треперели, но лейди Гуен стояла тихо в къщурката, свела глава над ръкоделието си.

— Защо просто не я отвел в двореца си — прекъсна го Джуд, — където да я задържи сто години.

— О, все пак знаеш нещо за тези неща. — В сините му очи се мярна одобрение. — Истина е, че е могъл да я отвлече, но бил горд и

искал тя да го последва доброволно, в това отношение благородниците не се различават особено от простолюдието.

Наклони глава, внимателно изучавайки лицето ѝ.

— Ти какво предпочиташ: да те отвлекат, без да имаш избор, или да те ухажват и обсипват с внимание?

— Понеже никой от Добрите хора няма да постъпи с мен нито по единия, нито по другия начин, не ми се налага да вземам решение. По-скоро искам да узная как е постъпил Карик.

— Добре, ще ти кажа. На зазоряване Карик възседнал крилатия си кон и полетял към слънцето. Събрал огъня от него, превърнал го в блестящи диаманти и ги поставил в сребърна торба. Донесъл в къщурката ѝ магическите скъпоценни камъни и когато тя излязла да го посрещне, ги разпилял в краката ѝ с думите: „Донесох ти скъпоценни камъни от слънцето. Те са моята страст към теб. Вземи и тях, и мен; ще ти дам всичко, което притежавам, и още повече“. Ала тя отказала. Обяснила му, че е обещана на друг. Нея я възпирал дългът, него — гордостта. Когато се разделили, диамантите останали сред цветята.

— И самите те се превърнали в цветя...

Джуд потрепери. Ейдан протегна ръка и взе нейната.

— Студено ли ти е?

— Не.

Тя се насили да се усмихне, преднамерено издърпа ръката си и взе чашата чай. Отпи бавно, за да успокои напрежението в гърлото си.

Знаеше приказката. Виждаше великолепия кон, прекрасната жена, мъжа, който не беше същински мъж, и огнените скъпоценни камъни по земята.

Беше го видяла — всичкото — в съня си.

— Не. Добре съм. Баба ми е разказвала вариант на тази приказка.

— Но има още.

— О... Отпи отново и направи усилие да се отпусне. — И какво станало после?

— В деня, когато се омъжила за рибаря, баща ѝ починал. Сякаш силите му стигнали да се бори с трудностите на живота само докато се увери, че неговата Гуен е в безопасност и има кой да се грижи за нея. Съпругът ѝ се преместил в къщурката. Всеки ден преди изгрев слънце отивал да хвърля мрежите. Животът им бил задоволителен и подреден.

Направи пауза и Джуд се намръщи.

— Не е възможно това да е всичко.

Ейдан се усмихна и отпи от чая. Като добър разказвач знаеше как да сменя ритъма, за да задържа вниманието.

— Да съм казал подобно нещо? Не, това съвсем не е всичко. Карик не успявал да я забрави. Била в сърцето му. Гуен водела живот, какъвто очаквали от нея, ала Карик вече не намирал никаква радост в музиката и смеха. Напълно отчаян, една нощ се качил на коня и полетял към Луната. Събрал светлината ѝ и я превърнал в перли, с които напълнил сребърната си торба. Отново отишъл при нея и макар тя да носела в утробата си първото си дете, се измъкнала от леглото на съпруга си, за да се срещне с него.

— Това са моите лунни сълзи — казал ѝ той. — Те са моят копнеж по теб. Вземи и тях, и мен; ще ти дам всичко, което притежавам, и още повече.

С обляно в сълзи лице тя пак му отказала: свързана била с друг, носела детето му и нямало да наруши обета си. Заради дълга и гордостта отново се разделили, а разсипаните по земята перли се превърнали в лунни цветя. Годините минавали. Карик тъгувал, а лейди Гуен правела каквото очаквали от нея. Раждала деца и намирала радост в тях. Грижела се за цветята и си припомняла какво е любовта. Защото макар съпругът ѝ да бил добър никога не успял да докосне най-съкровения кътчета на сърцето ѝ. Тя остарявала, лицето и тялото ѝ остарявали ала сърцето ѝ оставало младо и таяло всички копнежи на девойка.

— Тъжно е.

— Да, но това не е краят. Тъй като времето тече различно за феите и смъртните, един ден Карик възседнал крилатия си кон и полетял над морето. Гмурнал се дълбоко дълбоко в него, за да открие сърцето му. Събрал ударите му в сребърната си торба и ги превърнал в сапфири. Отнесъл ги на лейди Гуен — нейните деца вече имали деца — косата ѝ била побеляла, а очите ѝ не виждали добре. Но Принца на феите продължавал да вижда девойката, която обичал и за която копнеел. Разпилял сапфирите в краката ѝ.

— Това е от сърцето на морето. Те са моето постоянство. Вземи и тях, и мен; ще ти дам всичко, което притежавам и повече.

И този път, с мъдростта на възрастта, тя разбрала какво е направила, отхвърляйки любовта заради дълга — нито веднъж не се

била доверила на сърцето си. А самият той предлагал какви ли не скъпоценни камъни; не ѝ предложил обаче единственото, което би я накарало да отиде при него. — Несъзнателно Ейдан хвана ръката на Джуд. Пръстите им се преплетоха, а тънкият слънчев лъч отново се появи. — А това били любовни слова, не приказки за страст, копнеж и дори постоянство. От това имала нужда тя. Вече била стара и прегърбена и за разлика от Принца на феите, който не бил смъртен, знаела колко е късно. Разплакала се с горчивите сълзи на старица и му казала, че животът ѝ е приключил. И му разкрила една тайна: ако ѝ бе донесъл любов вместо скъпоценни камъни, ако ѝ бе говорил за любов, вместо за страст, копнеж и постоянство, сигурно е щял да спечели сърцето ѝ и тя да пренебрегне дълга си. Но той бил прекалено горд, а тя — прекалено сляпа, за да прозрат истинските желания на сърцата си. Думите ѝ го разгневили — та той ѝ предлагал многократно любовта си, но по единствения известен му начин. И този път, преди да си тръгне, я омагьосал. Тя ще седи и ще чака, година след година, сама и самотна като него, докато сърца се срещнат истински и тя приеме даровете, които той ѝ предложил. Три пъти трябва да се срещнат и три пъти да ги приема, за да се махне магията. Качил се на коня и полетял в нощта, а скъпоценните камъни в краката ѝ отново се превърнали в цветя. Поминала се същата нощ. Всяка година на гроба ѝ избухват най-различни цветя, а духът на лейди Гуен — прекрасен като младата девойка, каквато била някога чака и риде за изгубената любов.

Самата Джуд бе готова да заплаче; чувстваше се странно неспокойна.

— Защо не я е отвел със себе си последния път?

— Не се е случило така. А и не си ли съгласна, Джуд Франсис, че поуката е да се довериш на сърцето си и никога да не загърбваш истинската любов?

Сепна се, изненадана колко много се е увлякла от историята. И още по-изненадана, че ръката ѝ е в неговата. Измъкна я.

— Може и така да се каже. Но ако следваш дълга си, животът ти, макар и не така бляскав, е пълен със задоволство. Скъпоценните камъни не са решение, колкото и да са впечатляващи. Трябвало е да се обърне и да види как се превръщат в цветя... Цветя, които тя е задържала.

— Както ти казах — имаш ум в главата. Да, тя е задържала цветята. — Ейдан прокара пръст по цветята в бутилката. — Била е обикновена жена със семпли вкусове. Но приказката съдържа по-силно внушение.

— И какво е то?

— Любовта. — Очите им се срещнаха над цветята. — Любовта, независимо от времето, независимо от пречките, продължава да съществува. Сега те изчакват магията да бъде развалена, а после тя ще отиде при него в сребърния му дворец под Хълма на феите.

Трябва да се измъкне от приказката и да се върне в действителността, напомни си тя. Да се заеме с анализ.

— В легендите винаги има нещо повече: търсения, задачи, прозрения. Дори във фолклора наградите рядко идват даром. Символизмът в тази е традиционен. Бедната девойка, която се грижи за застаряващия си баща; млад принц на бял кон. Използвани са слънце, луна, море. Малко се говори за мъжа, за когото се е венчала. Той е само средство — държи влюбените разделени.

Водеше си бързо записки, но внезапно погледна нагоре. Видя как Ейдан я изучава внимателно.

— Какво?

— По много привлекателен начина се луташ напред-назад.

— Какво имаш предвид?

— Докато ти разказвах историята, очите ти станаха замечтани и влажни, а ето те сега — седиш изправена, делова и категоризиращ елементите на историята, които до преди миг те омайваха.

— Точно това е работата ми. И очите ми не са били замечтани.

— Все пак аз знам по-добре. Нали те наблюдавах? — Гласът му отново стана топъл и я обгърна цялата. — Имаш очи на морска богиня, Джуд Франсис. Големи и тайнствено зелени. Виждам ги в съзнанието си, дори когато не си пред мен. Какво ще кажеш за това?

— Ще кажа, че имаш остър език. — Надигна се без ни най-малка представа какво точно ще направи. Поради липса на друго отнесе чайника на печката. — По тази причина разказваш забавно. Ще ми се да чуя още истории, да ги съпоставя с тези на баба ми и на други хора.

Извърна се и едва не подскочи — той стоеше зад нея.

— Какво правиш?

— В момента нищо. — „Е, този път те притиснах, нали?“ — помисли си той, но продължи със спокоен тон — Щастлив съм да ти разказвам истории. — Уверено плъзна ръце край талията ѝ и ги постави на плота. — Ако решиш, някоя по-спокойна вечер можеш да дойдеш в кръчмата и ще откриеш, че и други са готови да сторят същото.

— Добре...

— Долавяше надигащата се у нея паника.

— Хубава идея. Трябва...

— Приятно ли ти беше снощи? Хареса ли ти музиката?

— Аха... — Ейдан ухаеше на дъжд и мъж. Тя не знаеше какво да прави с ръцете си. — Да. Музиката беше великолепна.

— А знаеш ли думите?

Сега беше близо — много близо — и виждаше тънкия черен кръг около зелените ѝ ириси.

— Някои. Искаш ли още чай?

— Не бих възразил. Тогава защо не пееше?

— Да пея?

Гърлото ѝ бе напълно пресъхнало от нерви.

— Наблюдавах те през по-голямата част. Въобще не запя — нито куплетите, нито припевите.

— Не. Не пях. — Той наистина трябва да се отмести, отнемаше въздуха ѝ. — Пея само когато съм нервна.

— Това ли е истината?

Продължавайки да наблюдава лицето ѝ, се притисна към нея — остана смаян колко добре прилепва тялото му към нейното.

Сега тя вече знаеше какво да прави с ръцете си. Вдигна ги и бързо и ги опря в гърдите му.

— Какво правиш?

— Ще ми се да те чуя как пееш. Затова те изнервям.

Тя се насили да се разсмее, но при опита да се размърда, се притисна по-плътно към него.

— Ейдан...

— Само малко да те изнервя — промърмори той, сведе устни и леко докосна брадичката ѝ. — Трепериш. — Още една целувка — лека, но възбуждаща. — Спокойно. Искам да те разнежа, не да те изплаша до смърт. — Всъщност правеше и двете. Сърцето ѝ биеше в гърдите и

отекваше в ушите ѝ. Той бавно обсипваше брадичката ѝ с целувки, а ръцете ѝ останаха заклещени върху силните му гърди. И тя се чувстваше великолепно слаба и женствена.

— Ейдан, ти... Това е... Не мисля...

— Да, това е чудесна идея. Хайде и двамата просто да спрем да мислим за няколко минути.

Хвана долната ѝ устна — възхити се на мекотата ѝ — със зъби. Джуд тихо простена; очите ѝ се замъглиха, станаха по-тъмни. Остро желание прониза слабините му.

— Господи, колко си сладка...

Пръстите му се откъснаха от плота и я погалиха по скулата. Тъй като я държеше там, където искаше, се насочи към устните ѝ. Опита, а после напълно се потопи във вкуса им.

Тя очевидно бе на път да се предаде, но той все пак използва зъбите си, за да я накара да простене. И навлезе по-дълбоко, отколкото възнамеряваше.

Тя продължаваше да потреперва — напомняше му вулкан, готов да изригне; за буря, на път да се разрази. Ръцете ѝ оставаха притиснати между двамата, но пръстите ѝ сега стискаха ризата му и се държаха здраво.

Дочу го да мълви нещо, от което кръвта и закипя. Устата му бе така гореща, така веща, а тялото му стегнато, силно. Ръцете му я докосваха по лицето нежно, сякаш бяха крилца на пеперуда. Не ѝ остава друго, освен да дава, да дава, дори когато една шокираща, непозната за нея част от собственото ѝ тяло я тласкаше да взима.

Когато той се отдръпна, все едно изтегли света от нея.

Остави ръце върху лицето ѝ, изчака очите ѝ да се отворят, да се прояснят. Първоначално възнамеряваше само да вкуси, да се наслади на момента. Да провери. Но нещата прекрачиха очакванията му и излязоха извън контрол.

— Ще ми разрешиш ли да те имам?

Огромните ѝ очи блестяха от смущение и удоволствие. И за малко да го накарат да се свлече на пода. Не и допадаше това усещане.

— Аз... Какво...

— Ела горе и се люби с мен.

Шокът дойде за част от секундата, преди да кимне в знак на съгласие.

— Не мога. Не. Това е напълно безотговорно.

— Има ли някой в Америка, който те възпира?

— Да ме възпира? — Защо мозъкът ѝ отказваше да функционира? О, не. Не съм обвързана с никого. — Внезапният блясък в очите на Ейдан я накара да се отдръпне. — Това не означава, че просто ще... Не спя с почти непознати мъже.

— В момента имам чувството, че се познаваме по-добре.

— Чисто физическа реакция.

— Съвършено си права. — Отново я целуна пламенно и настойчиво.

— Не мога да дишам.

— И на мен ми е малко трудно — призна той. Беше против инстинктите му, но леко се отдръпна. — Е, какво ще направим по въпроса, Джуд Франсис? Ще го анализираш ли на интелектуално ниво?

Гласът му може и да притежаваше естествената мелодичност на ирландците, но същевременно можеше да нанася и удари. И понеже ѝ идеше да се свие, тя изправи рамене.

— Не възнамерявам да се извинявам само защото не скочих с теб в леглото. И ако предпочитам да бъда на интелектуално ниво, това си е моя работа.

Той затвори уста, преди да изрече нещо присмехулно. После заби ръце в джобовете и започна да крачи напред-назад.

— Винаги ли трябва да постъпваш разумно?

— Да.

Спря, погледна я с присвити очи, разбра колко е объркана, отметна глава назад и се засмя.

— По дяволите, Джуд, ако се развикаш или метнеш нещо, сигурно ще се впуснем в яростна кавга и ще завършим с боричкане на пода. И трябва да призная, че бих се почувствал по-удовлетворен.

Тя си позволи бързо да си поеме дъх.

— Не крещя, не мятam предмети и не се боричкам.

Веждите му се стрелнаха нагоре.

— Никога ли?

— Никога.

Този път усмивката му разцъфна бързо, смесица от веселие и предизвикателство.

— Обзалагам се, че знам как да променя това. — Пристъпи към нея и поклати глава, когато тя отстъпи. Хвана един от кичурите ѝ и леко го дръпна. — Готова ли си да се обзаложиш?

— Не. — Усмихна се колебливо. — Нито се занимавам с комар.

— Носиш името Мъррей и твърдиш, че не се занимаваш с комар? Ти си срам и позор за рода си.

— Това е доказателство за доброто ми възпитание.

— Лично аз бих заложил на потеклото. — Залюля се, без да престава да я изучава внимателно. — Е, най-добре да поемам обратно. Една разходка в дъжда ще прочисти главата ми.

Докато той взимаше сакото от закачалката, тя се опита да си възвърне самоконтрола.

— Нали не се сърдиш?

— Защо да се сърдя? — Очите му — блестящи и напрегнати — се впиха в нейните. — Имаш право да кажеш не, нали?

— Естествено. — Прочисти гърлото си. — Но все пак мнозина мъже биха се разсърдили.

— Да, но аз не съм като мнозината мъже. И ще добавя, че възнамерявам да те имам и това ще стане. Не е казано, че трябва да е днес.

Усмихна ѝ се отново, което я накара да го зяпне. После се отправи към вратата.

— Мисли за думите ми и за мен, Джуд Франсис, докато не попаднеш в ръцете ми.

Когато вратата зад него се затвори, тя остана на мястото си, без да помръдне. И макар да мислеше за станалото, за Ейдан и за всички подходящи брилянтни отговори, които би могла да му даде, най-много мислеше за усещането, когато той я притисна до себе си.

ГЛАВА 7

Записвам легенди — отбеляза Джуд в дневника си — намирам проекта за по-интересен от очакваното. Записите от баба ме карат да се чувствам все едно е тук. Току-що ги прослушвах, сякаш седеше срещу мен. И, което бе още по-чудесно, като че ли съм дете и тя е дошла с приказка за лека нощ.

Подхвана историята за лейди Гуен с думите, че ще ми я разкаже за първи път. Вероятно греша, докато слушах Ейдан, някои откъси ми бяха познати.

Логично беше да сънувам историята — споменът от разказа на баба е останал в подсъзнанието ми и сега тук в къщурката, той се освобождава.

Джуд спря да пише и забарабани с пръсти. Да, разбира се, това е обяснението. Сега, като го записа, се почувства по-добре. Същото упражнение задаваше на студентите си първокурсници. Изложете мислите или колебанията си по определен проблем в свободен стил, без задръжки. После седнете, прочетете написаното и изследвайте собствените си отговори.

Тогава защо не описа в дневника срещата си с Ейдан? Не драсна нито ред нито как я притисна между печката и тялото си, нито как я целуна и обяви, че е вкусна. Нито какво изпита или си помисли.

Господи. Само при спомена за случилото се стомахът ѝ отново се сви.

Все пак това е част от експеримента и е редно преживяванията, мислите и чувствата ѝ да намират място в дневника.

Но не желаше да вниква дълбоко в мислите и чувствата си. При всеки опит за анализ чувствата превръщаха разума ѝ в пихтия.

— Освен това няма значение — отбеляза тя на глас. Въздъхна, размърда рамене и отново постави пръсти върху клавиатурата.

Интересно е, че версията на баба за историята на лейди Гуен почти съвпада с разказа на Ейдан. Всяка дума се оформя от разказвача, но героите, подробностите, тонът на историята са сходни.

Това е ясен случай на добре отрепетирана и умела устна традиция — говори за хора, които достатъчно уважават това изкуство и го пазят колкото е възможно в чист вид. Освен това ми подсказва — от психологическа гледна точка — как една история се превръща в легенда, а легендата започва да се възприема като истина. Умът чува — отново и отново — същата история, същия ритъм, със същия тон и започва да я възприема като истинска.

Сънувам тези неща.

Джуд отново спря и се загледа в екрана. Не беше възнамерявала да напечата това. Но мисълта просто се мерна в главата ѝ и изтече през пръстите. Но беше истина, нали?

Тя ги сънуваше почти всяка нощ — принцът върху крилатия бял кон, забележително приличащ на мъжа, когото видя до гроба на Мод. Жената със сериозния трезв поглед, чието лице си мислеше, че вижда — всъщност беше видяла, поправи се Джуд, на прозореца на къщурката.

Несъмнено подсъзнанието ѝ им бе придало тези образи. Това е напълно естествено. Според легендата историята се бе развила в къщурката, където тя живее — семената естествено бяха посети и разцъфваха в сънищата ѝ.

Нямаше нищо изненадващо или обезпокоително.

И все пак не намираще настроението си подходящо за записки в дневника. Изключи компютъра. От неделя почти не бе излизала — работеше. Това бе причината, а не за да избягва някого, и макар работата да я удовлетворяваше, да я зареждаше по някакъв начин със сили, време беше да си покаже носа.

Да отскочи с колата до Уотърфорд за продукти, може и да потърси книги по градинарство. Друга възможност е да поопознае поширок участък от района, а не да се разхожда само по близките хълмове и ниви. А и колкото повече шофира, определено толкова по-уверена ще бъде, че успява да се справи.

Самотата, напомни си тя, е успокояваща. Но заплашва да те задуши, да те накара да забравяш, прецени тя. Нали тази сутрин се наложи да погледне календара, за да установи дали е сряда или четвъртък?

Навън, изкомандва се, докато търсеше чантата и ключовете. Изследвай, пазарувай, гледай хората. Снимай, добави тя и напъха в

чантата фотоапарата. Със следващото писмо ще изпрати снимки на баба си.

А после ще поостане в града и ще се нагости с хубава вечеря.

Но щом стъпи навън, си даде сметка, че предпочита да се помотае точно тук, в хубавата градина с изглед към зелените поля, сенчестите планини и дивите скали.

Какво ще ѝ навреди да поплеви половин час преди да тръгне? Добре, не е облечена подходящо, но какво от това? Нали вече знае как да се справя с прането?

Като се изключи жилетката, която неизвестно защо придобила кукленски размер, експериментът се оказа успешен.

Наистина не различаваше плевел от маргаритка. Ще трябва да се научи, нали? Затова няма да изскубва нищо, което изглежда красиво.

Въздухът бе така мек, светлината — така прекрасна, облаците — така гъсти и бели.

Нещо прошумоля до портата. Жълтата кучка танцуваше изкусително и Джуд се предаде — само половин час — обеща си тя и отиде да пусне животното. Погали го, потупа го, а то едва не се разтопи в краката ѝ от преданост.

— Цезар и Клио не ми позволяват да ги докосна — промърмори тя, сетила се за снобските котки на майка си. — Изпълнени са с прекалено много достойнство. — Изсмя се, а кучето се преобърна по гръб и оголи корем.

— А ти нямаш никакво достойнство. Точно това ми харесва у теб.

Отбеляза си наум да купи нещо вкусно за кучето. В следващия момент на пътя се появи пикапът на Брена и зави рязко по нейната алея.

— О, значи вече си се запознала с Бети.

— Така ли се казва? — Джуд се надяваше усмивката ѝ да не е толкова глупава, колкото се чувстваше, когато кучето зарови гальовно нос в ръката ѝ. — Много е дружелюбна.

— Има особена слабост към дамите. — Подпряла ръце на отворения прозорец, Брена облегна брадичка на тях. Чудеше се защо жената изглежда смутена, че са я заловили как гали куче. — Обичаш кучета, така ли?

— Явно.

— Когато вече не е добре дошла, просто я избутваш през портата и тя ще се прибере вкъщи. Нашата Бети винаги разбира кога се държат мило с нея и няма нищо против да се възползва.

— Чудесна компания е, но дали не лишавам майка ти от присъствието ѝ.

— В момента е достатъчно заета, за да се пита къде ли е Бети. Хладилникът пак се развали. Тръгнала съм да го ритна. Не те видях в кръчмата през седмицата.

— О, не. Работех. Почти не съм излизала.

— Но днес се каниш да го направиш — кимна тя към чантата на Джуд.

— Мислех да отида с колата до Уотърфорд да потърся книги по градинарство.

— О, няма смисъл да ходиш чак там, освен ако не си си го наумила твърдо. Ела у дома и поговори с мама, докато се занимавам с хладилника. Ще ѝ бъде приятно, а и ще ме предпазиш от въпросите ѝ.

— Едва ли очаква гости. Не бих искала...

— Вратата винаги е отворена.

Тази жена е толкова странна, помисли си Брена. Почти никога не изрича наведнъж повече от няколко думи освен ако не ѝ ги теглиш с ченгел. Според Брена определено мисис Моли О'Тул би била в състояние да извлече някаква информация от нея.

— Хайде, качвай се — покани тя и свирна на кучето. Бети изляя радостно, втурна се към пикапа и елегантно скочи отзад.

Джуд трескаво търсеше някакво учтиво извинение, но всичко, което ѝ хрумваше, ѝ се струваше сковано и грубо. Усмихна се плахо, спусна резето на портата и отиде до пикапа.

— Сигурна ли си, че няма да преча?

— Напълно.

Брена ѝ се усмихна насърчително, изчака я да се качи и излезе на заден ход от алеята.

— Господи! Какво?

Бренда рязко натисна спирачките, а Джуд опря ръце на таблото, преди да забие глава в предното стъкло. Не бе имала време да сложи предпазния колан.

— Ти... — Опитвайки се да регулира дишането си, Джуд бързо препаса колана. — Никога ли не се притесняваш, че по пътя може да

идва кола?

Брена се засмя с цяло гърло и потупа Джуд приятелски по рамото.

— Е, нямаше, нали? Не се притеснявай. Ще те откарам цяла. Обувките ти са прекрасни — добави тя, макар да не вярваше, че са толкова удобни, колкото ботушите ѝ.

— Дарси се обзалага, че носиш обувки, правени в Италия. Така ли е?

— Ами... — Леко намръщена, Джуд погледна към спретнатите си черни мокасини. — Всъщност — да.

— Дарси е запалена по модата. Обожава да разглежда списания и каталози. Като момичета доста мечтаехме над тях.

— Тя е изключително красива.

— О, да, определено. Всички от семейство Галахър са подчертано привлекателни.

— Странно — такива симпатични хора, а не са обвързани по-специално с никого.

Още докато го изричаше, стараяйки се да звучи колкото възможно по-непринудено, се наруга мислено за проявеното любопитство.

— Дарси не се интересува — никога не се е интересувала от местните ергени. Най-много да пофлиртува с някой. Ейдан... — Сви рамене. — Откакто се върна сякаш се е оженил за кръчмата. Или е изключително дискретен. Шон...

Челото на Брена се свъси, докато поемаше по алеята към тяхната къща.

— Не вижда дори пред носа си, ако питаш мен.

Кучето скочи от пикапа и се вмъкна през задната врата.

Намръщеното изражение на Брена изчезна и тя продължи:

— Ако си намислила да пазаруваш в Уотърфорд сити или Дъблин, Дарси е момичето за теб. Не обича нищо повече от обикалянето по магазините, пробване на дрехи и обувки, мазане с гримове и пудри. Но ако печката ти прави номера или покривът ти протече... — Намигна, докато въвеждаше Джуд през предната врата, — ... само ми се обади.

Наоколо всичко бе потънало в цветя — подредени по цвят и форма, те представляваха великолепен килим: насадени в лехите или в

многобройни саксии от червена глина, стигаха чак до вратата.

Привидно сияеха безразборно, но всъщност цареше строг ред, прецени Джуд пред прага на къщата. Верандата, изтъркана до блясък, съперничеше по чистота с операционна зала. Джуд неволно трепна, когато Брена нехайно остави отпечатъци от ботушите си.

— Мамо! — изкънтя гласът ѝ в спретнатия коридор и нагоре по извитото стълбище. Отнякъде се измъкна дебела сива котка и започна да се отърква в краката ѝ. — Водя гости.

Къщата мирише на жена, бе първата мисъл на Джуд. Не само на цветя, не само на препарат за полиране. Долавяше се едва различим женски аромат парфюми, червила, шампоани — онези сладки миризми, които винаги витаят около младите жени.

Помнеше този аромат от колежа и се зачуди дали затова стомахът ѝ се сви. Чувстваше се неловко и не на място сред всички онези доверяващи се едно на друго момичета.

— Мери Брена О'Тул, ще имам грижата да ти съобщя когато изгубя слуха си. Тогава можеш да ми викаш.

Моли се появи в коридора. Разпасваше къса розова престилка.

Беше набита, не по-висока от дъщеря си, но определено попълна. Позагубилата ѝ лъскавина коса бе прибрана и пригладена. На пълничкото ѝ хубаво лице се появи усмивка, а дружелюбните зелени очи засияха приветливо, преди да подаде ръка за поздрав.

— Значи си довела госпожица Мъррей да ме види. Доста приличаш на баба си... Много мила жена. Радвам се да запознаем.

— Благодаря. — Десницата, поела ръката на Джуд, силна и твърда — цял живот бе градила дом. — Дано не идвам в неподходящ момент.

— Съвсем не. Около семейство О'Тул непрекъснато се явява едно-друго. Ела да поседим в гостната. Ще приготвя чай.

— Не бих искала да ви създавам грижи.

— Какви грижи? — Моли я стисна окуражително по рамото, все едно бе някоя от дъщерите ѝ. — Точно ще ми правиш компания, докато тази девойка тук тропа из кухнята и ругае. Брена, казвам го точно както ще го кажа и на баща ти, щом ми се мерне пред очите: време е тоя хладилник да бъде изнесен от къщата ми и да се купи нов.

— Ще го оправя.

— Вие двамата все това повтаряте. Поклати глава, въвеждайки Джуд в гостната, подредена с удобни столове и свежи цветя. — При толкова много сърчни хора, които никога не искат да изхвърлят нищо, това е истинско бреме, госпожице Мърей. Постоянно чувам: „Ще го оправя.“ И Брена, помогни на госпожица Мърей да се почувства у дома, докато се погрижа за чая. После ще опитваш да оправиш хладилника.

— Няма да се опитвам, а ще го оправя — промърмори Брена, когато майка ѝ се отдалечи и нямаше вероятност да я чуе. — А дори и да не успея, ще стане за части, нали?

— Части за какво?

Брена извърна глава назад, после отново погледна Джуд и се ухили.

— О, за това-онова, където потрябват. Чух, че миналата неделя Джак Бренан дошъл да иска извинение с букет цветя.

— Да, вярно е. — Джуд седна вдървено. — Беше много мил. Толкова се смути. Ейдан не е трябвало да го кара да го прави.

— Така си връща на Джак за сцепената устна. — Размърда се на стола и кръстоса обутите си в ботуши крака. Очите ѝ засияха. Чудя се как въобще е успял да го цапне. Много рядко забавен от уискито юмрук се стоварва върху Ейдан Галахър.

— Вината е моя, предполагам. Неволно извиках... — По-скоро изпицях, помисли си Джуд, изпълнена с отвращение към себе си. — Вероятно го разсеях и така получи юмрук в лицето. Главата му отскочи назад, а от устата му потече кръв. Никога не бях виждала подобно нещо.

— Сериозно? — Смаяна, Брена стисна устни. Дори в женско домочадие като тяхното от време на време се размахваха юмруци. Най-често нейните. — В Чикаго не се ли бият?

Джуд се усмихна.

— Не и в квартала, където живея — поясни тя. — Ейдан често ли се бие с клиентите си?

— Не. Е, навремето все той започваше. Но сега, ако някой прекрачи границата и не се държи както трябва, Ейдан се оправя с приказки. А повечето хора и без това предпочитат да не го предизвикват. Семейство Галахър са известни с мрачните си настроения и избухливостта си.

— За разлика от семейство О’Тул — подметна Моли суховато, внасяйки подноса с чай, — които са със слънчево настроение ден и нощ.

— Истина е. Бренда скочи и звучно целуна майка си по бузата. — Ще се погрижа за хладилника, мамо. Ще го направя като нов.

— Не е работил като нов откакто се роди Алис Мей, а това лято тя навършва петнадесет. Бягай там преди млякото да се вкисне. Добро момиче е моята Брена — продължи Моли, когато дъщеря ѝ излезе. — Всичките ми дъщери са такива. Ще вземеш ли бисквитки с чая, госпожице Мъррей? Вчера ги пекох.

— Благодаря. Моля, наричайте ме Джуд.

— Добре, но пък ти ми викай Моли. Приятно е да имаш отново съседка в къщурката на Хълма на феите. Старата Мод щеше да е доволна. Нямаше да ѝ е приятно къщата да е празна. Не, за теб няма, шишко.

Последните думи Моли отпрати към котката, скочила върху облегалката на стола ѝ. Бързо-бързо я бутна на пода, но все пак я почеса зад ушите.

— Имаш чудесна къща. Много ми е приятно да я гледам, когато се разхождам.

— Доста е пристроявана, но ни устройва. — Моли наля чая в хубави порцеланови чаши и се усмихна, докато поставяше обратно чайника. — Моят Майк все добавяше по някоя стая, а когато Брена порасна достатъчно, за да върти чука, двамата се съюзиха срещу мен и започнаха да правят с къщата каквото искат.

— С толкова много деца ви е било нужно повече пространство предполагам. — Джуд пое чашата с чай и две изпечени до златисто бисквити. — Брена спомена, че имаш пет дъщери.

— Пет, но понякога ми се струват двадесет, особено като се съберат всичките. Брена е най-голямата, любимка е на баща си. Морийн ще се жени през есента. Подлудява ни с приготовленията и с дрязгите с нейния млад мъж, а Пати, току-що се стоди за Кевин Рейли. Сигурна съм, че не след дълго и тя ще ни прекара през същите мъки като Морийн. А Мери Кейт е в университета в Дъблин. Учи компютри и разни други работи. Малката Алис Мей — изтърсачката — прекарва цялото си време с животните. Постоянно ме уговаря да приберем всяко ранено пиле в областта. — Моли направи пауза. — Но не са ли

наоколо, страшно много ми липсват. Както съм сигурна, че и ти липсваш на майка си сега.

Джуд издаде неопределен звук. Майка ѝ положително мислеше за нея, но чак активно да усеща липсата ѝ — едва ли. При начина на живот, който водеха родителите ѝ, не си го представяше.

— Аз...

Джуд млъкна — откъм задната част на къщата се чува високи, яростни ругатни.

— Маmicата ти, коварно чудовище такова. Ще те изхвърля със собствените си ръце да се потрошиш по скалите.

— Брена прилича на баща си и в други отношения — продължи Моли и отпи от чая, докато ругатните и заканите на дъщеря ѝ ехтяха над ударите и трясъците. — Добро, умно момиче е, но понякога бързо си изпуска нервите. Спомена ми, че се интересуваш от цветя.

— Да — Джуд прочисти гърлото си; ругатните продължаваха да ехтят. Искам да кажа, не знам много за градинарството, но ми се ще да поддържам цветята около къщурката. Канех се да си купя някои книги.

— Чудесно. Човек може да научи много от книгите. Брена обаче е готова да я вържеш по лице върху мравуняк, но не и да прочете някакви указания. Предпочита да разглоби нещо на части. Аз самата разбирам малко от градинарство. Ако искаш, да се поразходим и да видиш какво съм направила. После ще ми кажеш какво точно те интересува.

Джуд остави чашата.

— Наистина ще ми бъде много приятно.

— Чудесно. Да оставим Брена да фучи и треци, преди да си го изкара на нас. — Надигна се, но видимо се поколеба. — Мога ли да видя ръцете ти?

— Ръцете ми?

Озадачена, Джуд ги протегна и се изненада, че Моли ги стисна здраво.

Старата Мод имаше като твоите ръце. Бяха, разбира се, набръчкани и изкривени от артрит, но бяха тесни и елегантни. На младини пръстите ѝ сигурно са били дълги и прави като твоите. Ще се справиш, Джуд. — Моли задържа ръцете ѝ още малко. Очите им се срещнаха. Имаш добри ръце за градинарство.

— Искам да се справя добре — изтърси Джуд, изненадвайки сама себе си.

Очите на Моли се стоплиха.

— Тогава ще се справиш.

Следващият час бе наистина чудесен. Омагьосана от цветята и запленена от безкрайното търпение на Моли, Джуд се отърси от всякаква стеснителност и резервираност.

— Онова там с нежните листа е ралица. Ще разцъфне с меки разнообразни цветове — обясняваше Моли, — а онези чаровни двуцветни камбанки са кандилчета. — Посочваше и други, все с хубави имена — далия, равнец.

Джуд знаеше, че ще забрави имената или ще обърка, но бе истинско чудо да научава кои ще разцъфнат през пролетта, кои ще изчакат лятото; кои са по-издръжливи, кои — крехки; кои привличат пчелите, кои пеперудите.

Не се притесняваше да задава и най-елементарни въпроси. Моли се усмихваше, кимаше и обясняваше.

— Със Старата Мод постоянно се разхождахме с цветя, садяхме, разменяхме си семена и разсад. Затова имаме почти еднакви цветя. Все пак тя предпочиташе по-нежните, а аз по-ярките. Някой ден ще намина, ако не възразяваш, да погледна дали не трябва да правиш нещо, за което не си се сетила да ме питаш.

— Много ще съм ти задължена. Особено като знам колко си заета.

Моли наклони глава. Лицето ѝ бе свежо и лъчезарно като градината ѝ.

— Ти си симпатично момиче, Джуд. Ще ми бъде приятно да прекарвам по някой и друг час в градината с теб. А и имаш много добри обноски. Ще се радвам Брена да усвои малко от тях. Тя е с добро сърце и голям ум, но е малко грубовата. — Моли плъзна поглед над рамото на Джуд възкликна: — За вълка говорим, а той... Е, справи ли най-сетне, Мери Брена?

— Беше истинска битка, но я спечелих. — На бузата, имаше мазно петно, а по кокалчетата на лявата ръка засъхнала кръв. — Сега вече ще работи, мамо.

— По дяволите, момиче, знаеш, че си бях наумила да купим нов.

— О, този ще работи още години. Весело целуна майка си по бузата. — Трябва да вървя. Обещах да оправя прозореца в къщата на Бетси Клуни. Искаш ли да те откарам обратно, Джуд, или ще поостанеш?

— Време е и аз да тръгна. Наистина ми беше много приятно, Моли. Благодаря.

— Идвай винаги щом ти се прииска компания.

— Непременно. О, оставих си чантата вътре. Ще изтичам да я взема, ако не възразяваш.

— Бягай — Моли изчака вратата да се затвори зад Джуд. — Жадна е — промърмори тя.

— Жадна ли, мамо?

— Да бъде, да живее. Страхува се обаче да пие прекалено бързо. Разумна е и поема нещата на малки глътки, но от време на време...

— Според Дарси, Ейдан и е хвърлил око.

— О, така ли? — Развеселена, Моли се обърна да погледне към дъщеря си. — Това вече ще бъде бързо и чудесно пиене, не смяташ ли?

— Дарси ми каза, че веднъж го шпионирала как ухажвал едно от момичетата на Дъфи. Когато спрял да я целува, тя залитнала като пияна.

— Не е работа на Дарси да шпионира братята си — отбеляза Моли строго. Но попита: — Кое от всичките момичета на Дъфи? Не, не. Ще ми кажеш по-късно — добави тя припряно, виждайки Джуд да излиза от къщата.

— Е, значи си доволна от посещението — подхвана Брена вече в пикапа.

— Майка ти е чудесна. — Джуд импулсивно се извърна да помахва, докато Брена излизаше от алеята с характерната си бързина и ентузиазъм. — Ще забравя половината неща, които ми каза, но положих добро начало.

— Мисля, че ѝ беше приятно да разговаря с теб. Пати също я бива в градината, но напоследък съвсем се е захласнала по Кевин Рейли. Прекарва повечето време да въздиша по него със замечтан поглед.

— Страшно се гордее с теб и сестрите ти.

— Това е част от работата на майката.

— Да, но не всички го правят — настоя Джуд. — Вероятно си свикнала, затова не го забелязваш, но е прекрасно да видиш такова нещо.

— Каква си само — замислено отбеляза Брена, — обръщаш голямо внимание на тези неща. Научила ли си се, или го носиш у себе си?

— И двете, предполагам. И забелязах още колко се гордее с теб, че оправи хладилника, макар да се надяваше да не успееш.

Брена извърна глава към Джуд и се засмя.

— Своенравната купчина едва не ме провали. Но трябваше да се справя — с татко преговаряме за чисто нов хладилник. Истински красавец при това. Не сме се споразумели обаче докрай. Едва ли ще ни го доставят по-рано от една-две седмици. Ако искаме да направим изненадата, налага се онази хриптяща брамка да изтрае още малко.

— Толкова мило сте го намислили.

Джуд хареса идеята, но се опита да си представи как би реагирала майка ѝ, ако тя и баща ѝ решат да я изненада с нов хладилник.

Смайване, но и обида. Развеселена от предположението си, се засмя.

— Ако подаря на майка по-голям електроуред, ще си помисли, че съм изгубила разсъдък си.

— Защото майка ти е с професия, доколкото си спомням.

— Да. И чудесно се справя с работата си. Но и майка ти е човек с професия. Всъщност професията ѝ е да е майка.

Брена премигна и очите ѝ засияха.

— О, това определено ще ѝ хареса. Непременно ще ѝ кажа следващия път, когато понечи да ме ритне по задника за нещо. О, я виж ти кой идва насреща. Красив като два дявола наведнъж и точно толкова опасен.

Брена удари спирачки и се наведе навън, за да поговори с Ейдан. В това време Джуд се превърна в кълбо от напрежение.

— Само бродиш нагоре-надолу — подхвърли Брена.

— Вече не го правя — възрази той и намигна. После взе отпуснатата върху прозореца ръка и огледа охлузената кожа на кокалчетата. — Какво си направила?

— Проклетият скапан хладилник се опита да ме ухапе.

Той цъкна с език и повдигна нараненото място към устните си. После погледът му се насочи към Джуд. — А вие, две прекрасни дами, накъде сте тръгнали?

— Ще закарам Джуд до дома ѝ. Дойде да види майка. После отивам при Бетси Клуни да оправя прозорците ѝ.

— Ако ти или баща ти имате време утре, печката в кръчмата прави номера и Шон е съсипан.

— Един от нас ще има грижата.

— Благодаря. Сега ще те разтоваря от пътничката ти.

— Внимавай с нея — подхвърли Брена, докато Ейдан заобикаляше пикапа. — Харесвам я.

— И аз. — Отвори вратата и подаде ръка. — Но я карам да се чувства нервна. Нали така, Джуд Франсис?

— Не, разбира се.

Понечи да слезе, но в следващия миг предвиденото елегантно движение се провали — беше забравила да освободи предпазния колан и той я дръпна обратно.

Преди да се засуети с него, Ейдан го разкопча, обгърна талията ѝ и я свали. Това съвсем скова езика ѝ дори не успя да благодари повторно на Брена, а младата жена — като се ухили и махна — отпраши надолу с пикапа.

— Това момиче кара като самия дявол. — Ейдан поклати глава и пусна Джуд, но веднага я хвана за ръката. — Не си идвала в кръчмата цяла седмица.

— Бях заета.

— Но днес не си толкова заета, нали?

— Всъщност би трябвало да...

— ... ме поканиш вътре и да ми приготвиш сандвич. — Тя го зяпна смаяна и той се засмя. — Или ако предпочиташ, да дойдеш с мен на разходка. Денят е разкошен. Няма да те целувам, ако не желаеш и те притеснява.

— Не съм притеснена. Добре.

Той сведе глава и стигна на сантиметри от устните ѝ, когато тя отстъпи.

— Не това имах предвид.

— Точно от това се опасявах. — Но леко се отдръпна. — Е, тогава просто ще се поразходим. Била ли си горе на хълма да видиш

катедралата?

— Още не.

— Дори при цялото ти любопитство? Е, тогава ще отидем натам и ще ти разкажа легенда за твоята статия.

— Не съм си взела магнетофона. — Бавно вдигна ръката си, която все още държеше нейната и докосна дланта ѝ с устни.

— Тогава ще ти разкажа някоя по-протичка, та да я запомниш.

ГЛАВА 8

Относно деня се оказа съвършено прав. Беше идеално за разходка. Светлината искреше с мек бисерен блясък. Над хълмовете и полята, стелещи се към планините, Джу виждаше тънка пелена дъжд. Слънчеви лъчи я прорязаха и я оцветяваха в злато и сребро.

Беше от онези дни, които просто плачат за появата на дъга.

Лекият полъх на бриза раздвижваше въздуха и поклащаше кротко листата на дърветата, устремили се към пълна зрялост и тучна зеленина.

Държеше ръката ѝ небрежно, едва-едва стиснал пръстите ѝ — един жест на близост, който я накара да се почувства защитена.

Отпусната, спокойна и защитена.

Думите му я очароваха.

— Някога — гласи легендата — живяло младо момиче. Хубаво като сън било лицето ѝ, кожата — млечнобяла, косите — по-тъмни от нощта, а очите ѝ — сини като планински езера. Но по-голяма от красотата ѝ била нейната доброта. А най-забележителен бил гласът ѝ. Запявала ли, птиците замлъквали, за да я слушат, а ангелите се усмихвали.

Докато се изкачваха по хълма, морето започна да припява като фон на разказа му, или поне така ѝ се струваше.

— Утрин след утрин песента ѝ се носела над хълмовете и от радост слънцето греело още по-ярко — продължи той, теглейки я нагоре по хълма.

Докато се изкачваха, бризът се засили и затанцува весело над морето и скалите.

— Една вещица обаче чула песните ѝ, видяла каква радост предизвикват и ѝ завидяла.

— Винаги се явява някаква спънка.

Коментарът на Джуд го накара да се засмее.

— Вещицата била със зло сърце и не се колебаела да използва уменията си. Правела така, че сутрешното мляко да прокисва или

рибарите да изтеглят празни мрежи. Независимо от способността си да направи лицето си красиво, щом отворела уста да запее, се разнасяли ужасни звуци, в сравнение с които жабешкото квакане било приятна мелодия. Ненавиждала девойката заради дарбата ѝ да пее. Омагьосала я и я направила няма.

— Но съществува някакво избавление, включващо привлекателен принц, най-вероятно.

— О, разбира се, че имало начин да се развали магията, доброто винаги трябва да възтържествува над злото.

Джуд се усмихна, защото споделяше тази максима. Въпреки логиката вярваше в щастливия край. А тук, в низа от скали, дива трева, червени рибарски лодки из морската шир и силна топла ръка, стиснала нейната, това изглеждаше твърде вероятно. Направо неизбежно.

— Обречена на мълчание, девойката не можела да сподели радостта в сърцето си чрез песните, понеже вещицата я затворила в сребърна кутия и заключила кутията със сребърен ключ. Там гласът плачел, докато пеел.

— Защо ирландските легенди са винаги толкова тъжни?

— Тъжни ли ги намираш? — Погледна я искрено изненадан. — Не са толкова тъжни, всъщност са... печални. Поезията не винаги е плод на радост; по-често е на мъка, нали?

— Сигурно си прав. — Отметна разсеяно няколко кичура, които вятърът бе измъкнал. — И какво станало после?

— Ще ти кажа. Цели пет години девойката бродила по тези поля и скали, както ние се разхождаме сега. Слушала песните на птиците, музиката на вятъра, шепота на тревите, разбиването на морските вълни. И трупала всичко в себе си, а вещицата зорко пазела в сребърната кутия радостта, страстта и чистия девичи глас; единствено тя ги чувала.

Стигнаха върха на хълма — старата катедрала се издигаше все така устремила остра кула към небето. Ейдан се извърна към Джуд и отметна нежно разпилелите се по лицето ѝ кичури.

— Какво станало после? — попита я той.

— Какво?

— Каж ми какво станало после.

— Разказвачът си ти!

Наведе се към земята — там две малки бели цветчета се бореха да проникнат през нападалите камъни. Откъсна едното и го бодна в косите ѝ.

— Кажи ми, Джуд Франсис, какво би искала да стане после.

Тя понечи да докосне цветето, но ръката му я спря, а веждите му се склочиха. След кратък размисъл тя сви рамене и подхвана:

— Един ден привлекателен млад мъж пристигнал тук, на хълмовете. Едрият му бял кон бил изморен, а доспехите — покрити с прах, повредени в битките. Бил ранен и изгубил пътя си. Намирал се далеч от дома.

Затвори очи и си представи цялата картина. Горите, сенките и ранения воин, копнеещ за дома си.

— Движел се през гората, но мъглата ставала все по-гъста; не чувал почти нищо, освен затрудненото туптене на собственото си сърце. С всеки удар разбирал, че крайт му приближава. И тогава я видял — идвала към него през мъглата, сякаш си пробивала път през сребриста река. Понеже бил болен и се нуждаел от помощ, девойката го прибрала, погрижила се за раните му и излекувала треската му. Не можела да говори, за да го утеши, ала нежността ѝ му била достатъчна. Влюбили се един в друг, а сърцето ѝ едва не се пръснало от желание да му го каже, да излее в песен радостта и предаността си. Без колебание приела да го последва в далечния му дом; без съжаление оставила близките си, приятелите си и онази част от себе си, заключена на сигурно място в сребърната кутия.

Именно защото виждаше всичко, усещаше го, докато говореше, Джуд неволно поклати глава и мина край килнатите надгробни камъни, за да се облегне върху стената на кръглата кула. Долу, в краката ѝ, се ширеше заливът, а по повърхността на морето се полюляваха червените лодки. Разказът я бе увлякъл. Обърна се към Ейдан:

— И какво станало после?

— Качила се на коня с него — продължи той, подхващайки нишката все едно не бе спирал разказа си. — Взела със себе си само вярата и любовта си. В замяна не искала нищо, освен него. И в този момент сребърната кутия, която вещицата държала в алчните си ръце, внезапно се отворила. Затвореният вътре глас излетял като златен поток, сякаш с криле се носел по хълмовете, и влязъл в гърдите на девойката. И докато тя се отдалечавала със своя избраник, гласът ѝ, по-

красив от всякога, запял. И птиците замлъкнали, за да я слушат, а ангелите отново се усмихнали.

Джуд въздъхна.

— Да, чудесно я разказа.

— И теб те бива да разказваш.

Думите я изпълниха с трепет, развълнуваха я, отново я накараха да се чувства неловко.

— Не, не. Беше лесно, защото ти започна.

— Ти разказа средата, и то възхитително.

— Все пак — мисля си — не си загубила всичко ирландско у себе си. А сега — промърмори той доволно, — виждам, че има весели пламъчета в очите ти и цвете в косите ти. Позволи ми да те целуна, Джуд Франсис.

Тя бързо се отмести. Предпазливостта, каза си тя, понякога трябва да се проявява бързо. Приклезна, мина под ръката му и го заобиколи.

— Ще ме накараш да забравя защо въобще дойдохме тук. Чела съм за кръгли кули, но никога не съм виждала такава толкова отблизо.

Търпение, Галахър, помисли си той, и напъха ръце в джобовете.

— Постоянно някой се е опитвал да нападне и да завладее перлата на Ирландия. Но ние продължаваме да сме тук, както виждаш.

— Да, тук сте. Тя направи малък кръг и огледа хълма, скалите и морето. — Мястото е чудесно. Човек има чувството, че е много древно. — Млъкна и поклати глава. — Това последното май прозвуча глупаво.

— Не. Защо? Наистина е много древно. И свято. Ако се заслушаш внимателно, ще чуеш как камъните пеят за битки и слава.

— Май нямам ухо за пеещи камъни. — Пристъпи няколко крачки, мина край надгробните камъни, край гробовете, покрити с цветя. — Баба ми е казвала, че е идвала тук, за да поседи. Тя ги е чувала, обзалагам се.

— Защо не дойде с теб?

— Исках.

Отметна черните си коси, извърщайки се, за да застане с лице към него. Подхожда му да е на това място, помисли си тя — при древността и светостта, при песните за битки и слава.

Къде ли, запита се, на нея ѝ подхожда да бъде. Влезе в старата руина — отгоре небето се издигаше над главата ѝ като покрив.

— Вероятно се опитва да ми даде урок: как за шест месеца, или по-малко, да се превърна в Джуд.

— Научаваш ли го?

— Може би.

Прокара пръст по издялан надпис и за миг — само миг усети топлина.

— Каква трябва да бъде Джуд?

— Въпросът е прекалено общ и предполага прекалено прости отговори: щастлива, здрава, да има успех.

— Не си ли щастлива?

— Аз... — Пръстите ѝ отново затанцуваха върху камъка. После се отдръпнаха. — Не бях щастлива, докато преподавах... Поне накрая беше така. Не ме биваше особено. Обезкуражително е да не си добър в нещо, което си избрал за кариера за цял живот.

— Животът е почти изцяло пред теб. Разполагаш с време да направиш нов избор. Но се обзалагам, че си се справяла по-добре, отколкото твърдиш.

Погледна го косо, после тръгна да излиза.

— Защо мислиш така?

— Защото през времето, което прекарвам с теб, те слушам и те опознавам.

— А защо си прекарваш времето с мен, Ейдан?

— Защото те харесвам.

Тя отново поклати глава.

— Не ме познаваш. Самата аз още не съм се разгадала напълно. Не е възможно ти да ме познаваш.

— Харесвам каквото виждам.

— Значи е физическо привличане.

Веждите му отново бързо се свъсиха.

— Това представлява ли някакъв проблем за теб?

— Всъщност — да. — Въпреки всичко успя да се извърне и да го погледне. — Но работя върху него в момента.

— Е, надявам се да поработиш бързо, защото искам да ти се насладя.

Дъхът ѝ секна. Наложил си бавно да издиша.

— Не знам какво да ти отговоря. Никога досега не съм водила подобен разговор. Не знам какво да кажа, струва ми се, че всичко ще

прозвучи страшно глупаво.

Той се намръщи и пристъпи към нея.

— Защо да прозвучи глупаво, ако го мислиш?

— Защото имам навика да изтърсвам глупости, когато съм нервна.

Напъха цветето по-дълбоко в косите ѝ, понеже вятърът почти го бе отнесъл.

— Мислех, че когато си нервна, пееш?

— Правя или едното, или другото — промърмори тя и стъпи назад, както ѝ се стори на безопасно разстояние.

— В момента нервна ли си?

— Да! — Господи! Съзнаваше, че ще започне да заеква. Вдигна ръце, за да го задържи надалеч. — Просто престани. Никога не съм се чувствала така.

— Мигновено привличане.

— Вярвам в него казах ти го и отговаря на истината, но никога не съм го изпитвала. Трябва да премисля нещата.

— Защо? — Беше изключително лесно да протегне ръце, да я хване за китките и да я притегли към себе си. — Защо просто не се отпуснеш? Нали знаеш, че ще ти бъде добре? Пулсът ти е ускорен. — Палецът му се плъзна по китката ѝ. — Приятно ми е да те усещам как се сепваш така, да виждам как очите ти се замъгляват и потъмняват. Защо този път ти не ме целунеш и да видим какво ще стане?

— Не ме бива колкото теб.

Сега вече той се засмя.

— Господи! Ама и теб си те бива. Остави аз да реша дали го умееш или не. Хайде, целуни ме, Джуд. Какво ще се случи след това, зависи от теб.

Тя определено искаше да го стори. Искаше да усети устните му отново върху своите; формата им, вкуса им. В момента бяха извити закачливо нагоре, а в очите му играеха весели пламъчета. Забавление, помисли си тя. Защо да не е просто забавление?

Пръстите му продължаваха леко да обгръщат китките ѝ; тя се приближи към него, а той не откъсваше очи от лицето ѝ. Надигна се на пръсти очите му продължаваха да я следят. Отпусна леко глава назад и докосна устните му със своите.

— Защо не го направиш отново?

И тя го послуша. Беше като омагьосана — очите му, така отворени, я предизвикваха и тя да не притваря своите. Този път остана по-дълго с прилепнали към негови устни; мръдна наляво, после — надясно. Изпълни я очарование. Само за опит разтвори леко зъби и гризна долната му устна. Някъде много отдалеч дочу собствения си възглас на наслада.

Очите му бяха така сини, така живи — като водата, ширнала се до хоризонта. Стори ѝ се, че целият ѝ свят обагрят в този единствен прекрасен цвят. Сърцето ѝ започна да бие учестено, погледът и се замрежи, както се случи при първото посещение на гроба на Мод.

Произнесе името му тихо като въздишка, после го обгърна с ръце.

Той беше потресен. Внезапната топлина, избликът сила, който се излъчваше от Джуд, го притегли като въже.

Ръцете му се плъзнаха нагоре: по бедрата ѝ, по гърба, по косите ѝ, в които вплете пръсти. От плахо докосване целувката прерасна в диво страстно привличане, телата им се напрегнаха, пулсът и на двамата се учести.

Тя се загуби в топлата вълна от усещания. Или може би откри затворената в себе си Джуд подобно на глас, заключен в сребърна кутия.

По-късно щеше да се кълне, че е чула как камъните пеят.

Зарови лице в извивката на врата му и започна да вдишва аромата му сякаш пиеше живителна вода.

— Всичко е прекалено бързо. — Още докато го произнасяше, тя го обгърна с ръце. Не съм в състояние да дишам, да мисля. Не вярвам на онова, което става с тялото ми.

Той леко се засмя и зарови нос в косите ѝ.

— Ако е като онова, което става в мен, всеки момент и двамата ще експлодираме. Скъпа, можем да се озовем в къщурката след броени минути и веднага след това в леглото. И двамата ще се почувстваме по-добре, обещавам ти.

— Не се съмнявам, но...

— ... не би го направила толкова бързо, иначе няма да си Джуд.

Макар да му струваше усилие, той се отдръпна, за да разгледа лицето ѝ. Много повече от хубаво е, реши той този път. Защо, запита се, тя сякаш не съзнава колко е хубава?

Именно по тази причина щяха да са необходими повече време и грижи.

— Харесвам те, Джуд. Казвал съм ти го и преди. Имаш нужда от ухажване.

Тя не успя да определи дали е смаяна, развеселена или ядосана.

— Определено не е така!

— Напротив. Имаш нужда от цветя, думи, откраднати целувки и разходки в меко време. Джуд Франсис иска да я ухажват и аз ще го правя. Виж си лицето. — Хвана я за брадичката, както възрастен хваща навъсено дете, и тя прецени, че обидата надделява. — Ето, сега се цупиш.

— Нищо подобно.

Искаше да извърне лице, за да се освободи, но той я стисна поздравно и решително я целуна по устните.

— Виждам те, скъпа. Ако това не е истинско цупене, аз съм шотландец. Мислиш, че ти се присмивам, но съвсем не е така... Какво имаш против романтиката? Самият аз бих искал да я изпитам.

Гласът му стана топъл и богат като сгрято уиски.

— Ще ме гледаш ли дълго от другия край на помещението, ще ми се усмихваш ли нежно, ще ме хващаш ли за ръката, ще ме целуваш ли страстно и отчаяно в сенките? Ще ме докосваш ли... — Върховете на пръстите му се плъзнаха по извивката на гърдите ѝ и сърцето и за малко да спре. — ... тайничко?

— Не съм дошла тук да търся романтика.

Наистина ли, запита се той. С интереса ѝ към легенди, митове и приказки.

— Независимо дали я търсиш или не, ще я получиш. — В това отношение бе взел твърдо решение. — И когато те любя за пръв път, ще бъде дълго, бавно и сладостно. Обещавам ти. А сега тръгни обратно с мен, защото ме гледаш така, че ще ме накараш да наруша току-що даденото обещание.

— Просто искаш ти да контролираш положението.

Отново взе ръката ѝ по най-приятелски и влудяващ начин.

— Сигурно съм свикнал да се държа така. Но щом желаете ти да поемеш нещата в свои ръце и да ме съблазниш, скъпа Джуд, готов съм да се подчиня.

Тя се засмя, по дяволите, преди да успее да се спре.

— Убедена съм, че и двамата ни чака много работа.

— Но ти ще дойдеш да ме видиш — настоя той, когато тръгнаха.
— Ще седиш пред чаша вино в кръчмата ми, да ми дадеш възможност да те гледам и да страдам.

— Господи, какъв ирландец си само! — прошепна тя.

— До мозъка на костите. — Вдигна ръката ѝ и гризна китката и.
— И, между другото, Джуд, страшно добре целуваш.

— Хम्म...

Просто не ѝ хрумна по-безопасен отговор.

Все пак тя отиде в кръчмата. Седеше и слушаше всевъзможни разкази. През следващите няколко дни, докато пролетта се настаняваше по-трайно в Ардмор, често виждаха Джуд вечер или следобед в кръчмата за час-два. Слушаше и си водеше бележки. Мълвата се разнесе. Мнозина, които знаеха разни истории, започнаха да ѝ ги разказват.

Изпълни доста ленти и листове. Акуратно ги дешифрираше и анализираше на компютъра си, докато отпива от чая, превърнал се вече в обичайната ѝ напитка.

Понякога сънуваше себе си в истории, пълни с романтика и вълшебство, но го намираше за безобидно. Дори полезно, ако трябва да е докрай откровена. Ако участваше лично в историите, разбираше смисъла и мотивите по-добре.

Не възнамеряваше да губи време, като записва разсъжденията си именно в този вид. В една академична статия няма място за измислици или фантазии. Тя просто изследваше историите, за да намери опорна точка за тезата си, после щеше да пооправи езика и да изтрие случайно попадналите отклонения.

И какво, по дяволите, ще правиш после с тази статия Джуд, попита се тя. Какво наистина смяташ да правиш с нея, дори да оправиш езика, да го усъвършенстваш и да го изсушиш? Ще се опиташ да я публикуваш в някое специализирано издание, което абсолютно никой не чете за удоволствие? Или да си организираш турне от лекции?

Самата идея за подобна перспектива, колкото и малка да бе вероятността, я накара да се почувства все едно цяла дружина скаути връзват множество възли в стомаха ѝ.

За миг зарови глава в ръце, почти готова да се поддаде на отчаянието. Нищо никога няма да излезе от тази статия, от този проект. Глупаво е да мисли иначе. Никой няма да се събере на факултетен съвет да обсъжда прозренията и находките в статията на Джуд Ф. Мъррей. И което е още по-лошо — тя самата не го желаше.

Това не бе нищо друго освен вид терапия, начин да се отдалечи от ръба на кризата, която дори не успяваше да идентифицира.

Каква полза от всичките години учене и работа, ако не е в състояние дори да намери точните термини за собствената си криза?

Лошо самочувствие, накърнено его, липса на вяра в собствената ѝ женственост, неудовлетворение от кариерата.

Но какво лежи под всичко това? Какво се намира отдолу? Неустановен характер ли, запита се. Вероятно това е част от цялото. Беше се загубила някъде по пътя и онова, което бе останало, което разпозна, бе така бледо, толкова непривлекателно, че тя просто избяга.

Къде?

Тук, помисли си и истински се изненада, установявайки колко бързо се движат пръстите ѝ по клавиатурата, а мислите ѝ препускат и се изливат върху листа.

Тук се чувствам някак по-истинска, определено повече у дома, отколкото някога съм се чувствала в къщата, която купихме с Уилям, или в собствения си апартамент, където се преместих, след като се разделихме. И със сигурност повече у дома, отколкото в класната стая.

О, Господи! Само колко мразех класната стая! Защо никога не го признах, не го изрекох на глас? Не желая да правя това! Не желая! Искам нещо друго. Почти всичко друго би ме задоволило.

Защо се превърнах в такава страхливка и — което е по-лошото — станах толкова отчайващо скучна? Защо аз, която сега нямам пред кого да отговарям освен пред себе си, поставям под въпрос настоящия проект, щом ми носи такава наслада? Той ми дава наистина огромно удовлетворение. Не е ли възможно през този малък отрязък от време да се посветя на нещо, не така солидно, не така гарантиращо цел или краен резултат?

Ако е терапия, крайно време е да позволя да започне да действа. Не може да ми навреди. Фактически — надявам се — дори вече действа. Изпитвам пристрастие към писането. Странна дума използвам, но е съвсем точна. Писането ми допада. Мистерията,

свързана с него, начинът по който думите се нареждат върху страницата, за да изградят образ или да подчертаят определена мисъл, или просто да звучат.

Да виждам собствените си думи върху листа е страхотно. Изпитвам огромно удовлетворение, като ги чета, особено като знам, че са мои. Част от това ме ужасява, защото е невероятно вълнуващо. През доста дълъг период от живота си съм се извъръщала, отстъпвала съм, крила съм се от всичко плашещо. Дори когато е било вълнуващо.

Отново искам да се чувствам значима. Копнея за самоувереност. А под всичко това долавям дълбока и почти всеобземаща наслада от фантастичното. Защо и как е била потъпкана и от кого всъщност не е важно. Не и сега, когато откривам, че проблясванията все още са налице, все още са у мен. Достатъчно силни, за да дадат тласък да пиша, поне тайно. Искам да повярвам в легендите, в митовете, във феите и призраците. Какво лошо има в това? Не е възможно да ме нарани.

Не, помисли си тя, облягайки се назад с ръце в скута. Разбира се, че не може да ме нарани. Напълно безобидно е и ме кара да се чудя. А мина прекалено дълго време, откакто съм се чудила за последен път.

Въздъхна дълбоко, затвори очи и не усети нищо друго, освен сладостта на облекчението.

— Толкова се радвам, че дойдох тук — произнесе тя на глас.

Надигна се да погледне през прозореца, доволна, че използва писането, за да прогони изпитаното преди малко отчаяние. Прекараните тук дни и нощи уталожиха една заплашителна буря в душата ѝ. Тези кратки моменти на радост бяха скъпоценни.

Извърна се от прозореца, обзета от копнеж за свеж въздух и простор. Навън ще обмисли другия аспект на новия си живот.

Ейдан Галахър, помисли си тя. Прекрасен, донякъде хаотичен и необяснимо заинтересуван от стабилната Джуд Ф. Мърей. Нека после човек да говори за фантастичното.

Е, може би времето, прекарвано с Ейдан, да не е така успокояващо, призна тя, макар да се стараеше така да гласи нещата, че никога да не са сами. Липсата на уединение обаче не го спираше да флиртува, да ѝ мята онези продължителни настойчиви погледи, за които бе споменал, бавно да ѝ се усмихва скришом, небрежно да докосва ръката ѝ или косата, бузата.

Е, и какво лошо има в това, запита се тя, понесла букет свежи цветя към гроба на Мод. На всяка жена ѝ се налага да флиртува. Вероятно и тя ще разцъфне бавно, като цветята в ръката ѝ, но това е по-добре отколкото никога.

Страшно копнееше да разцъфне. Идеята беше колкото вълнуваща, толкова и плашеща. И разтърсваща като писането.

Не беше ли чудесно да открие, че ѝ допада да флиртуват с нея, да я гледат сякаш е красива и желана? За Бога, ако остане в Ирландия предвидените шест месеца, ще навърши тридесет, преди отново да види Чикаго. Крайно време е да се почувства привлекателна, нали? Бившият ѝ съпруг никога не бе флиртувал с нея. И ако не я лъже паметта, най-големият комплимент, който бе изричал, бе подхвърлянето, че изглежда добре.

— Една жена не желае да ѝ казват, че просто изглежда добре — промърмори Джуд, сядайки до гроба на Мод. — Иска да чуе колко е красива, неотразима. Колко страхотно изглежда. Няма значение дали отговаря на истината — въздъхна тя и постави цветята до надгробния камък. — Защото когато думите се изрекат и се чуят, те стават абсолютната истина.

— Тогава позволи ми да кажа, че си прекрасна като цветята, които носиш в днешния хубав ден, Джуд Франсис.

Тя бързо вдигна поглед и срещна дръзките сини очи на мъжа, когото вече бе срещнала веднъж на това място. Очи, помисли си тя неспокойно, които толкова често вижда в сънищата.

— Тихо се придвижваш.

— Мястото изисква да се стъпва тихо.

Той приклепна. Меката трева и ярките цветя върху гроба на Мод останаха помежду им. Водата в древния кладенец сякаш напяваше старинна песен.

— Как се чувстваш в къщурката на Хълма на феите?

— Много добре. Близки ли имаш наоколо?

Ясните му очи леко потъмняха, обхващайки надгробните камъни и високата трева.

— Имам онези, които помня и които ме помнят. Някога обичах девойка; бях готов да ѝ предложа всичко, което притежавам. Забравих само да ѝ предложа сърцето си като първо и последно. Забравих да ѝ кажа очаквани думи. — Когато погледна нагоре, изражението му бе по-

скоро объркано, отколкото уверено. — Думите са важни за жените, нали?

— Думите са важни за всекиго. Не ги ли изречеш, остават празни.

Дълбоки, тъмни празнини, помисли си Джуд, където виреят съмнения и провали. Неизречените думи са не по-малко болезнени от плесници.

— Да, но ако мъжът, за когото си била омъжена, ти ги беше казал, сега нямаше да си тук, нали? — Тя премигна насреща му стресната, а той само се подсмихна. — Но той нямаше да ги изрече от сърце, щяха да са просто удобни лъжи. Вече знаеш колко неподходящ беше за теб.

Тръпка на страх премина по гърба ѝ. Не, не страх, осъзна тя, останала без дъх. На вълнение.

— Откъде знаеш за Уилям?

— Знам това-онова. — Отново се усмихна леко. — Джуд, чудя се защо поемаш върху себе си вината за нещо, което не си направила. Но пък е факт, че жените винаги са били очарователна загадка за мен.

Баба ѝ вероятно е говорила с Мод, а Мод — с този мъж, макар да не ѝ бе приятно, че личният ѝ живот и още повече — смущаващите неща в него, са били обсъждани от непознати, докато са си пиели чая.

— Не мога да си представя, че бракът ми и неговият провал представляват особен интерес за теб.

Ако ледените нотки в тона ѝ го засегнаха, небрежното присвиване на раменете му не го показва.

— Е, винаги съм бил егоистично настроен. Каквото и да си направила или правиш, може да се окаже важно за най-голямото ми желание. Но се извинявам, ако съм те засегнал. Както казах — жените са загадка за мен.

— Едва ли има значение дали си ме засегнал.

— Има, доколкото го позволяваш. Чудя се дали ще отговориш на един мой въпрос.

— Зависи от въпроса.

— На мен ми се струва прост, но ме интересува женската гледна точка. Ще ми кажеш ли, Джуд, дали би предпочела шепа скъпоценни камъни като тези...

Обърна елегантната си длан — ослепително ярко в нея светеха безброй диаманти, сапфири и перли.

— Господи, как...

— Ви ли ги взела, ако ти ги предложи мъжът, за когото знаеш, че държи сърцето ти, или би предпочела думите?

Смаяна, тя вдигна глава. Искрите и пламъчетата все още проблясваха пред нея, но тя забеляза колко тъмен и пронизателен е изучаващият му поглед. Зададе първия хрумнал ѝ въпрос — впрочем друго и не я интересуваше:

— А какви са думите?

И той въздъхна — дълго и дълбоко; гордите му рамене се отпуснаха. Очите му станаха меки и тъжни.

— Значи е вярно, че те имат такова огромно значение. А тези... — Разтвори пръсти и позволи на камъчетата да се посипят по гроба. — ... не са нищо друго освен гордост.

Гледаше го със затаен дъх и чувстваше главата си олекнала — в това време скъпоценните камъни се превръщаха в цветни локвички, а после — в обикновени свежи цветя.

— Сънувам — промърмори тя тихо със замаяна глава. — Вероятно съм заспала.

— Будна си. — Сега той говореше остро, нетърпеливо. — Погледни поне веднъж по-далеч от носа си, жено. Заслушай се. Това е вълшебство. Но силата му е нищо в сравнение с любовта. Това е труден урок. Отне ми доста време да го науча. Не повтаряй същата грешка. Сега не става въпрос само за твоето сърце.

Той се изправи. Тя продължаваше да стои замръзнала на мястото си. Камъкът на пръстена върху ръката му пръскаше искри сякаш кожата му сияеше.

— Боговете да са ми на помощ, но се налага да разчитам на смъртен да започне всичко, при това — американка Вълшебство е — повтори той. — Затова го погледни и се справи.

Хвърли ѝ последен нетърпелив поглед и вдигна драматично ръце към небето. После изчезна във въздуха.

Сънувах, помисли си тя замаяно, докато се изправяше с мъка. Халюцинирах. Естествено, щом непрекъснато или слушаше приказки и легенди, или ги обработваше сама в къщурката. Възприемаше ги като безобидни, но очевидно са я тласнали в определена посока.

Загледа се в гроба и в новопоявилите се танцуващи с вятъра разноцветни цветя. Нещо проблесна. Наведе се внимателно пъхна ръка сред нежните стръкове. Извади диамант, голям колкото монета от четвърт долар.

Истински, помисли си тя, докато се бореше да нормализира дишането си. Виждаше го, усещаше формата му хладния пламък, скрит в недрата му.

Или беше луда, или току-що проведе втория си разговор с Карик, Принца на феите.

Потрепери и прекара ръка през лицето. Както и да е и в двата случая е луда.

Тогавя защо се чувства така дяволски добре?

Тръгна бавно. Стискаше скъпоценния камък, както дете би стискало красиво стъкълце. Испита потребност да запише цялата случка. Внимателно, сбито. Точно как изглеждаше, какво каза, какво се случи.

А после ще се опита да изгради концепция. Тя е образована жена. Изключено е да не успее да намери някакъв смисъл във всичко това.

Спускайки се по хълма, видя на алеята пред къщурката си малка синя кола — Дарси Галахър точно излизаше с нея.

Беше облечена в джинси и яркочервен пуловер. Косите ѝ се пилееха по гърба като необуздан черен копринен водопад. Бегъл поглед накара Джуд да въздъхне завистливо докато внимателно прибираше диаманта в джоба на панталоните си.

Веднъж, помисли си тя — един-единствен път — да успее да изглежда така нехайно привлекателна и напълно самоуверена. Неволно опипа диаманта и реши, че си струва да заплати с много скъпоценни камъни за това.

Дарси я зърна — с една ръка заслони очи, а с другата ѝ махна.

— Ето те и теб. Била си на разходка, така ли? Денят е ясен, макар да казват, че довечера ще завали.

— Бях на гроба на Мод.

И разговарях с Принца на феите, а преди да изчезне във въздуха ми остави диамант, с който вероятно може да купя малка държава от Третия свят. С бегла усмивка на устните, Джуд реши да запази тази част от информацията за себе си.

— А аз изкарах няколко рунда с Шон. Изпитах желание да се поразходя с колата, та да ми се проветри главата. — Уж небрежно Дарси плъзна поглед по обувките на Джуд — опитваше се да прецени дали отговарят на нейния номер. Тази жена, помисли си Дарси, има фантастичен вкус по отношение на обувките. — Изглеждаш малко бледа — отбеляза тя, когато Джуд съвсем се приближи. — Добре ли си?

— Да, напълно. — Несъзнателно оправи косата си. Бризът бе измъкнал кичури от ластичето и косата ѝ изглеждаше рошава, а не чудесно бухнала като на Дарси. — Защо не влезем да изпием по чаша чай?

— О, би било чудесно, но трябва да се връщам. Ейдан вероятно вече ме кълне. — После се усмихна ослепително.

— Дали пък не би се съгласила да се върнеш с мен — така ще го разсееш и ще забрави да ме скастри, задето съм излязла да се разходя.

— Ами аз... — Не, прецени тя, не е в състояние да се прави с Ейдан Галахър, когато чувства главата си така замаяна. — Наистина е редно да поработя. Имам да прегледам някои записки. — Дарси стисна устни.

— Ама на теб май наистина ти е приятно това, което вършиш, а?

— Да. — Каква изненада, помисли си Джуд. — Да, това, което върша, ми е изключително приятно.

— На твоє място бих измислила всевъзможни причини, за да не работя. — Греещите ѝ очи обходиха къщурката, градината, ската на хълма. — И бих умряла от самота съвсем самичка тук.

— О, не, тук е чудесно. Тихо е, гледката е прекрасна. Всичко.

Дарси сви рамене.

— Имаш Чикаго, където да се върнеш.

Усмивката на Джуд се стопи.

— Да. Имам Чикаго, където да се върна.

— Един ден непременно ще отида да го видя. — Дарси облегна на колата. — Както и всички големи градове в Америка. Всички големи градове по света. Ще пътувам първа класа, не си прави илюзии. — Засмя се и поклати глава. Но сега най-добре да се връщам, преди Ейдан да е измислил някое пъклено наказание за мен.

— Надявам се да се отбиеш отново, когато разполагаш с повече време.

Влизайки в колата, Дарси отново ѝ се усмихна ослепително.

— Довечера съм свободна, слава на небесата. Ще наминем с Брена по-късно и ще видим в каква каша ще се забъркаме. Като те гледам, една каша не би ти се отразила зле.

Джуд отвори уста, макар да не знаеше какво да каже, но не ѝ се наложи — Дарси включи двигателя и подкара към пътя със същото нехайство, както правеше Брена.

ГЛАВА 9

Най-често има три девойки, написа Джуд и отхапа от бисквитата. Всяка представлява специфичен аспект в традиционната представа за женственост. В някои приказки двете са зли, а третата — добра, както в мита за Пепеляшка. В други трите са кръвни сестри или много близки приятелки — бедни, сирачета или се грижат за болен родител.

В някои варианти една или повече от героините притежават мистични способности. Почти винаги девойките са неописуемо красиви. Добродетелта, т.е. девствеността, е жизненоважна; невинността по отношение на физическата сексуалност е главна съставна част от легендата.

Невинност, цел, материална бедност, физическа красота — тези елементи са неизменни в редица приказки. Постоянно повтаряни от поколение на поколение, те се превръщат в легенди. Намесата — за добро или за зло — на същества от друг свят също е общо срещан елемент. Смъртният или смъртните от приказката извличат някаква поука или получават награда за самоотверженото си поведение.

Доста често самата красота или невинност са също възнаградени.

Джуд се облегна назад и затвори очи. Е, уцели нещата, нали? Понеже не е красива или невинна и не притежава никакви специални дарби или умения, изглежда няма да бъде въввлечена в приказка с щастлив край.

Нито пък го желае. Самата идея да се изправи лице в лице с обитателите на Хълма на феите или на дворците в облаците, или с вещица — било тя зла, или не — направо е разтърсваща.

Достатъчно я разтърсва, призна тя, за да си представи скъпоценни камъни, които се превръщат в цветя. Предпазливо пъкна ръка в джоба и измъкна яркото камъче — искаше да го разгледа отново.

Просто стъкълце, убеждаваше се тя. Красиво шлифовано, разбира се, проблясващо като слънчева светлина, но стъкълце.

Едно е да приеме, че дели къщурката с тристагодишен призрак. Само по себе си е достатъчно рисковано, ала има разумни обяснения, съществуват изследвания на явленияето, документация. Не всички приемат парапсихологията, но доста изтъкнати учени и уважавани умове вярват в енергийните форми, които лаиците наричат духове.

Да, с това ще се справи. Може да мисли рационално за онова, което видя със собствените си очи.

Но елфи, феи и... какво ли още не. Не. Да заявиш, че искаш да вярваш и да вярваш са две различни неща. Това вече не е нещо безобидно, а се превръща в психоза.

Няма никакви привлекателни духове, които се разхождат по хълмовете, посещават гробищата, за да водят философски разговори, а после се ядосват на случайно попадналия там човек.

И тези несъществуващи духове не ходят наоколо и не подмятат скъпоценни камъни на непознати американки.

И понеже логиката не се връзваше със ситуацията, трябваше да предположи, че въображението ѝ — с което винаги си бе имала известен проблем — е излязло извън контрол.

От нея единствено се иска да го върне на мястото му, да си върши работата. Възможно е да бе изпаднала в особено състояние и да е преплела с действителността елементи с изследователската си работа. Фактът, че се чувства съвършено здрава физически, няма нищо общо. Не е изключено да е проява на подсъзнателен стрес от преживяното през последните няколко години — тялото ѝ е наред, но съзнанието ѝ страда.

Редно е да отиде при добър невролог и да се справи с психическия проблем.

И да посети добър златар, за да провери диаманта! Стъкълцето, поправи се тя.

Първата идея я плашеше, а втората я депресираше. Затова се отказа да мисли и за двете.

Само за няколко дни, обеща си тя. Ще постъпи както е редно, но не точно сега.

Сега искаше да работи, да се потопи в приказките. Ще устои и на желанието да отскочи до кръчмата, където би прекарала вечерта, преструвайки се, че не наблюдава Ейдан Галахър. Ще си остане вкъщи

със записките и бележките, а след няколко дни ще отскочи до Дъблин с колата. Там ще намери и златар, и лекар.

Ще пазарува, ще купи книги, ще разгледа забележителности.

Една вечер, изпълнена със сериозна работа, повтори си тя. После ще си даде няколко дни отдих тогава ще се поразходи наоколо, ще опознае градовете, селцата и хълмовете. Ще се отдръпне за малко от приказките, които събира и изучава. Така ще успее да уточни перспективата си, преди да отиде до Дъблин.

Когато се почука на входната врата, пръстите ѝ сновяха по клавиатурата на компютъра. Сърцето ѝ подскочи. Ейдан, бе първата ѝ мисъл и това я ядоса. Не е Ейдан разбира се, каза си тя, докато бързаше към огледалото, за да оправи косите си. Минава осем и той е зает крчмата.

И все пак, бързайки надолу, сърцето ѝ биеше леко учестено. Отвори вратата и почти нямаше време да премигне.

— Донесохме храна. — Брена влезе с голяма кафява книжна кесия, опряна на бедрото. — Бисквити, чипс и шоколад.

— И най-хубавото — вино. — Дарси потракваше с три бутилки и небрежно бутна с крак вратата след себе си.

— Ами...

Джуд не бе взела думите на Дарси на сериозно. Не ѝ идваше на ума защо тя или Брена биха искали да ѝ гостуват, а те вече отиваха към кухнята, като бърбеха оживено.

— Ейдан се опита да ме накара да работя още една смяна тази вечер, като наказание за разходката. Но му казах да се разкара — заяви Дарен весело, оставяйки виното върху плота. — Този човек би ме приковал с вериги към кранчетата за бира, ако не съм достатъчно бърза. Трябва ни тирбушон.

— Има в...

— Намерих го. — Брена се ухили на Джуд и го извади от чекмеджето. — Трябваше да видиш какви черни погледи мяташе Ейдан, докато напускахме крчмата. „Защо не я доведете и не пиете тук?“. Мърмореше и недоволстваше през цялото време.

— После видя, че взимам три бутилки — продължи Дарси, вадейки чаши. Брена вече отваряше виното. — И започна да твърди, че Джуд Франсис не носи особено на алкохол и не бива да прием много, за

да не ти стане лошо. Сякаш си кутре, на което ще дадем прекалено много храна. Мъжете са с толкова малко мозък.

— Чудесен повод да вдигнем първия тост. — Със замах Брена напълни три чаши. За дребните мозъчета на мъжкия вид — обяви тя, връчвайки чаша на Джуд.

— Всичките да са благословени — добави Дарси и отпи с грейнали очи. Тя се обърна към Джуд, която ги зяпаше смаяно. — Пийни си, мила. После ще седнем и ще обсъдим плюсовете и минусите в нашия полов живот, просто за да се опознаем по-добре.

Джуд отпи голяма глътка и издиша дълбоко.

— Нямам с какво особено да допринеса точно в такава дискусия.

Дарси се засмя гърлено, видимо развеселена.

— Но Ейдан е на път да промени всичко, нали?

Джуд зяпна, после затвори уста и реши, че най-добре що е да пийне отново.

— Не я дразни така, Дарси. — Брена разтвори пакетче чипс и пъхна ръка вътре. Намигна дяволито. — Първо да я напием, а после ще я накараме да ни разкаже всичко.

— Когато се напие, ще я уговоря да ми позволи да пробвам всичките ѝ дрехи.

Джуд едва успяваше да следи бързите им реплики.

— Дрехите ми?

— Имаш великолепни дрехи. — Дарси се отпусна на стола. — Не сме толкова различни на ръст, затова си мисля, че някои биха ми стояли доста добре. Кой номер обувки носиш?

— Обувки ли? — Джуд се вторачи в ботите на краката си. — Седем и половина.

— Това са американски мерки. Чакай да помисля... — Дарси сви рамене и отпи. — Е, носим приблизително един и същ номер. Я да видим как ми стават.

— Да се събуя?

— Да, Джуд. — Очите на Дарси светеха дяволито, докато самата тя се събуваше. — Още две чаши и ще пробвам и панталоните ти.

— Най-добре я послушай — посъветва я Брена, след като изяде нова шепа чипс. — Нашата Дарси страхотно си пада по дрехи. Ще те преследва до смърт само и само да ѝ позволиш да ги пробва.

Със същото неразбираемо чувство както следобед на гроба на Мод, Джуд седна и свали ботите.

— О! — Дарси погали нежно кожата така, както майка гали бузата на детето си. — Същински ръкавици са, нали?! — Вдигна глава. По лицето ѝ бе изписана чисто женска радост. — Адски ще се забавляваме.

— И взе, че си втълпи само защото съм позволила един-два пъти да ме изведе на вечеря, че може да натика езика си в устата ми, което далеч не бе така вълнуващо, както той си мислеше. Явно си бе въобразил, че ще бъда горда и доволна да се разсъблека и да го оставя да преспи с мен. Сексът е чудесно занимание — продължи Дарси, облизвайки омазалите си с шоколад пръсти. Но през половината от времето ще ти бъде по-добре, ако си лакираш ноктите или просто гледаш телевизия.

— Сигурно е заради мъжете, които оставяш да се захласват по теб — обади се Брена и направи жест с чашата си. — Толкова са впечатлени, че губят ума и дума. На теб, мила Дарси, ти е нужен мъж, циничен, самовлюбен и суетен, колкото си и самата ти.

Джуд щеше да се задави с виното — очакваше обидата да доведе до караница, но Дарси само се усмихна хитро.

— И когато го открия, а той трябва да е и богат като Крез, ще го намотая на това тук пръстче. — Показа показалеца на дясната си ръка. — И ще му позволя да се отнася с мен като с кралица.

Брена изсумтя и посегна за още чипс.

— А щом го направиш, ще се почувстваш отегчена до смърт. Дарси е перверзно същество — обясни тя на Джуд. — Именно затова я обичаме толкова. Виж, аз съм обикновена, пряма. Търся мъж, който да ме гледа в очите, да знае какво представлявам... — Отпи и се засмя. — А после очаквам да падне на колене и да ми обещае всичко.

— Те никога не виждат какво представляваш наистина. — Стресната, Джуд се огледа да види кой е заговорил, и откри, че е самата тя.

— Така е? — потвърди Брена и вдигна вежди, докато отново пълнеше чашата на Джуд. — Виждат единствено отражение на собствената си представа. Лека жена или ангел, майка или дете. В

зависимост от гледната им точка са склонни да защитават, да завладяват или да експлоатират.

Или си им просто удобна — промърмори тя. — И лесно те захвърлят.

— А твърдиш, че аз съм цинична — ухили се Дарси на Брена. — Теб някога захвърляли ли са те, Джуд?

Кръвта ѝ бе приятно топла, главата ѝ леко се маеше. Ако разсъждаваше логично — това беше от виното. Ала сърцето ѝ — изтерзаното ѝ сърце — подсказваше, че е заради компанията. Момичета. Никога не бе прекарвала такава приятна вечер с момичета.

Вдигна парче чипс, разгледа го, отхапа и въздъхна.

— През юни ще станат три години, откакто се омъжих.

— Омъжила си се?

И Брена, и Дарси се наведоха напред.

— Седем месеца по-късно се прибра и спокойно обяви колко дълбоко съжалява, но бил влюбен в друга. Според него най-добре за всички било да се изнесе същата вечер. Незабавно подадохме молба за развод.

— Господи, каква мижитурка! — Изпълнена със съчувствие, Брена наля на всички вино. — Копеле!

— Всъщност не е такъв. Дори постъпи честно в някакъв смисъл.

— Честно! Как ли пък не! Надявам се да си го одрала жив. — Очите на Дарси заблестяха злобно. — Минали малко повече от шест месеца от сватбата и да вземе да се влюби в друга! Тази змия едва е изчакала да бъдат сменени чаршафите на сватбеното ви ложе. Ти какво направи?

— Какво да направя? — Джуд свъси вежди. — На следващия ден подадох молба за развод.

— И му взе всичко, каквото има?

— Не, разбира се, не. — Искрено шокирана от подобна идея, тя зяпна Дарси. — Всеки си взе своето. Беше много цивилизовано.

Понеже Дарси изглеждаше поразена и неспособна говори, Брена подхвана:

— Ако ме питаш мен, цивилизованите разводи са причина толкова много проклетите бракове да свършват по този начин. Аз лично предпочитам хубав скандал, викове и счупени чинии, дори и размяна на юмруци. Обичам ли достатъчно мъж, за да дам обет да стана част от

неговия живот, определено ще се погрижа да ми плати с плът и кръв, ако реши да ме изхвърли.

— Аз не го обичах. — В момента, в който изрече думите, Джуд отново се учуди на себе си. — Искам да кажа... Не знам дали го обичах. Господи, ужасно е, чудовищно. Току-що го осъзнах. Нямам никаква представа дали съм обичала Уилям.

— Е, твърдя, че е бил копеле. Трябвало е да го изриташ по задника, независимо дали си го обичала или не. — Дарси подбра една от домашните курабийки на Моли О'Тул и ухапа с наслада. — Обещавам ти следното — направо се кълна тук и сега: с какъвто и мъж да съм, докато съм с него, аз ще решавам кога ще сложим край на връзката ни. И ако се опита да я приключи, преди да съм готова, ще ми плаща за това до края на дните си.

— Мъжете не изоставят жени като теб — подметна Джуд. — Ти си от типа жени, заради които зарязват такива като мен. — Сепна се. — Не исках да кажа... Просто...

— Не се притеснявай. Прозвуча ми по-скоро като комплимент. — И доволна, а не обидена, Дарси потупа Джуд по ръката. — И като слушам развързания ти език, мисля, че си пила достатъчно вино и ще ме оставиш да си поиграя с дрехите ти. Хайде да занесем всичко това горе.

Вероятно защото никога не бе имала сестри, които постоянно да нападат дрешника ѝ, Джуд не знаеше как да реагира. Някоя от приятелките ѝ не бе проявявала особен интерес към дрехите ѝ, освен обичайните коментари по повод ново сако или костюм.

Никога не бе мислила за себе си като човек, който сляпо следва модата — придържаше се към класическите линии и хубавите материи.

Но от приглушените възгласи на Дарси, навряла се в шкафа, излизаше, че притежава съкровищата на Аладин.

— О, виж този пуловер! От кашмир е. — Дарси измъкна масленозелената дреха и си достави удоволствието да го опре до бузата си.

— Най-обикновен е — подхвана Джуд, но млъкна и се зазяпа как Дарси сваля своя.

— Е, най-добре да се настаниш удобно — посъветва я Брена, изтегна се върху леглото, кръстоса глезени и отпи от виното си. Доста

дълго ще се занимава да мери дрехите ти.

— Мек е като бебешка кожа. — Дарси се въртеше пред огледалото и само дето не мъркаше. — Прекрасен е, но цветът е малко силен за мен. По-подходящ е за теб, Брена. Весело го съблече и го метна на леглото. — Погледни го.

Брена разсеяно докосна ръкава.

— Наистина е много мек и приятен на пипане.

Приседнала на леглото, Джуд гледаше как Дарси пробва копринена блуза в цвят екрю.

— В другата спалня имам още дрехи.

Главата на Дарси се стрелна нагоре като вълк, надушил овце.

— Още?

— Ами да... По-леки дрехи и две коктейлни рокли. Донесох ги в случай...

— Ей сега ще се върна.

— Е, сега вече се оля — заяви Брена, докато Дарси изхвърчаше от стаята. — Никога няма да се отървеш от нея.

Остави настрана чашата с вино и разкопча ризата си. Когато от другата стая се чу радостно възклицание Брена забели очи и нахлузи пуловера през врата.

— О, наистина е прекрасен. — Изненадана от удоволствието при допира на меката вълна до кожата ѝ, Брена надигна и се огледа в огледалото. — И ме прави да изглеждам с едър бюст.

— Имаш великолепна фигура.

Макар никога да не бе обвинявана в суета, Брена започна да се върти пред огледалото.

— Но щеше да е добре, ако гърдите ми са по-големи. Вместо това сестра ми Морийн ги е взела. А трябваше да паднат на мен, аз съм най-голямата.

— Нужен ти е просто приличен сутиен — заяви Дарси, върнала се облечена в черна коктейлна рокля. Носеше цял куп дрехи. — Вместо да се занемаряваш, възползвай се от онова, което Господ ти е дал. Джуд, тази рокля е фантастична, но наистина плаче да я скъсиш няколко сантиметра.

— Аз съм по-висока от теб.

— Почти не си. Хайде, сложи я и ме остави да те видя.

— Ами...

Но Дарси вече се събличаше. Джуд преглътна смущението си да застане пред двете жени по суетен и пликчета и се съблече.

— Подозирах, че имаш хубави крака. — Дарси кимна, одобрително. — Защо си решила да ги криеш? Трябва да скъсиш роклята поне с три сантиметра, не мислиш ли, Брена? — Все така полугола Дарси се наведе, подгъна подгъва и сви устни, преценявайки резултата. Четири сантиметра и ще я носиш с острите отворени обувки с висок ток. Ще бъдеш страхотна. После се изправи да пробва чифт сиви панталони. — Остави роклята ей там и ще ти я подкъся.

— Наистина няма нужда ти да го правиш...

— Ще е нещо като заплащане — обяви ухилена Дарси — задето ще ми разрешиш да вземам назаем от дрехите ти.

— Дарси много я бива с иглата — обади се Брена. — Не се притеснявай.

Заразена от царящата атмосфера, тя откри тъмнокафяво сако и го облече върху пуловера.

— Опитай с това елече — предложи Джуд и измъкни едно на ситни квадратчета в зелено и бордо.

— Добро око имаш — прецени Дарси и подсили комплимента, като прегърна Джуд през раменете. — А сега, Брена, за да завършиш тоалета, ти трябва къса пола. Мъжете направо ще се захласват по теб.

— Хич не ми трябва да се захласват по мен. Само ще се наложи да ги изритвам от пътя си.

— Щом нападнат достатъчно, просто ще тръгнеш по тях и ще се насочиш към следващия. — Дарси откри сивосин костюм и започна да нахлузва полата. Ще свалиш Ейдан, нали Джуд?

— Да го сваля?

— И тази пола трябва да се скъси. Ще го свалиш — повтори тя. — Нали не си спала още с него?

— Аз... — Отиде да си сипе вино. — Не, не съм...

— И аз така си мислех. — Дарси се извърна да види как й стои сакоето отзад. — Представях си, че ако си се боричкала с него, очите ти щяха да блестят по друг начин. Вдигна коси, завъртя се насам-натам и се зачуди как да поиска онези хубави сребърни обици, които бе виждала на ушите на Джуд. — Все пак ще спиш с него, нали?

— Дарси, идиотко, притесняваш я.

— Защо? — Дарси се наведе, за да избере между двата чифта бежови обувки. Всичките сме жени и никоя не е девствена. Няма нищо нередно в секса, нали Джуд?

„Не се изчервявай — заповяда си Джуд. — Няма да се изчервиш!“

— Не, разбира се.

— А и се предполага, че Ейдан адски го бива. — Изсмях се, когато Джуд едва не се задави с виното. А когато свършиш тази работа с него, Брена и аз ще ти бъдем благодарни да научим подробности, защото в момента никоя от нас не си е набелязала да сваля определен мъж.

— След секс най-доброто нещо е да говориш за него. — Брена зърна в гардероба раирана риза и я извади. От трите ни най-вероятно е ти да стигнеш първа до там в обзримото бъдеще. Лично на мен единственото, което ми се е случвало от година насам, беше да фрасна Джак Бренан миналата Нова година, когато се опита да ме опипа. А и продължавам да си мисля дали просто не се пресягаше да си получи поръчаната халба бира.

Остави ризата, седна по бельо и наля още вино.

— Е, аз пък си давам сметка кога един мъж посяга към мен и кога към бирата си. — Дарси обърна глава към огледалото. Прецени, че изглежда доста елегантно — истинска дама, на която предстои да ходи по чудесни места и да върши прекрасни неща. — Кога носиш такъв тип костюми, Джуд?

— Ами на събрания, лекции, обеда.

— Обеда — въздъхна Дарси и бавно се завъртя. — В някой шикозен ресторант или зала със сервитьори с бели сака.

— И изстинало пилешко — отвърна Джуд с усмивка. — Заедно с най-скучния лектор, когото организационният комитет е успял да открие.

— Струва ти се така, защото си свикнала с такива неща.

— Омръзнали са ми до смърт и ще бъда щастлива от мисълта, че до края на живота си няма да ми се наложи да посетя още едно подобно мероприятие. Не се чувствах добре в академичните среди.

— Нима?

Брена наля още вино на Джуд и облече своя пуловер.

— Ужасно е. Ненавиждам да планирам курсове от лекции, да се готвя за всевъзможни отговори, да оценявам писмени работи. А като

капак на всичко — да се съобразявам с политиката на учебното заведение и с протокола му.

— Тогава защо си се занимавала с това?

Отвлечена от мислите си, Джуд погледна към Дарси. Тази жена е така самоуверена.

— Очаквах го от мен — отвърна най-накрая Джуд.

— И винаги ли си правила каквото са очаквали от теб?

Джуд въздъхна дълбоко и отново взе виното си.

— Да, опасявам се.

— Е — възкликна Дарси и изпълнена със симпатия, обви лицето на Джуд с ръце и я целуна. — Това ще го променим.

След втората бутилка вино спалнята приличаше на истинско бойно поле. На Брена ѝ стигна акълът да запали огън, а после да намери сирене и бисквитки. Седна на пода леко разочарована, че обувките на Джуд са ѝ прекалено големи. Не че имаше къде да ги носи, но бяха страшно елегантни.

Изтегната върху леглото, подпряла глава върху брадичката си, Джуд наблюдаваше безкрайните преобличания на Дарси. Озадаченото ѝ изражение караше Джуд да се пита дали е пияна, или просто ѝ се е размекнал мозъкът.

От време на време тихо изхълцваше.

— Първия път — нареждаше Дарси, — беше с Деклан О'Малей. Заклехме се да се обичаме завинаги. Бяхме по на шестнадесет. Направихме го една нощ върху одеяло на плажа — и двамата се бяхме измъкнали от домовете си. Държа да ви кажа, че няма нищо романтично да се въргалиш из пясъка, дори когато си на шестнадесет и си глупав като ряпа.

— Според мен е прекрасно — промълви Джуд замечтано, представяйки си лунната светлина, пляска на вълните и две млади тела, сияещи от любов. — Какво стана с Деклан О'Малей?

— Ами за нас двамата завинаги продължи около три месеца. После всеки пое по пътя си. Преди две години вкара в бяла Джени Дъфи. Ожениха се и след първата си родиха и втора дъщеричка. Изглеждат доста щастливи.

— Бих искала да имам деца.

Джуд се претърколи, за да стигне до чашата си с вино. Започваше да ѝ се струва, че е вкусно като амброзия.

— Когато Уилям и аз го обсъждахме...

— Обсъждали сте го, така ли? — поиска да узнае Брена и като пазител на бутилката взе чашата на Джуд и я напълни отново.

— О, да, по много логичен, практичен и цивилизован начин. Уилям винаги е бил страшно цивилизован.

— Според мен Уилям заслужава ритник в задника.

Брена и подаде чашата. Джуд се отмести, та разплискалото се вино да не капне върху косите ѝ.

— Студентите му го наричаха с уважение господин Уилям Пауърс. Като модерна работеща жена аз запазих фамилното си име, така че при развода нямаше никакви усложнения. Както и да е... За какво говорех?

— Колко цивилизован е бил Уилям Пауърс.

— О, да. Уилям предложи да изчакаме пет до седем години. Тогава, ако обстоятелствата са приемливи, отново да обсъдим дали да имаме дете. Ако решим да имаме, щяхме да направим проучвания за добра детска градина и да изберем най-подходящата, с предучилищни занимания. С установяването на пола на детето щяхме да определим образователната програма до постъпването в колеж.

— Колеж? Преди бебето да се е родило?

— Уилям обичаше да обмисля нещата отрано.

— Според мен е бил пълен глупак.

— Вероятно не е толкова ужасен, колкото го изкарвам — Джуд се намръщи. — Вероятно. Много по-щастлив е с Алисън. — За неин ужас в очите ѝ се появиха сълзи. Просто не бе щастлив с мен.

— Копеле. — Изпълнена със съчувствие, Дарси заряза дрешника и седна на леглото, за да прегърне Джуд през раменете. — Не те е заслужавал.

— Нито за една минута — съгласи се Брена и потупа Джуд по коляното. — Надуто, сковано, високомерно копеле. Ти си сто пъти по-добра от всякаква Алисън.

— Тя е руса — подсмръкна Джуд. — И има крака до сливиците.

— Изрусява се, обзалагам се — обади се Дарси. — А ти имаш чудесни крака. Направо разкошни. Не мога да откъсна очи от тях.

— Сериозно? — попита Джуд и избърса нос с opakото ръката.

— Страхотни са — Брена погали нежно прасеца на Джуд.

— Вероятно всяка вечер си ляга изпълнен със съжаление, че те е загубил.

— О, по дяволите — избухна Джуд. — Беше един изключително скучен негодник. Нека Алисън му се радва колкото си иска.

— Сигурно никога няма да успее да се отърве от нея — обяви Дарси и Джуд се усмихна злорадо.

— Е, не съм чула всичко да е чак по мед и масло. — Изтри лицето си с ръце. — Никога не съм имала приятелки, които идват, напиваме се, а после разхвърлят дрехите ми навсякъде.

— Разчитай на нас.

И Дарси я стисна за ръката.

Някъде по време на преполовяването на третата бутилка вино Джуд сподели какво е видяла — какво ѝ се е сторило, че е видяла — в старото гробище.

— Идва по кръвна линия — отсече Дарси компетентно. — Старата Мод имаше видения и често говореше с Добрите хора.

— О, я стига.

При възклицанието на Джуд Дарси само стрелна едната си изящна вежда нагоре.

— И го казва жената, току-що описала две срещи с Принца на феите?

— Не съм твърдяла такова нещо. Просто споменах, че срещнах този странен мъж два пъти. Или поне така ми се стори. Опасявам се, че имам тумор в мозъка.

При това предположение Брена направи гримаса.

— Глупости. Здрава си като вол.

— Ако това не е обяснението, ако няма физическа причина, тогава просто полудявам. Аз съм психолог напомни им тя. — Е, бях. Посредствен, вярно, но имам достатъчно опит да разпозная симптомите на сериозно умствено разстройство.

— Защо мислиш така? — настойчиво попита Брена. — Доколкото виждам, ти си изключително разумна жена. Мама смята, че заради това и заради изисканите ти маниери, ще ми окажеш добро влияние. — И тя тупна весело Джуд по рамото. — А и без това те харесвам.

— Наистина ме харесваш, нали?

— Разбира се. Както и Дарси. И не само заради хубавите ти дрехи.

— Естествено, че не харесвам Джуд единствено заради дрехите ѝ. — Дарси се възмути от самата идея. — Харесвам я и заради дрънкулките, и джунджурийките ѝ. — Запревива се от смях, преди да продължи: — Шегувам се. Разбира се, че те харесваме, Джуд. Страшно забавно е човек да е с теб. А е истинска загадка да се разбере за какво говориш почти през половината време.

— Колко сте мили! — Очите ѝ отново се насълзиха. — Толкова е хубаво да имаш приятелки, особено когато или умираш от рак на мозъка, или се държиш като напълно побъркана.

— Ти не си нито едното, нито другото. Видяла си Карик — обяви Брена. — Броди по хълмовете и чака лейди Гуен да го последва.

— Наистина ли го вярваш? — Сега това ѝ се струваше възможно, и то по начин, който само допреди часове изключваше. Вярвате ли в дворци на феи, призраци и магии, които траят векове? Не го казвате само, за да се почувствам по-добре, нали?

— Не. — Загърнатата в плътния халат на Джуд, Брена посегна към остатъците от шоколада. — Вярвам в доста неща, докато не се докаже обратното. Доколкото ми е известно, досега никой не е доказал категорично, че под хълмовете наоколо няма дворци на феи.

— Да! — Изпълнена с ентузиазъм, породен от виното Джуд тупна Брена по рамото. — Точно така смятам и аз. Легендите се препредават и самото им повторение често кара да ги възприемаш като истина. Историческият крал Артур се превръща в Артур от легендите с магическите мечове и Мерлин. Знахарките, лечителките от селата стават вещици и така нататък. Човешката склонност да украсява, да разширява фантазията, за да стане тя по-привлекателна, я превръща в легенда, а после определени социални групи я приемат в културата си като факт.

— Чуй я само. Говори така забавно. — Дарси, очарована от кашмирения пуловер на гърба си, сви устни и се замисли. Джуд, мила, сигурна съм, че в думите ти има нещо дълбоко и стойностно, независимо от твърденията ти колко посредствен психолог си била. Но в момента всичко ми звучи като глупост. Видя ли днес Карик от духовете или не?

— Видях някого. Не ми каза името си.

— И този някой изчезна ли пред очите ти във въздуха?

Джуд свъси вежди.

— Стори ми се, че изчезна, но...

— Не, не. Никакво „но“. Само факти. Нали така се прави, когато се говори логично? Щом е говорил с теб, значи иска нещо от теб, защото през целия си живот не съм чула да е говорил с никого освен със Старата Мод. А ти, Брена?

— И аз не съм чувала. Изплаши ли се от него, Джуд?

— Не, разбира се.

— Това е добре. Щеше да усетиш, струва ми се, ако възнамерява да ти причини зло или беди. Според мен просто е самотен и желае дамата му да е до него. Триста години — промълви тя с копнеж. — Има някаква утеха да знаеш, че любовта може да трае толкова дълго.

— Такава си романтичка, Брена. — Дарси се прозина и се сгуши на стола. — Любовта лесно трае, има ли копнеж. Събери ги двамата и само след шест месеца ще се карат и разправят.

— Просто никога не си срещала достатъчно смел мъж, който да плени сърцето ти.

Дарси сви рамене и се отпусна още по-надолу.

— И не възнамерявам да дам на никого подобен шанс.

— Ако държиш сърцата им, ще контролираш нещата. Допусни да пленят твоето, и с теб е свършено.

— Иска ми се да съм влюбена. — Очите на Джуд се притвориха. — Дори да боли. Човек не се чувства обикновен, ако е влюбен, нали?

— Не, но определено може да се почувства глупав — промърмори Брена и Джуд тихо се засмя, унасяйки се в сън.

ГЛАВА 10

Мънички танцьори, обути в здрави обувки с дървени подметки, подрипваха в главата на Джуд и я събудиха. Можеше да преброи всеки подскок и ритник по слепоочията си. Беше по-скоро озадачаващо, отколкото неприятно, и очите ѝ трепнаха, когато ги отвори предпазливо.

Намръщи се от светлината, затвори клепачи — още по-предпазливо — после пак ги отвори.

Навсякъде имаше дрехи. Отначало си помисли, че се е развихрила страховита буря — като онази, повлякла Дороти от „Магьосникът от Оз“ — и е разпиляла нещата ѝ навсякъде из стаята.

Само така си обясняваше защо лежи по корем напърно на леглото, при това полугола.

Чу необичаен шум някъде отдолу и затаи дъх; после задиша учестено. Дали не са гризачи? Или още по-лошо — някоя от онези маниакални малки кукли, които тайнствено оживяват, носят ножове и обичат да порязват ръцете и краката на хората.

От детството си сънуваше кошмари за тези отвратителни кукли и никога — абсолютно никога — не допускаше някой крайник да виси извън леглото. Просто за всеки случай.

Каквото и да беше онова отдолу тя бе сама с него и се налагаше да се защитава. За щастие върху възглавницата ѝ имаше синя велурена обувка. Без да се пита какво прави там, Джуд я сграбчи като оръжие и се понадигна.

Със стиснати зъби пропълзя към ръба на леглото, надзърна и се приготви да нанесе удар.

На пода лежеше Брена, загърната като мумия в дебелия халат на Джуд, а главата ѝ се опираше върху купчина пуловери; в краката ѝ се валяше празна бутилка от вино.

Джуд я зяпна, стисна силно очи, отвори ги и пак зяпна.

Доказателствата са налице, помисли си. И са неопровержими. Бутилки вино, чаши, празни купички, разпилени дрехи.

Не са я нападнали гризачи или зли кукли. Беше се оказала домакиня на пианско събиране.

Досмеша я и бързо зарови глава в обърканите чаршафи, не искаше да събуди Брена: щеше да се наложи да обяснява защо виси над ръба на леглото и се смее като луда.

О, няма ли приятелите, роднините и колегите ѝ да останат шокирани, ако сутринта видят пораженията? Притисна корем и се претърколи, щастливо загледана в тавана. Посрещането на гости в Чикаго винаги включва скрупозно планирани вечери с тиха музика за фон, старателно подбрана, както и самите вина.

И ако някой изпие малко повече от общоприетото, проблемът винаги се решава деликатно. Домакинята никога не припада върху леглото. Никога. Любезно изпраща всички гости до вратата, после грижливо подрежда разхвърляното.

Никога никой не бе спал на пода и никога не се бе събуждала на следващото утро с главоболие, което определено се дължеше на махмурлук.

Допадна ѝ.

Допадна ѝ толкова много, че моментално ѝ се прииска да го запише в дневника си. Стана от леглото и неволно трепна. После се ухили — нещо в главата ѝ забумтя. Първият ѝ махмурлук. Чувстваше се чудесно!

Измъкна се на пръсти навън, превъзбудена от мисълта да опише всичко в дневника. После ще вземе душ и ще направи кафе. Както и огромна закуска за гостите си.

Гости, спомни си тя внезапно. Къде, за Бога, е Дарси?

Джуд откри отговора в момента, когато влезе в импровизирания кабинет. Нямаше начин издутината под завивките на малкото легло да не е Дарси. Следователно писането се отлага за известно време.

Няма значение, помисли си Джуд, развеселена и приятно развълнувана; новите ѝ приятелки са се чувствали дотолкова у дома, че са се настанили да прекарат нощта.

Независимо от главоболието пое към банята почти с танцова стъпка.

Беше прекарала най-хубавата нощ през живота си. Не я интересуваше колко патетично звучи, прецени тя, подлагайки глава под топлата струя. Беше възхитително — приказките, смеха,

глупостите. Тези две интересни жени бяха дошли при нея, бяха ѝ се радвали, бяха я накарали да се почувства част от тях.

Приятелство. Оказа се толкова просто. И не е свързано с училището, което е посещавала, с какво си изкарва прехраната, къде е израснала. Единственото важно беше коя е тя, какво има да каже, как се чувства.

И не на последно място какво има в гардероба си, добави Джуд и се разсмя. Но дрехите ѝ представляват отражение на нейното собствено аз, нали? Поне отражение на това как се вижда. И защо да не е поласкана, че красавица като Дарси Галахър се възхищава от дрехите ѝ?

Все така усмихната, излезе изпод душа и започна да се суши, после взе два аспирина от шкафчето. Загърна се с кърпата, като изчисли, че ще открие нещо за обличане още докато прекосява спалнята. От косите ѝ капеше вода. Пристъпи към коридора.

Първият ѝ писък прозвуча така остро, че можеше да чупи стъкло. Определено одра гърлото ѝ и накара изтрадалата ѝ глава да се завърти. Вторият прозвуча по-скоро като вик. Притискаше здраво кърпата и зяпаше Ейдан.

— Извинявай, че те стреснах, скъпа, но наистина почуках — и на предната, и на задната врата, преди да вляза.

— Бях... Бях в банята.

— Виждам.

Каква наслада за очите е тя, помисли Ейдан — цялата розова, влажна и с разпилени по раменете мокри коси. Гъсти, лъскави и кестеняви до бялата кожа.

Наложи си да призове цялата си воля, за да не пристъпи напред и да не я ухапе някъде.

— Не можеш... Не можеш просто така да влезеш.

— Но задната врата беше отключена — нещо обичайно за тези места. — Продължаваше да се усмихва и да я гледа право в очите. Макар да бе изкусително — дори повече от изкусително — да плъзне поглед и да я огледа. — А и видях пикапа на Брена отпред. Затова реших, че заедно с Дарси са още тук. Още са вътре, нали?

— Да, но...

— Трябва да взема Дарси. Днес е обедна смяна, а обикновено е склонна да забравя тези неща.

— Не сме облечени.

— Виждам, скъпа, и се постарях да не го коментирам. Но след като го спомена, държа да ти кажа, че изглеждаш прекрасно тази сутрин. Свежа като роза и... — Пристъпи по-близо и подуши. — И два пъти по-ароматна.

— Как да спи човек при толкова много приказки! — Джуд подскочи, когато гласът на Брена долетя от спалнята. — Ейдан, целуни я, за Бога, и престани да бръцолевещ, заболяха ме ушите.

— Ами точно си подготвих почвата в тази посока.

— Не!

Джуд го изрече така пискливо, че й се прииска да я погребат жива. Най-доброто, което успя да направи, бе да се втурне в спалнята и да грабне пуловер. Преди да открие панталон сред купчините, Ейдан застана зад гърба й.

— Милостиви Боже, какъв тайнствен женски ритуал води до такива резултати?

— Господи, Ейдан, млъкни, ако обичаш. Главата ми ще падне от раменете — обади се Брена.

Той приклепна до разпилените червени коси.

— Знаеш, че ако прекалиш с вино, те заболява главата, момиче.

— Нямаше бира — промърмори в отговор.

— Затова донесох от прочутия балсам на Галахър.

— Сериозно ли? — Тя се претърколи, извърна бледото с лице с блеснали очи към него и го хвана за ръката. — Наистина ли? Господ да те благослови, Ейдан. Този мъж е същински светец, Джуд. Светец ти казвам. Трябва да му издигнат паметник на площада в Ардмор.

— Когато се изправиш на крака, иди в кухнята. — Донесох буркан от балсама за всеки случай. — Целуна Брена леко по челото. — А сега — къде е сестра ми?

— В кабинета, във втората спалня — обади се Джуд. Надяваше се тонът й да е пълен с хладно достойнство, докато притискаше дрехите към гърдите си.

— Вътре има ли много чупливи неща?

— Моля?

Ейдан се надигна.

— Не обръщай внимание на виковете и трясъците. Ще се постарая щетите да са минимални.

— Какво искаше да каже? — просъска Джуд въпроса в момента, когато той напусна стаята, и се хвърли да измъкне чифт панталони.

— О... — Брена се прозина шумно. Дарси никога не е особено весела, когато се буди.

При първия писък Брена запуши уши с ръце и простена. Изплашена, Джуд нахлузи пуловера и се отправи бързо към мястото, откъдето долитаха трясъци и ругатни.

— Махни си ръцете от мен, злодей такъв. Ще те ритам по задника оттук до вторник.

— Ако не станеш от леглото и не дойдеш на работа, твоят задник ще получи ритниците, момиче.

Думите и злият тон я стреснаха, но те не бяха нищо в сравнение с онова, което видя. Джуд нахълта в стаята точно в момента, когато Ейдан, със сурово и решително изражение, извлече от леглото полуголата Дарси.

— Грубиян такъв! Престани веднага! — извика Джуд. Решена да брани новата си приятелка, Джуд пристъпи напред. Намесата ѝ разсея Ейдан за миг — време, достатъчно Дарси да свие ръка в юмрук, да оголи зъби и да го цапардоса в корема.

Джуд не възприе последвалия звук за напълно човешки. Разкъсвана между ново изумление и пристъп на чисто женско веселие, с което никак не се гордееше, тя видя как Ейдан се свлича на пода, а Дарси се нахвърля върху него като вълчица.

— Ох! Господи! По дяволите!

Той правеше каквото може, за да се защити, а сестра му нанасяше удари и хапеше точно както той я бе учил. Все още бе замаян от първия удар, но все пак успя да я притисне.

— Един ден, Дарси Алис Мери Галахър, ще забравя, че си жена и ще те фрасна.

— Давай, побойник такъв. — Вирна брадичка и издуха кичур коса от челото си. — Фрасни ме сега.

— Най-вероятно ще си счупя ръката в лицето ти. Колкото и да е хубаво, опънато е върху череп, направен от камък.

Сега вече се хилеха един на друг и той прокарваше ръка по страните ѝ по-скоро с привързаност, отколкото с раздражение. Докато се изправяха на крака, Джуд не откъсваше очи от тях.

— Сложи си някакви дрехи, безсрамнице, и тръгвай на работа.

Дарси отметна разпилените си коси — не изглеждаш ни най-малко разтревожена от току-що приключила схватка.

— Джуд, ще ми заемеш ли синия кашмирен пуловер?

— Ами да... Разбира се.

— О, колко си мила. — С танцова стъпка се приближи към Джуд и я целуна. — Не се притеснявай, ще оправя това-онова, преди да си тръгна.

— Не се безпокоя. Междувременно ще направя кафе.

— Би било прекрасно. Но по-добре чай, ако имаш.

— Кафе ли? — повтори Ейдан, след като сестра му се измъкна от стаята. Според мен ми дължиш поне една чаша.

— Да ти дължа?

Пристъпи към Джуд.

— За втори път ме разсейваш по време на сбиване и получавам удар, който иначе бих избегнал. И хич не си хапи бузата, за да прикриеш хиленето си, защото по очите ти виждам, че се смееш.

— Сигурна съм, че грешиш — заяви Джуд, но ѝ се наложи да извърне глава. — Ще направя кафе.

— А как е твоята глава днес? — попита той, следвайки я по стълбите.

— Добре.

Веждите му се вдигнаха.

— Никакви странични ефекти от поемането на прекомерно много сок от грозде, така ли?

— Е, имам леко главоболие. — Достатъчно се гордееше с това, за да се чувства смутена. — Взех аспирин.

— Имаме нещо по-добро.

Прокара небрежно ръка по тила ѝ и я докосна така, че ѝ идеше да замърка. Влязоха в кухнята и той се отправи към плота. Вдигна буркан, пълен с тъмна и опасна на вид червена течност.

— Балсамът на Галахър. Веднага ще те накара да се почувстваш по-добре.

— Изглежда ужасно.

— Но съвсем не е такъв на вкус, макар някои да твърдят, че трудно го преглъщат. — Взе чаша от шкафа. — Ако човек си изкарва прехраната като сервира питиета, честта го задължава да има лек за следващото утро.

— Главоболието ми е съвсем леко.

Оглеждаше със съмнение чашата, която той пълнеше.

— Тогава пийни малко от него, а аз ще ти приготвя закуска.

— Наистина ли?

— Да. Ще хапнеш, а после ще си полегнеш. — Подаде ѝ чашата.

Джуд беше бледа, а под очите ѝ имаше сенки, искаше му се да я вземе в прегръдките си, докато тя отново се съвземе. — Ще се събудиш напълно забравила, че снощи си участвала в оргия.

— Не беше оргия. Нямахме мъже.

Той тутакси се ухили.

— Следващия път ме поканете. Хайде, отпий глътка, после сложи кафето и чая. За останалото ще се погрижа аз.

Изглеждаше ѝ съвсем естествено привлекателен мъж да приготвя закуска в кухнята ѝ. Ето още нещо, което не ѝ се е случвало никога.

Смайващо е, помисли си тя, колко бързо и цялостно може да се промени един начин на живот. Джуд отпи предпазливо и откри, че питието е по-поносимо от очакваното. Изпи го цялото и сложи чайника на печката.

— Джуд, нямаш наденички. Нито бекон. — Недоумението му я развесели.

— Не ям много такива неща.

— Как така не ядеш? Какво закусваш тогава?

Не издържа на изкушението да отвърне духовито на смайването му. Боже, помисли си тя, да флиртувам преди закуска.

— Обикновено поставям филийка пълнозърнест хляб в тостера и натискам лостчето надолу.

— Една-единствена филийка?

— И половин грейпфрут или чаша сок от пресен плод. Но от време на време, признавам, малко полудявам и изяждам цяла кифла с нискомаслена извара.

— И това един разумен човек нарича закуска?

— Да, и то здравословна.

— Американска работа. — Ейдан поклати глава, докато изваждаше яйцата. — Защо си мислите, че ще живеете вечно? А бих искал да знам за какво ви е, след като се лишавате от толкова много прости наслади в живота?

— Е, успявам някак да преживявам ден след ден, без да се нахвърлям върху мазно свинско месо.

— Малко сме хапливи сутрин, така ли? Нямахте да си толкова заядлива, ако закусваше както трябва. Но ще видя какво мога да направя за теб.

Тя се извърна, готова да го скастри, но със свободната си ръка той хвана тила ѝ и я придърпа към себе си, после леко ухапа долната ѝ устна. Преди да успее да се съвземе, последва дълга, мека целувка, която прогони и малкото останали в главата ѝ мисли.

— Непременно ли трябва да правиш това преди закуска? — поиска да узнае Брена.

— Да. — Ейдан прокара великолепната си ръка надолу по гръбнака на Джуд, а после — отново нагоре. — А и после това, ако нещата се развиват както искам.

— Стига ни, че нахълта тук и ни събуди — изкоментира Брена навъсено. Насочи се направо към буркана и си сипа малко от балсама на Галахър. Изпи го наведнъж и погледна Ейдан с присвити очи. — Е, приготвяш ли закуската?

— Ей сега. Тази сутрин изглеждаш малко кисела, Мери Брена. Искаш ли и ти целувка?

Тя изсумтя, после му се ухили.

— Не бих имала нищо против.

Той остави яйцата и пристъпи към нея. Вдигна я за лактите — тя изпищя — и звучно целуна устните ѝ.

— Ето, по страните ти се появи цвят.

— Това е заради другия балсам на Галахър — обяви тя и го накара да се разсмее.

— Старая се да доставям удоволствие. Сестра ми на крака ли е вече?

— В банята е и продължава да те ругае. Както щях да правя и аз, ако не раздаваше така щедро целувки.

— Ако Господ не е искал женските устни да бъдат целувани, нямахте да ги прави толкова леснодостъпни. Има ли картофи в килера, Джуд?

— Май да.

Щедро раздава целувки, така ли? Беше ѝ приятно и забавно да наблюдава дружелюбната му игривост, но сега се запита какво точно

означава щедро да раздава целувки. В това време Ейдан изчисти няколко картофа и ги сложи в тенджерата да се варят. Дали означава, че притегля в прегръдките си всяка жена? Определено разполага с чар да го прави.

А и с умения.

Както и с външен вид.

Какво значение има? Между тях не съществува нещо, което да се нарече връзка. Тя не желае да има връзка. Не я желае истински.

Просто иска да знае дали е една от многото, или — поне един-единствен път — е нещо специално. Поне веднъж в живота си да е специална за някого.

— Къде се отнесе? — попита я Ейдан.

Джуд се сепна и си забрани да се изчервява.

— Никъде.

Захвана се да приготвя кафето и се опита да не се чувства странно, докато Брена ровичкаше из шкафовете за чинии и чаши.

Никога не бе познавала хора, които да се държат в дома ѝ така леко и свойски. Изненада се от откритието, че ѝ харесва. Караше я да се чувства част от нещо приятелско и задушевно.

Няма значение, че сръчната във всичко Брена е в състояние да засрами добре програмиран робот. Няма значение, че красивата Дарси прави всички други жени да изглеждат скучни.

Дори няма значение дали всеки ден от седмицата Ейдан целува по сто жени преди закуска.

Неизвестно как, само за няколко кратки седмици, те бяха станали нейни приятели. И сякаш не очакваха от нея да е нещо друго освен онова, което представлява.

Това бе мъничко, но скъпоценно чудо.

— Защо не долавям миризмата на пържен бекон? — попита Дарси, влизайки в кухнята.

— Тя няма бекон — отвърна ѝ Ейдан.

Джуд се усмихна, докато Дарси си наливаше кафе.

— Ще купя. За следващия път.

Приятното чувство не я напусна цял ден. Усещаше топлина и тиха радост. По време на закуската се уговориха с Дарси да отидат до Дъблин на пазар с колата, да вечеря със семейство О'Тул в неделя и с Ейдан още един път да разказва легенди.

Не я поканиха да се отбие в кръчмата същата вечер, от само себе си се разбираше, че ще го стори. Беше толкова по-добре. Когато си част от нещо, разсъждаваше тя, не се налага да те канят специално.

Кухнята ухаеше на пържени яйца, картофи и кафе. Камбанките пред вратата тихо пееха от лекия бриз. Надигна се да направи ново кафе и зърна как отвън Бети препуска след заек, който бягаше по осеяния с диви цветя склон на хълма.

Джуд запази всички тези образи в съзнанието си и си обеща да ги привиква всеки път, почувства ли се унила и самотна.

По-късно, когато седна да работи, ѝ се стори, че къщата продължава да съхранява топлината и енергията. В дневника си записа:

Странно защо никога не съм си давала сметка, че точно това желая. Дом. Място, където хора, които са ми приятни и на които аз съм приятна, да идват, когато поискат. И да се чувстват удобно и спокойно. Дали пък, когато така внезапно пристигнах в Ирландия, не съм търсила не точно истинско уединение, а това, което изживях през последните, няколко часа: другарство, смях, шеги и... романтика.

Вероятно не съм го осъзнавала, защото никога не съм си позволявала да мечтая истински за това. А ето — дори без да мечтая, то се случи.

То е някакво вълшебство, нали? Точно такава има при феите, магиите и крилатите коне. Тук ме приемат не заради заниманията ми, не е важно откъде идвам или кое училище съм посещавала. Приемат ме заради човека, който съм. Или по-скоро: заради онзи, в който най-после си позволявам да се превърна.

Когато вечерям със семейство О'Тул, няма да се срамувам или да се чувствам неловко. Ще се забавлявам. Когато отида да пазарувам с Дарси, твърдо съм решила да купя нещо екстравагантно и безполезно. Защото ще е забавно.

А следващия път, когато Ейдан се появи на градинската ми порта, ще го направя свой любовник. Защото го желая. Той ме кара да се чувствам, както никога досега: напълно женствена.

И защото, по дяволите, наистина ще е забавно.

С доволна усмивка смени файла и се настани да прегледа част от написания материал. Докато гледаше в екрана и препрочиташе нахвърляните бележки, неусетно се отдаде на рутината да изследва и

анализира. Беше потънала дълбоко в легенда за подменено дете на дребен земеделец, когато телефонът иззвъня.

В ума ѝ още се въртеше чутата история, когато вдигна слушалката.

— Ало?

— Джуд. Надявам се, не те откъсвам от работа.

— Чула гласа на майка си, Джуд премигна срещу екрана.

— Не, не. Не правя нищо важно. Здравей, майко. Как си?

— Много съм добре. — Гласът на Линда Мърей звучеше културно, меко и съвсем мъничко хладно. — Баща ти и аз готвим да се възползваме от почивните дни в края на семестъра. Ще отскочим до Ню Йорк за два-три дни да видим изложба в „Уитни“ и някоя пиеса.

— Чудесно. — Усмихна се: родителите ѝ искрено се наслаждаваха да бъдат заедно; идеално се разбираха интелектуално. — Не се съмнявам, че ще ви достави огромно удоволствие.

— И аз. Добре дошла си да долетиш и да се присъединиш, ако желаеш и ако ти е омръзнало да живееш в провинцията.

Идеално интелектуално сходство, помисли си Джуд отново. А тя така и никога не успя да се впише в този съвършен съюз.

— Благодаря за поканата, но съм добре. Наистина ми е страшно приятно тук.

— Нима? — Тонът издаде лека изненада. — Винаги си приличала на баба си. Между другото — изпраща ти поздрав.

— И ти я поздравя от мен.

— Не намираш ли къщата прекалено селска?

Джуд се сети за първоначалната си реакция — липсата на микровълнова печка, на автоматична отварачка за консерви — и се засмя.

— Разполагам с всичко необходимо. Пред прозореца ми цъфтят цветя. И започнах да различавам някои от птиците.

— Добре. Явно си отпочинала. Вероятно ще прекараме известно време и в Дъблин. Имало чудесни галерии. А ти разбира се, ще искаш да видиш колежа „Тринити“.

— Ще ходя за един ден до Дъблин следващата седмица.

— Много добре. Кратко бягство в провинцията е чудесно, но не бива да оставяш мозъка си да бездейства.

Джуд отвори уста, после я затвори и накрая си пое дълбоко въздух.

— В момента всъщност работя върху материала си. Тук откривам разнообразни данни. И се уча на градинарство...

— Така ли? Прекрасно хоби. Гласът ти звучи щастливо Джуд. Радвам се да го чуя. Отдавна не си изглеждала щастлива.

Джуд затвори очи и усети как породилото се негодувание изчезва.

— Съзнавам, че сте се тревожили за мен и съжалявам. Но наистина съм щастлива. Имала съм явно необходимост да се откъсна за известно време.

— Признавам, че и баща ти, и аз се тревожихме. Изглеждаше така незаинтересована и неудовлетворена.

— Предполагам, че това са чувствата, които са ме вълнували.

— Разводът беше тежък удар. Знам го по-добре, отколкото си представяш. Така внезапно и окончателно. И изненадващо за всички ни.

— Мен определено ме изненада — съгласи се Джуд суховато. — А не биваше. И нямаше да е така, ако бях внимавала.

— Вероятно — отбеляза Линда и Джуд трепна при така лесно полученото от майка ѝ съгласие. — Но това не променя факта, че Уилям не се оказа мъжът, за какъвто всеки от нас го мислеше. И това е една от причините да ти се обадя, Джуд. Мисля, че е по-добре да го узнаеш от мен вместо от клюки или някой познат.

— Кое? — Нещо в стомаха ѝ се стегна. — За Уилям ли се отнася? Да не е болен?

— Не, напротив. Направо процъфтява.

Джуд зяпна при внезапната и неприкрита горчивина в гласа на майка ѝ.

— Е, това е определено добре.

— Ти си по-склонна да прощаваш от мен — сряза я Линда — Признавам, че щях да бъда по-доволна, ако беше заболял от рядка болест или поне беше оплешивял и придобил тик на лицето.

Смаяна от така нехарактерната злоба в тона на майка ѝ, Джуд прихна.

— Говориш ужасни неща, но страшно ми допада. Представа нямах за истинското ти отношение към него.

— Баща ти и аз се постаряхме да запазим приличие, та да е по-лесно за теб. Положително не ти е било приятно при срещи с общи познати и колеги. Ти обаче запази достойнство. Гордеехме се с теб.

Достойнство, замисли се Джуд. Да, те винаги се бяха гордели с нейното достойнство. Така че как би могла да ги разочарова като изпадне в дива ярост или направи скандал на обществено място?

— Благодаря ви.

— Според мен демонстрира страхотна сила, като не допусна главата ти да клюмне. А си представям какво ти е струвало. Сигурно ти е изглеждало наложително да напуснеш службата и да се махнеш от университета. Да започнеш отново.

— Май не сте разбрали...

— Напротив, Джуд. Той те нарани.

Толкова просто беше, даде си сметка Джуд, и усети сълзи очите си. Защо не повярва, че семейството и ще застане до нея?

— Мислех, че ме обвинявате...

— За какво, за Бога, да те обвиняваме? Честно казано, баща ти дори заплаши да удари Уилям. Макар и рядко, ирландската му кръв се обажда. Трябваше ми доста време, да го успокоя.

Джуд си представи как пълният ѝ с достойнство баща замахва към пълния с достойнство Уилям. Направо невероятно.

— Не мога да ти опиша колко по-добре ме накара да се почувствам.

— Никога не казах нищо, защото изглеждаше твърдо решена да направиш всичко напълно цивилизовано. И сега се надявам да не се разстроиш, но наистина не желая да го научиш от други.

Стомахът на Джуд отново се сви.

— Кое?

— Уилям и новата му съпруга също възнамеряват да се възползват от ваканцията в края на семестъра. Отиват в Индия за две седмици. Представи си само! Уилям радостно разказва наляво и надясно каква екзотична екскурзия ще си направят, преди да се установят. Джуд, през октомври ще си имат бебе.

Тежестта от стомаха ѝ се плъзна направо в краката.

— Разбирам.

— Този мъж се държи като пълен глупак. Показва разпечатка от видеозона като семейна снимка. Купил ѝ е натруфен пръстен, за да

отбележи събитието. Държи се като че ли това е първата жена, която носи дете.

— Просто е изключително щастлив, това е.

— Радвам се, че го приемаш така добре. Лично аз съм бясна. Имаме общи познати и неговото самодоволство... Получава се неловко при някои светски събирания. Очаквах да прояви повече такт. — Линда замълча, очевидно да овладее нервите си. След малко подхвана отново с нежен тон: — Не си заслужава да мислиш за него, Джуд, не си давах сметка за това, преди да се омъжиш за него. Съжалявам.

— И аз — промълви тя. — Но моля те, майко, не се тревожи. Всичко вече е минало. Притеснявам се само, че от време на време е неприятно за вас.

— О, аз съм в състояние да се справя. И както ти споменах — просто не исках да го узнаеш от друг. Но сега разбирам — не е трябвало да се тревожа, че ще се разстроиш или ще се почувстваш отново наранена. Честно казано, не знаех дали ще го преодолееш някога. Радвам се, че си толкова разумна. Както обикновено.

— Да, разумната Джуд — промълви тя, макар нещо горещо да се загнезди в гърлото ѝ. — Напълно. Дори си дай труда специално да го поздравяш от мен следващия път, когато го видиш.

— Ще го сторя. И наистина се радвам, че си щастлива, Джуд. Баща ти или аз ще ти се обадим, щом се върнем от Ню Йорк.

— Добре. И прекарайте чудесно. Поздрави на татко.

— Непременно.

Оставяйки слушалката, Джуд се почувства парализирана. Замръзнала. Усещаше кожата си измръзнала, кръвта застинала. Нещо погълна цялата топлина, удоволствието и простата наслада, която усещаше от сутринта. Подозираше, че е отчаяние.

Уилям ще отлети за Индия с хубавата си нова съпруга. Ще се къпят в синия океан, ще се разхождат по пясъчни брегове при пълнолуние, хванати ръка за ръка, със замечтани очи.

Уилям примира от щастие заради предстоящото бащинство, хвали се с хубостта на жена си, чете заедно с Алисън книжки за отглеждането на бебета и търси име. Глези бъдещата майка със скъпи пръстени, цветя и дълги излежавания в леглото в неделя, след което ѝ поднася прясно изцеден портокалов сок и кроасан.

Виждаше го отлично, благодарение на проклетото си въображение. Обикновено затвореният Уилям обсипва жена си с внимание. Резервираният Уилям разказва на почти непознати за предстоящото страхотно събитие.

Известният с пресметливостта си Уилям дава пари за пръстен.
Копеле.

Счупи на две молива в ръката си и го запокити в стената. Едва когато рязко скочи от стола, при което го бутна и той падна на пода, си даде сметка, че не изпитва отчаяние, а гняв. Разтърсващ гняв.

Дишането ѝ бе учестено, ръцете — свити в юмруци. Нямахше върху какво да се нахвърли, кого да удря, докато ѝ прималее. Бушуващият у нея гняв бе така силен и черен, че се огледа къде да го излее, преди да се пръсне вътре в нея.

Трябваше да излезе, да се движи, да диша, преди ядът да се излее във вик, който ще изпочупи всички стъкла на къщурката. Заслепена се обърна към вратата и се втурна надолу по стълбите. Излезе навън.

Затича се по хълма и тича, докато дъхът ѝ секна, докато гърдите я заболяха и краката ѝ се разтрепериха. Заваля дъжд и намокри тревата. Вятърът се засили и зазвуча като ридаеща жена. Над този звук, подобно на шепот, се чуваше музиката на гайди.

Джуд откри, че се е озовала на пътеката, водеща към Ардмор, и продължи да върви.

ГЛАВА 11

Дъждовната вечер подтикваше хората към кръчмата не само да си поприказват сгущени уютно, но и да помечтаят. Младият Конър Демпсей свиреше на акордеон изпълнени с копнеж мелодии, а баща му си пиеше питието и обсъждаше световните проблеми с добрия си приятел Джак Бренан.

Сърцето на Джак вече се пооправяше и той обръщаше еднакво внимание и на разговора, и на бирата.

Независимо от това, застаналият зад тезгяха Ейдан, ги държеше под око. Джак и Конър Демпсей старши често имаха разногласия относно световната политика и от време на време изпитваха желанието да прибегнат до употребата на юмруци, за да подсилят аргументите си.

Ейдан разбираше тази потребност достатъчно добре, нямаше желание дебатът да се развихря в заведението му.

Хвърляше и по едно око на футболния мач, който предаваха по телевизията. „Клер“ водеха пред „Майо“ и той мислено се зарадва — беше заложил малка сума за резултата.

Надяваше се вечерта да е спокойна и да успее да уговори Брена да го замести. Много му се искаше да провери дали Джуд е склонна да сподели една вечеря с него. Този път в ресторант, с цветя и свещи върху масата и бяло вино в изящни чаши.

Вероятно имаше вкус тъкмо към такива неща, а не към бъркани яйца и пържени картофи, приготвени в собствената ѝ кухня.

Независимо, че е стеснителна и сладка, е и изтънчено градско чедо от горните слоеве на обществото. Мъжете, с които излиза, вероятно я водят на театър и в представителни ресторанти. Носят вратовръзки и костюми, говорят нещо за литература и кино.

Е, и той не е съвсем невеж, нали? Чете книги и обича да гледа филми. Пътувал е повече от мнозина други и с очите си е виждал големи произведения на изкуството и архитектурата. Би сразил с приказки всеки денди от Чикаго.

Усети, че е свъсил вежди, и поклати глава. Какво, за Бога, се сравнява с някакъв въображаем мъж? Невероятно е, че не може да завърти три мисли в главата си, без последната от тях да е изцяло за Джуд Мърей. Вероятно става въпрос за сексуална неудовлетвореност, прецени той. От доста време не е прокарвал ръце по женско тяло. А благодарение на тазсутрешното си посещение има много по-ясна представа какво точно е нейното тяло. Бяла кожа, така склонна да поруменява. Дълги, стройни бедра и онази малка изкусителна бенка до извивката на лявата ѝ гърда. Има и привлекателни рамене — направо привличат мъжките устни за целувка.

Как само се бранеше, а после се разтапяше, когато я докосваше. Защо да е чудно, че тя го заплени? Един мъж трябва да е мъртъв поне от десетилетие, за да не си загуби ума по нея.

Част от него, част, с която не се гордееше особено, мечтаеше просто да я очарова до степен да скочи с него в леглото и с това да се приключи. Освобождаване и облекчение и за двамата. Но друга част признаваше, малко неловко, че е омаян от ума и маниерите ѝ не по-малко от обвивката.

Скромна и плаха, спретната и възпитана. Тя е предизвикателство за мъжа и поражда желанието му да отравя пластове самообладание, за да открие какво се крие под тях.

Вратата се отвори. Ейдан хвърли небрежен поглед, но очите му се разшириха от изненада.

Влезе Джуд, мокра до кости, с разрошени коси. От кичурите по раменете ѝ капеше вода. Очите ѝ бяха тъмни и макар той да допусна, че вероятно е игра на светлината, изглеждаха и опасни. Готов бе да се закълне, че хвърляха искри, докато тя се приближаваше към бара.

— Искам питие.

— Мокра си до кости.

— Вали дъжд, а аз се разхождах. — Тонът ѝ бе остър, долавяше се известна разпаленост. Прокара ръка през гъстите мокри коси. Някъде по пътя бе загубила ластичето си за коса. — Такъв обикновено е резултатът. Ще получа ли питието или не?

— Разбира се. Имам от виното, което харесваш. Защо не отидеш да го изпиеш до камината и малко да се погрееш? Ще ти дам пешкир за косата.

— Не искам да заставам до камината. Не искам пешкир. — Каза го предизвикателно и леко удари с юмрук по тезгяха. — Ще пия тук.

Очите ѝ отново му навяха мисли за морска богиня, но сега изглеждаше отмъстителна.

Кимна бавно.

— Както кажеш.

Извади малка чаша и наля два пръсти уиски. Джуд я грабна и я изпи наведнъж, сякаш е вода. От внезапната горещина, проникнала в гърдите ѝ, дъхът ѝ секна. Очите ѝ насълзиха, но продължаваха да искрят.

Като мъдър мъж Ейдан не позволи нищо да се изпише по лицето му.

— Добре дошла си, ако желаш, да се качиш в жилището ми и да облечеш суха риза.

— Добре съм. — Някой сякаш дереше гърлото ѝ с горещи игли, но сега вече усещаше в стомаха си приятна топлина. Остави чашата на тезгяха, кимна и заяви: — Още едно.

Ейдан небрежно се облегна на плота. От опит знаеше, че някои изпразват цяла бутилка и нищо не им се случва, други подканваш да си вървят след няколко питиета; трети търсят повече пред кого да излеят мъката си, а не толкова да се наливат с уиски.

Безпогрешно разпозна какъв е случаят в момента. Ако чаша и половина вино замайват главата ѝ, две уискита определено ще я повалят.

— Защо не ми кажеш какъв е проблемът, скъпа?

— Не съм казала, че има проблем. Казах, че искам още едно уиски.

— Е, тук няма да го получиш. Но ще ти приготвя чай и ще те настаня до камината.

Пое си дълбоко въздух, после издиша и свивайки рамене, обяви:

— Добре, забрави за уискито.

— Браво, моето момиче. — Потупа все още стиснатата в юмрук ръка. — Иди и седни, а аз ще ти донеса чая. После ще ми кажеш какво става.

— Няма нужда да сядам. Отметна мокрите кичури и се наведе към него. — Ела по-близо — нареди тя. Щом лицата им се приближиха на няколко сантиметра тя го сграбчи за ризата. Говореше ясно и

отчетливо, но все пак ѝ стигна акълът, да го каже тихо: — Все още ли желаш да спиш с мен?

— Моля?

— Чу ме. — Изпита някакво тъмно удоволствие да го повтори: — Искаш ли да спиш с мен или не?

Макар нервите му да се опънаха, усети как се възбужда. Изпусна контрола и върху двете реакции.

— В този момент ли?

— Какво му е на момента? — настоя тя. — Трябва ли всичко да е планирано, разпределено и завързано с панделка?

Този път забрави да говори тихо и няколко глави, с вдигнати нагоре вежди, се извърнаха към тях. Ейдан постави ръка върху нейната, с която все още стискаше ризата му, и я потупа нежно.

— Да отидем отзад, Джуд.

— Къде?

— Отзад. — Отново потупа ръката ѝ, после разтвори пръстите. Посочи към вратата в края на бара. — Шон, ела да застанеш за малко зад тезгяха.

Вдигна подвижната част от плота, та Джуд да мине, и я побутна към вратата.

„Отзад“ се оказа малка стая без прозорци, обзаведена с два фотьойла, някога принадлежали на баба му, и масичка, направена от баща му, която се клатеше точно толкова, колкото да изглежда трогателна. Имаше стара лампа с глобус — Ейдан я запали — и шише уиски.

Стаята бе предназначена за уединени разговори и сделки. Нищо не му се струваше по-уединено от това да се справи с жената, за която си бе мечтал и която го попита дали не иска да я люби.

— Защо не...

„Седнем“ искаше да каже той, но устните му не успяха да помръднат под нейните. Притиснала гърба му към вратата, с ръце в косите му, устните ѝ жадно и пламенно бяха прилепени към неговите.

Той простена един-единствен път и потъна в удоволствието да го нападне мократа и решителна жена. А тя се притискаше към него. Господи, направо бе залепнала за тялото му и бе гореща като пещ. Зачуди се защо от дрехите ѝ не се вдига пара.

Сърцето ѝ биеше лудо. Или пък беше неговото? Усещаше учестеното нервно туптене помежду им. Тя ухаеше на дъжд и имаше вкуса на неговото уиски. Желаше я така трескаво, че се почувства като болен. Желанието плъзваше по тялото му, сграбчваше го, замайваше главата му и изгаряше гърдите.

Някъде отдалеч дочу гласа на брат си, нечий смях в отговор и тихата мелодия, засвирена от младото момче. После мъгляво си припомни къде се намираха. И кои бяха!

— Джуд, почакай. — Кръвта бушуваше в главата му; опитваше се да се откъсне от нея. — Тук не е мястото.

— Защо? — Мълвеше отчаяно. Нуждаеше се от нещо. От него. От каквото и да било. — Ти ме искаш. Аз те искам.

Толкова силно я желаше, че си представи как си разменят местата и той я обладава, както жребец яхва готова кобила — с разгорещена кръв и без никакво сърце.

— Спри. Нека си поемем въздух. — Прокара треперещата си ръка през косата ѝ. — Какво е станало?

— Нищо не е станало. — Гласът ѝ изневери и я издаде. — Защо трябва нещо да се е случило? Просто ме люби. — От възбуда ръцете ѝ не успяваха да разкопчат ризата му. Докосвай ме.

Той смени местата им и я притисна към вратата. Решително обви лицето ѝ с длани. Каквото и да му диктуваше тялото, сърцето и умът му подсказваха друго. Той е мъж, който предпочита да следва сърцето си.

— Може и да те докосна, но никога няма да те любя, ако не ми кажеш какво те тревожи.

— Нищо не ме тревожи — просъска тя. В следващия миг избухна в сълзи.

— О, скъпа. — По-лесно е да утетиш една жена, отколкото да ѝ устоиш. Прегърна я нежно и я притисна в обятията си. — Кой те нарани, а ghra?

— Нищо няма. Глупаво постъпих. Извинявай.

— Разбира се, че има нещо и въобще не е глупаво. Кажи ми кое те направи така тъжна, mavourneen?

Дъхът ѝ секна. Отчаяно зарови лице в рамото му. Беше силно като скала и утешаващо като възглавница.

— Съпругът ми и жена му ще ходят в Индия и ще си имат бебе.

— Какво? — Думата се изстреля като куршум от устата му, докато я отдалечаваше от себе си. — Имаш съпруг?

— Имах. — Подсмъркна и ѝ се искаше главата ѝ отново да е върху рамото му. — Не пожела да ме задържи.

Ейдан си пое дълбоко дъх два пъти, но главата му продължаваше да се върти, сякаш бе изпил бутилка уиски. Или са го фраснали с бутилка по главата.

— Била си омъжена?

— Формално — да. — Протегна потреперваща ръка. — Имаш ли кърпичка?

Потресен, Ейдан бръкна в джоба и ѝ подаде кърпичка.

— Мисля да започнем от самото начало, но ще ти набавим сухи дрехи и горещ чай, преди да се простудиш.

— Не, не... Добре съм. Трябва...

— Замълчи. Ще се качим горе.

— Сигурно изглеждам ужасно. — Силно се изсекна. — Не искам хората да ме видят...

— Оттатък няма човек, който по едно или друго време да не е плакал. Някои дори са го правили тук, в тази кръчма. Ще излезем отвън, ще минем през кухнята и ще се качим горе.

Преди да успее да възрази, той я хвана за ръката и я дръпна към вратата. Влязоха в кухнята. Дарси ги погледна изненадано.

— Джуд, какво има? — започна тя, но затвори уста щом Ейдан поклати енергично глава и подбутна Джуд към тясното стълбище.

Отвори вратата на площадката и влезе в малка претрупана всекидневна.

— Спалнята е ей там. Вземи каквито дрехи ти трябва, а аз ще приготвя чая.

Тя понечи да му благодари, да се извини, да каже каквото и да било, но той вече бе изчезнал. Долавяше огромното му напрежение и настроението ѝ стана още по-мрачно.

Влезе в спалнята. За разлика от всекидневната беше спретната и оскъдно обзаведена. Щеше ѝ се да разполага с времето — и правото — да поровичка из вещите му. Пристъпи бързо към дрешника, хвърляйки бегъл поглед към единичното легло с тъмносиня кувертюра, скрина явно стар — с приятно лъснали от времето ръбове и към килима върху тъмния дъсчен под.

Намери риза, сива като настроението ѝ. Докато се преобличаше, се загледа по стените. Върху тях бе задоволил романтиката в себе си, мина ѝ през ума: видя плакат и снимки от далечни места.

Рисунки с изображения на улици в Париж, Лондон, Йорк и Флоренция; картини на бурни морета и спокойни острови; високи планински върхове, тучни долини, мистериозни пустини. И, разбира се, острите скали на родината му. Рисунките, картините и плакатите висях плътно един до друг и приличаха на възхитителен, ексцентричен тапет.

Колко от тези места е посетил, зачуди се тя. Навсякъде ли е бил?

Въздъхна дълбоко, без да се интересува, че така издава обхваналото я самосъжаление. С мокрия пуловер в ръце се върна във всекидневната.

Той крачеше напред-назад, но спря, когато тя влезе — в огромната му риза тя изглеждаше дребна, нещастна и едва ли готова да се справи с емоционалния водовъртеж, който бушуваше в гърдите ѝ. Затова не каза нищо, а просто остана загледан в нея. После взе пуловера от ръката отиде да го просне в банята.

— Седни, Джуд.

— Имаш пълно право да ми се сърдиш, че пристигнах по този начин, държах се... Не знам откъде да започна...

— Защо не замълчиш за миг? — Изрече го доста остро и като я видя как трепва от тона му, си рече, че все пак не е от камък. После потъна в кухнята, за да види какво става с чая.

Била е омъжена — в главата му се въртеше само тази мисъл. Подробеност, която бе забравила да сподели.

Смяташе, че е имала малко опит с мъжете, а ето ти сега — била омъжена, после се е развела и очевидно още копнее по този негодник.

Копнее по някакъв мъж в Чикаго, недостатъчно предан към дадените обети, а в това време Ейдан Галахър се бе влюбил в нея.

Ако това не стига да ти подпали главата, тогава — какво?

Наля силния чай и добави в своята чаша солидна глътка уиски.

Когато се върна, тя стоеше права, с нервно преплетени пръсти. Влажните ѝ коси се къдреха възхитително, а очите ѝ гледаха отчаяно.

— Ще слеза долу да се извиня на клиентите ти.

— За какво?

— Задето направих сцена.

Остави чашите и свъси вежди. Изучаваше я с озадачен и същевременно раздражен поглед.

— Какво ме интересува това? Не се ли разиграе сцена в кръчмата поне веднъж седмично, започваме да се питаме какво не е наред. Ще седнеш ли, по дяволите, и ще престанеш ли да ме гледаш, сякаш всеки момент ще те ударя?

Тя седна, той я последва и си взе чашата чай. Джуд отпи, изгори си езика и бързо остави чашата.

— Защо не ми каза, че си била омъжена?

— Не ми е дошло наум.

— Не ти е дошло наум ли? — Чашата, рязко оставена върху масата, издрънча. — Толкова ли малко означаваше за теб?

— Означаваше прекалено много — отвърна тя с овладяно достойнство, което го накара да присвие очи. — Но не означаваше почти нищо за мъжа, с когото се венчах. Опитвам се да се примиря. — Ейдан не отвърна нищо. Тя отново взе чая, за да има нещо в ръцете си. — Познавахме се от няколко години. Професор е в университета, където преподавах. На пръв поглед изглеждаше, че имаме доста сходни неща. Родителите ми много го харесваха. Предложи ми да се омъжа за него. Съгласих се.

— Обичаше ли го?

— Мислех, че да, което ми се струваше същото.

Не, помисли си Ейдан, съвсем не е същото. Но не каза нищо.

— И какво стана?

— Ние... По-скоро той, планира всичко. Уилям обича да планира внимателно, да обмисля подробностите, евентуалните затруднения и как да бъдат разрешени. Купихме къща, защото е по-подходящо да каниш гости, а той имаше амбиции да се издигне. Вдигнахме малка, но луксозна и изтънчена сватба, поканихме подходящите хора.

Пое си дълбоко дъх и понеже езикът ѝ и без това вече бе изгорен, отпи от чая.

— След седем месеца дойде и ми заяви, че е неудовлетворен. Точно тази дума използва. „Джуд, неудовлетворен съм от нашия брак“. Отвърнах, струва ми се: „Съжалявам“.

Затвори очи и остави унижението да се настани в стомаха ѝ при уискито.

— Първият ми порив винаги е да се извинявам. Той го прие великодушно, сякаш го бе очаквал. — Не — поправи тя, поглеждайки към Ейдан, — защото го е очаквал.

Сега вече усещаше как болката я залива на вълни.

— Това трябва да ти е подсказало, че прекалено много се извиняваш.

— Вероятно. Както и да е. Обясни ми колко ме уважава, че желае да е напълно откровен и затова се чувства длъжен да ми съобщи, че се е влюбил в друга.

По-млада, помисли си Джуд сега. По-хубава и по-умна. Не искал да я въвлича в мръсна изневяра, затова ме помоли веднага да подам молби за развод. Ще продадем къщата, ще разделим нещата. Понеже той е подбудителя бил склонен да ми отстъпи правото първа да избирам материалните ни придобивки.

Ейдан не откъсваше очи от лицето ѝ. Тя отново се бе овладяла, очите ѝ бяха спокойни, ръцете не трепереха. Прекалено овладяна за неговия вкус. Прецени, че повече му харесва, когато е страстна и истинска.

— И ти какво направи?

— Нищо. Не направих абсолютно нищо. Той получи развод, ожени се повторно и всеки от нас продължи живота си.

— Наранил те е.

— Това Уилям би нарекъл неприятен, но неизбежен резултат от ситуацията.

— Тогава Уилям е магарешки задник.

Тя леко се усмихна.

— Вероятно. Но той постъпи разумно. Отказа да се бори за един брак, който не носи щастие.

— Беше ли нещастна в брака си?

— Не, но май не може да се каже, че бях и особено щастлива. — Започна да я боли главата и се почувства уморена. Искаше ѝ се да се свие на кълбо и да поспи. — Силните емоции не са ми много присъщи.

И той се чувстваше изтощен. Това ли е същата жена, която се хвърли така похотливо в ръцете му, а после заплака горчиво?

— Имаш се за спокойна и уравновесена, нали, Джуд Франсис?

— Да — прошепна тя. — Разумната Джуд.

— Е, тогава защо днес се държиш така?

— Причината е глупава.

— Защо да е глупава? Явно значи нещо за теб.

— Не бива. Не бива да значи нищо. — Отново вдигна глава; блясъкът, който се мерна в очите ѝ, не му беше неприятен. — Ние сме разведени, нали? От две години. Защо трябва да ми пука, че ще ходи в Индия?

— Е, защо?

— Защото и аз исках да отида там! — избухна тя. — Винаги съм искала да отида на екзотично, чудесно и красиво място; да прекарам в чужбина медения си месец. Гледала съм брошури: Париж, Флоренция, Бомбай. Всякакви места. Можехме да отидем къде ли не и щях да съм във възторг. Но той говореше единствено за... за...

Направи безпомощен жест, понеже за момент думите ѝ убягнаха.

— ... за езиковите затруднения, за културния шок, за различните микроби. — Отново побесняла, тя скочи. Затова отидохме във Вашингтон и прекарахме часове... дни... векове да обикаляме музея „Смитсоnian“ и да посещаваме лекции.

Той и преди се бе почувствал шокиран, но чутото направо го довърши.

— Ходили сте на лекции по време на медения си месец?

— Културно обвързване — изсумтя тя. Така го наричаше. — Вдигна отчаяно ръце и започна да крачи из стаята.

— Повечето двойки, според Уилям, имали невъзможно високи очаквания от медения месец.

— И какво лошо има в това? — промърмори Ейдан.

— Точно това питам и аз! — Извърна се към него. Лицето ѝ бе зачервено от справедлив гняв. — По-добре било да задоволяваме културните си интереси. Да сме в позната страна. По дяволите с подобни мнения. Редно беше да се впуснем да правим див секс върху някой горещ плаж!

Една част от Ейдан направо тържествуваше, че това не се е случило.

— Говориш като човек освободил се напълно от него, скъпа.

— Не в това е въпросът. — Искаше да изскубе косите си и почти го направи. Ирландското у Джуд бе изплувало, вреше и кипеше. Баба ѝ би се гордяла с нея. — Въпросът е, че ме остави и това ме смаза. Може

би не нарани сърцето ми, но смачка гордостта и самолюбието ми. Каква е разликата? Все част от мен.

— Няма никаква разлика — обади се Ейдан тихо. — Права си — никаква разлика.

Фактът, че се съгласи без никакво колебание, само доналя масло към бушуващия в нея огън.

— А сега това копеле отива там, където аз исках да отида. И ще си имат бебе, от което е в екстаз. Когато аз исках деца, изтъкваше какви ли не доводи против: кариера, начин на живот, нарастващо население, скъпо колежанско образование и Бог знае още какво. Дори направи диаграма.

— Какво?

— Диаграма. Проклетата компютърна диаграма за финансите и здравето ни, за статуса ни в работата, за разпределение на времето ни през следващите пет до седем години. След това, каза той, ако сме постигнали целите си, може да помислим — само да помислим — за едно-единствено дете. Но в близките години трябвало да се съсредоточи върху кариерата, планираното напредване и глупавия си портфейл.

Гневът съвсем се развихри. Беше като живо същество, което разкъсва гърдите ѝ.

— Той решаваше кога и дали ще имаме дете. Той решаваше, че ако се стигне дотам, то задължително ще е едно. Ако можеше, щеше да предопредели и пола на планираното бебе. Аз исках семейство, а той ми предлагаше огризки.

Дишаше учестено и очите ѝ отново се насълзиха. Ейдан се изправи, за да застане до нея, но тя енергично поклати глава.

— Смятах, че не иска да пътува в чужбина и не иска деца. Мислех си, че си има свой начин на живот; че поради прагматизъм, последователност и амбиции не желае да променя нещата. Но не се оказа така. Въобще не е било така. Не е искал да отиде в Индия с мен. Не е искал да изгради семейство с мен. Какво не ми е наред?

— Няма нищо, което да не ти е наред. Абсолютно нищо!

— Има, разбира се. — Измъкна кърпичката му; гласът ѝ ту се вдигаше, ту заглъхваше, ту ѝ изневеряваше. — Ако всичко ми беше наред, никога нямаше да го оставя да се измъкне по този начин. Скучна съм и той се е отегчил от мен почти от мига, когато сме се

оженили. Хората се отегчават от мен. Всички: студентите ми, колегите, собствените ми родители.

— Говориш пълни глупости. — Този път пристъпи до нея, хвана я за раменете и леко я разтърси. — В теб няма нищо скучно.

— Просто още не ме познаваш достатъчно добре. Доста съм скучна. — Подсмъркна и кимна, за да придаде по-голяма тежест на думите си: — Никога не правя нищо вълнуващо, никога не казвам нищо бляскаво. Всичко у мен е посредствено. Аз самата се отегчавам от себе си.

— Кой е напъхал такива щуротии в главата ти? — Готов бе отново да я разтърси, но тя изглеждаше смазана. — Не ти ли е минавало през ума, че всъщност скучният е този Уилям с проклетите си огризки и културни превземки? Ако студентите ти не са били особено ентузиазирани, означава, че преподаването не ти е било по сърце.

Тя сви рамене.

— Но аз съм обединяващото звено.

— Ти си Джуд Франсис, дошла в Ирландия сама, за да живее сред непознати хора, на място, където никога не е била, и да прави неща, които досега никога не са ѝ се случвали.

— Това е друго.

— Защо?

— Защото бягам.

Той изпита и нетърпение, и състрадание към нея.

— Скучна не си, но определено си твърдоглава. Дори едно магаре има какво да научи от теб. Какво му е лошото да избягаш, ако там, където си била, не си се чувствала добре? Не следва ли, че бягаш към нещо друго? Нещо, което ти допада.

— Не знам.

Чувстваше се прекалено изморена, за да се замисля в момента.

— И аз съм бягал. И от, и към. Най-накрая пристигнах там, където искам да бъда. — Наведе глава, за да я целуне по челото. — И с теб ще стане така.

После я отдалечи и избърса с палец сълза от бузата ѝ.

— Постави малко тук — трябва да уредя някои неща в кръчмата. После ще те изпратя до вкъщи.

— Не, не. Всичко е наред. Мога да се върна пеша.

— Няма да позволя да вървиш под дъжда в тъмното, когато се чувстваш тъжна. Постои и си изпий чая. Няма да се бавя.

Преди да успее да му възрази, я остави сама. Постои няколко минути на площадката отвън, за да избистри собствената си глава.

Опитваше се да не ѝ се сърди, задето не му е казала за брака си. Беше от хората, които гледат сериозно на такива обвързвания. Женитбата не е нещо, в което се впускаш, от което излизаш по прищявка. Трябва да е нещо солидно и здраво.

Нейният брак се е провалил не по нейна вина и все пак беше редно да му каже. Заради принципа.

А той просто ще трябва да го преглътне, помисли си Ейдан, и да изследва внимателно онези нейни чувствителни места, оказали се така оголени и болезнени. Не иска да я наранява повече, и без това я боли.

„Господи — възкликна мислено той, разтривайки тила си на път към кръчмата — тази жена е пълна с изненади.“

— Какво ѝ е на Джуд? — попита Дарси в мига, щом стъпи в кухнята.

— Добре е. От къщи получила новини, които я разстроили.

Вдигна слушалката на телефона, закрепен за стената — искаше да се обади на Брена.

— Нали не е станало нещо с баба ѝ? — Дарси остави току-що приготвената поръчка. Очите бяха загрижени.

— Не, нищо подобно. Ще помоля Брена да ме замести за два часа. Ще откарам Джуд вкъщи.

— Дори Брена да не може, Шон и аз ще се справим.

— Страшно си мила, когато искаш, Дарси — усмихна се Ейдан.

— Харесвам я и смятам, че ѝ се полага малко забава в този живот. Не ми се струва досега да е получавала кой знае какво. А и дето съпругът ѝ я изоставил заради друга, преди булчинският букет да изсъхне, няма начин да не...

— Стой! Почакай. Ти знаеш, че е била омъжена, така ли?

Дарси вдигна вежди.

— Разбира се. — Взе таблата с поръчката и тръгна към вратата. — Не е тайна.

— Не е тайна — промърмори той, после със стиснати зъби набра номера на Брена. — Най-вероятно го знае цялото село, но не и аз.

ГЛАВА 12

Докато Ейдан се върне, за да поемат с колата му, Джуд имаше време да се успокои и да размисли.

Смущение е бледа дума. Нахълта в кръчмата и се нахвърли със сексуалните предложения върху този мъж на работното му място. Вероятно след време след двадесет-тридесет години, прецени тя, случката ще ѝ се стори впечатляваща и дори забавна. Ала в момента бе направо унизителна.

Нещо повече, започна да беснее, да реве, да говори безспир и да кълне. Не се сещаше какво би го шокирало още повече, може би само ако се бе съблякла и затанцувала гола на барплота.

Майка и я поздрави за запазеното достойнство, докато е била под ужасен стрес. „Е, майко — помисли си тя, слава Богу, че не можеш да ме видиш в този момент.“

И ето Ейдан я кара към къщи, защото е тъмно и дъждовно, а той е толкова добър.

Но сигурно няма търпение да се отърве от нея.

Докато колата подскачаше по пътя към къщурката ѝ, тя премисли десетина начина как да замаже излагането си, но всички ѝ се сториха неподходящи или глупави. Все пак се налагаше да каже нещо. Би се показала като пълна страхливка, а и е невъзпитано да не го стори.

Пое си дълбоко дъх, но бързо издиша.

— Видя ли я?

— Кого?

— На прозореца.

Джуд се пресегна и го стисна за ръката, без да откъсва поглед от фигурата на прозореца на къщурката ѝ. Той вдигна глава и леко се усмихна.

— Да. Чака. Чудя се дали времето има значение за нея, дали една цяла година не е като един ден?

Изключи двигателя. Останаха в колата, докато фигурата не избледня. Дъждът потропваше по тавана.

— Наистина я видя, нали? Не го казваш ей така.

— Видях я, разбира се. Случвало ми се е и преди и пак ще ми се случи. — Извърна глава и се загледа в профила на Джуд. — Не се чувстваш неловко, нали, да стоиш тук с нея?

— Не. — Осъзнала колко лесно ѝ се удаде отговорът, се засмя. — Дори никак. Би трябвало, предполагам, но не чувствам ни най-малко неловко тук с нея. Понякога...

— Какво понякога?

Тя отново се поколеба, повтаряйки си, че не бива да задържа Ейдан повече. От друга страна обаче бе така уютно да седи в топлата кола, да слуша дъжда и да наблюдава стелещата се мъгла.

— Ами понякога я усещам. Като нещо във въздуха. Някакво — не знам как да го обясня — раздвижване на въздуха. И това ме натъжава, защото долавям, че и тя е тъжна. А и него съм виждала.

— Него?

— Принца на феите. Вече два пъти, когато ходих да сложа цветя на гроба на Мод. Звучи налудничаво, съзнавам го. Сигурно трябва да отида на лекар за изследвания, но...

— Да съм казал, че звучи налудничаво?

— Не. — Тя отново изпусна сподавен дъх. — Вероятно затова ти го доверих — защото няма да го наречеш така. Няма дори да си го помислиш. — А и за нея важеше същото, вече.

— Срегнах го, Ейдан. — Размърда се на място. Когато се обърна с лице към него, очите ѝ сияеха. — Разговарях с него. Първия път го взех за някой, който живее наоколо. Но втория път бе почти сън или транс, или... Имам нещо — обяви тя импулсивно. — Бих искала да ти го покажа. Навярно бързаш да се прибереш, но ще отнеме само минута...

— Каниш ме да вляза ли?

— Да, бих...

— Разполагам с достатъчно време.

Излязоха от колата и минаха под дъжда. Малко нервна, тя отмести влажните кичури от челото си, когато се озова в къщурката. — Горе е. Сега ще го донеса. Искаш ли чай?

— Не, добре ми е така.

— Просто ме изчакай — помоли тя и бързо се запъти към спалнята — бе прибрала камъка между бельото си.

Когато се върна, стиснала го в ръка, която държеше зад гърба си, Ейдан вече палеше камината. Светлината го обливаше и сърцето на Джуд неволно подскочи.

Привлекателен е като Принца на феите, мина ѝ през ума. Светлината на огъня подчертаваше дълбокото червено в косите му и си играеше по извивките на лицето, правейки прекрасните му очи още по-сини.

Чудно ли е, че е влюбена в него?

О, Господи, наистина е влюбена в него! Силата на прозрението ѝ подежда като удар в корема и за малко да простене. Още колко идиотски грешки е в състояние да направи за един-единствен ден?

Не може да си позволи да се влюби в някакъв прекрасен ирландец, да си разбие сърцето, да се представи като пълна глупачка. Той търси съвсем друг човек и не го крие. Исква секс, наслада, развлечение и забавление. И другарство също, помисли си тя. Но не му трябва никаква мечтателка, влюбена в него, особено такава, провалила се вече в единствената сериозна връзка, която някога е имала.

Той търси приключение, а то е коренно различно от любовта. И ако тя иска да постигне успех с него, да си позволи удоволствието от връзка с него, наложително е да се научи да разграничава едното от другото.

Няма да усложнява нещата. Няма да се хвърля да ги анализира. Няма да допусне да се разруши това, което се случва.

Затова, когато той се надигна и се извърна, тя му се усмихна.

— Чудесно е да имаш запален огън в камината в дъждовен ден. Благодаря ти.

— Тогава ела по-близо.

Хвана я за ръката.

Сякаш направо влизаше в огъня, помисли си тя. И пет пари не даваше дали ще се изгори. Приблужи, без да откъсва очи от неговите. Бавно изтегли ръката иззад гърба си и разтвори пръсти. Диамантът лежеше в дланта ѝ и пръскаше светлина и блясък.

— Боже милостиви! — Ейдан се взря в него и премигна. — Дали е онова, което си мисля?

— Изсипа ги като бонбони от торбата си. Толкова искрящи скъпоценни камъни, че очите ме заболяха. И гледах как разцъфват като цветя върху гроба на Мод. С изключение на този. Той си остана такъв.

Почти не е за вярване — промълви тя, мислейки не само за камъка в ръката си, но и за любовта. — Но ето го.

Той го пое, за да го разгледа на светлината на огъня. Камъкът сякаш запулсира, а после се успокои.

— Съдържа всички цветове на дъгата. Направо е вълшебно, Джуд Франсис. — Вдигна поглед. — Какво ще го правиш?

— Нямам представа. Смятах да го занеса на златар, мислех и самата аз да се прегледам. Но после промених решението си. Не желая да го оглеждат, изучават, документират и оценяват. Достатъчно е да го имаш, съгласен ли си? Просто да знаеш, че съществува. Не съм разчитала много на вярата в живота си. Искам да променя това положение.

— Мъдро решение. И смело. Вероятно по тази причина ти е даден да го съхраняваш. — Взе ръката ѝ и я обърна с дланта нагоре. Положи камъка и сви отгоре пръстите ѝ. — Той и вълшебството, което съдържа, са за теб. Радвам се, че ми го показва.

— Нужно ми бе да споделя с някого. — Държеше здраво диаманта и макар да съзнаваше колко е глупаво, ѝ се стори, че камъкът ѝ влива смелост. — Прояви толкова разбиране и търпение към мен, независимо че се държах безобразно... Не знам как да ти се отблагодаря.

— Не водя счетоводство.

— Знам. Не си такъв човек. Ти си най-милият мъж, когото познавам.

Той се постара да не трепне видимо.

— Мил ли?

— Да, много.

— И пълен с разбиране и търпение?

Устните ѝ се извиха в усмивка.

— Да.

— Нещо като брат, може би?

Постара се усмивката да не изчезне.

— Ами аз...

— Навик ли ти е да се хвърляш в обятията на мъже, на които гледаш като на братя?

— Трябва да се извиня, задето се държах така.

— Не ти ли споменах, че се извиняваш прекалено често? Просто ми отговори на въпроса.

— Ами... Всъщност не съм се хвърляла в обятията на друг.

— Сериозно? Тогава съм поласкан, въпреки че, когато го направи, беше изпаднала в отчаяние.

— Да. Така беше.

Камъкът тежеше като олово в ръката ѝ. Извърна се, доволна да остане за момент с гръб към Ейдан, и остави диаманта върху полицата над камината.

— В момента отчаяна ли се чувстваш?

— Не. Благодаря ти. Добре съм.

— Тогава да опитаме отново. — Завъртя я с лице към себе си и когато устните ѝ се разтвориха от изненада, ги залови. Тялото ѝ потрепери и това му подейства възбуждащо. — Сега намираш ли ме за мил и търпелив? — промърмори той и леко я ухапа по шията.

— Въобще не съм в състояние да мисля.

— Добре. — Ако съществува нещо по-въздействащо от жена, която се препъва в собствената си страст, предстоеше му да го открие. — Така ми допадаш повече.

— Мислех, че ще ми се сърдиш или...

— Пак ли започна да мислиш? — С целувки придвижи устните си към слепоочието ѝ. — Налага се да те помоля да престанеш.

— Добре. Съгласна съм.

Едва прошепнатите ѝ думи го изпълниха с копнеж.

— Mavounneen dheelish. Позволи ми да те имам тази вечер. — Устните му се върнаха върху нейните и станаха причина и без това хаотичните ѝ мисли да изчезнат. — Нека е сега. Нямам вече сили само да мечтая за теб.

— Все още ме желаеш?

Изненаданото удоволствие в гласа ѝ го накара да се свлече на колене. Умили го тоталната ѝ липса на суета.

— Искам те цялата. Не ме отпрацай.

Последва сърцето си, когато дойде тук и откри Ейдан. Сега отново възнамеряваше да последва сърцето си.

— Няма. — Прокара пръсти в косите му и посрещна устните му с цялата новооткрита страст. — Не си отивай.

Можеше да я положи на пода и да я обладае. И на двамата щеше да им е приятно пред горящия в камината огън. Не бяха деца, а и двамата се желаеха. Но се сети за обещанието си и я взе на ръце. Щастливата изненада, изписана по лицето ѝ, му подсказа, че постъпва правилно.

— Дадох ти дума първият път да бъде бавно и сладко! Държа на нея.

Никой никога не я бе носил на ръце. Романтичното начало я потресе като еротична фантазия с позлатени краища. Докато я отнасяше нагоре по стълбите и по късия коридор към спалнята, чуваше ударите на сърцето си като гръмотевици.

Изпита благодарност, че е тъмно. Щеше да се чувства по-малко неловко в мрака. Положи я на леглото и тя затвори очи, ала мигом ги отвори, той светна лампата до леглото.

— Хубавата ми Джуд промълви той и ѝ се усмихна. — Постой за секунда. Ей сега ще запаля огъня.

Огън, мярна се в ума ѝ. Щеше да е хубаво. Стисна ръце и се опита да успокои нервите си, да овладее чувствата си. Запаленият огън ще допринесе за атмосферата. Господи, защо не ѝ хрумва нищо, което да каже? Защо няма някаква прелестна нощница или бельо, с които да го смае?

Безмълвна го наблюдаваше как се изправи, след като огънят в камината лумна, и започна да пали поставените на всевъзможни места из стаята свещи.

— Тази вечер се канех да те поканя на вечеря.

Изненадана от думите му, тя го зяпна.

— Така ли?

— Ще го отложим за друг път. Държеше я под око — забеляза нервността ѝ и леко се развесели. Изгаси лампата. Игривите сенки и потреперващите пламъчета изпълниха стаята.

— Не съм особено гладна.

Той се засмя.

— Тогава бързо да променим това положение. — За огромна нейна изненада той приклепна и започна да събува обувките ѝ. — А аз имам апетит за теб от първата ти поява в кръчмата.

Тя преглътна. Силно. Не бе в състояние да направи нищо друго. Той прокара пръст по извивката на голото ѝ ходило и дъхът в гърлото ѝ

секна.

— Имаш хубави стъпала.

Подхвърли го небрежно, а очите му се смееха, докато повдигаше крака ѝ и леко гризна пръстите. Дъхът изскочи и тя впи пръсти в дюшека.

— Но трябва да призная, че след като тази сутрин видях нежните ти порозовели рамене, ги предпочитам.

— Моите как... О... — Беше насочил вниманието си към другото и стъпало и в ума ѝ нямаше нито една ясна мисъл. — Какво?

— Раменете ти. Харесват ми. — Понеже говореше самата истина, той се изправи и вдигна краката на Джуд — вече бяха изтръпнали. — Стройни са, но са и силни.

Докато ѝ говореше, разкопчаваше ризата, която тя взе назаем от дрешника му. За да изтормози и двамата още малко, не я съблече, а само я отметна от раменете, за да направи онова, което си бе представял — да прекара език по извивката им.

— Господи...

Усещанията заливаха тялото ѝ и в един момент вече не се съмняваше, че цялата сияе. Вкопчи се в бедрата му, за да запази равновесие, а той се впусна да изследва с език линията от раменете към брадичката ѝ подобно на човек, бавно вкусващ разнообразните блюда по време на пир. Предизвикателно докосна устни до нейните и събуди всичките ѝ възможни желания. Долови го в тихото ѝ простенване и се върна към устните ѝ отново, за да им се наслади за по-дълго.

Ръцете ѝ се плъзнаха по гърба му и тя в изнемога прилепи тяло към неговото. Главата ѝ се килна назад — предаде му се изцяло.

Бавно, повтори си той, и сладко. Точно така. Пламъчетата на свещите танцуваха, дъждът тихо ромолеше, а в съзнанието ѝ започнаха да се мяркат нейните собствени видения. Целувките ставаха по-дълги и по-чувствени, цялото ѝ тяло бе нащрек — сега, когато усещаше напълно неговата дълбочина и съвършенство на мъж. Най-сетне той свали ризата; Джуд издаде неволен стон на удоволствие и плъзна ръце по гърба му, наслаждавайки се на потреперващите му мускули.

Сърцето му пулсираше до нейното. Бавните, колебливи пробягвания на пръстите ѝ по гърба му го влудяваха. Устните ѝ бяха така меки, отдаващи се. А и как само потреперваше — от възбуда и

очакване когато разкопча панталона ѝ и го остави да се плъзне на пода. При вида на кожата ѝ нова вълна топлина заля тялото му. В съзнанието му изплуваха нежни старинни думи; езикът му обхождаше лицето и, плъзгаше се по шията, по възхитителните ѝ рамене, докато потреперванията ѝ станаха по-силни, въздишките — по-дълбоки.

Забави темпото, забави темпото, напомняше си. Откъде можеше да предположи колко силна и внезапна е потребността му от нея — почти не е в състояние да я контролира. С надеждата да не я изплаши, прилепи устни към извивката на шията ѝ и я задържа силно притисната към себе си, та да поутихне вилнеещата в душата му буря.

Опиянена и изцяло обзета от всевъзможни емоции, не забеляза промяната в ритъма. Замечтано извърна глава, устните ѝ намериха неговите и се впусна да го целува. Сякаш костите ѝ се размекваха, а натискът в корема ѝ бе невероятен. Където ѝ да я докосваше, някаква частица в нея трепваше.

Това е да се любиш, бе единствената мисъл, която витаеше в съзнанието ѝ. Най-послед го получи. Как е могла да го сбърка с нещо друго?

Той изпитваше желание да получи повече. Отметна ризата от раменете ѝ и остана очарован от гледката на обикновения бял сутиен. За да си достави още по-голяма наслада прокара пръст по извивката на гърдите ѝ, леко заобиколи малката бенка.

Краката ѝ не я държаха.

— Ейдан...

— Когато днес сутринта видях тази малка точица — промълви той взрян в лицето ѝ, — исках да те ухапя. — Тя само премигна насреща му; той се ухили и разкопча сутиена. — Здравата се зачудих какви други дребни сексапилни тайни криеш под спретнатите си дрехи.

— Нямам никакви сексапилни тайни.

Сутиенът падна на пода. Ейдан сведе поглед и се загледа как бледата руменина плъзва по кожата ѝ. Стори му с невероятно еротично.

— Грешиш — увери я тихо той и пое гърдите ѝ.

Тя неволно потрепери; в очите ѝ проблесна изненада.

Той прокара умело палци по зърната ѝ, наблюдавайки как зелените ѝ очи се замъгляват.

— Не, не ги затваряй — помоли той, докато я полагаш върху леглото. — Още недей. Искам да гледам какво ти става, когато те докосвам.

Наблюдаваше лицето ѝ, наслаждаваше ѝ се, изучаваше тайните, които тя твърдеше, че не притежава. Копринена кожа и разбъркани коси, ухаещи на дъжд. Меки извивки, великолепни гънки. Когато отрудените му ръце се плъзгаха по нея, тя неизменно потреперваше. А всяка тайна, която откриваше, се оказваше наслада и за двамата.

Вкуси я. Светът замря. Нищо друго, освен нейния пулс и горещите му устни по кожата ѝ не съществуваше.

Узряла напълно за освобождение, тя се изви нагоре и се притисна към ръката му. Отъркваше се о него, докато леката болка от насладата стана непоносима. Устните му се впиха в нейните и уловиха надигналия се стон на удоволствие. Не преставаше да ѝ дава все повече и повече, дъхът и съвсем се накъса, а тялото ѝ се разтопи.

Очите, които така го привличаха, сега сякаш не виждаха, а кожата ѝ бе влажна и лъскава. Не само нейният свят изчезна, но и неговият. Само тя съществуваше за него.

Промълви името ѝ и се плъзна в нея. Горещина се сля с горещина; потребността — с потребност. Държеше я и я притискаше към себе си, докато навлизаше все по-силно и по-дълбоко.

Вече слели се, те се движеха едновременно — с бавни, продължителни, подхранващи душата движения. Замаяна, тя се усмихна. Светлината сияеше като диаманти отблясъци, докато устните му отвърщаха на нейните целувки.

Това, помисли си тя, е истинското вълшебство. Най-мощното, което някога е изпитвала. Вкопчи се в раменете му и се остави да бъде отнесена от този свят заедно с него.

Пламъчето на свещта потрепери. Огънят бумтеше, а дъждът се стичаше по прозореца. В леглото ѝ имаше възхитителен, вълнуващ, обаятелен гол мъж.

Джуд се чувстваше като котка, току-що получила паничка сметана.

— Толкова се радвам, че Уилям ще си има бебе.

Ейдан извърна глава и откри, че лицето му е заровено в косите ѝ.

— Какво общо, по дяволите, има Уилям?

— О, не си дадох сметка, че съм го изрекла на глас.

— Това е все едно да мислиш за друг мъж, докато аз все още не успявам да си поема дъх, след като съм те любил.

— Не мислех за него по този начин. — Стресната, тя се надигна, прекалено покрусена, за да се сети, че е гола. — Просто си помислих, че ако нямаше да има бебе, майка ми нямаше да ми се обади, аз нямаше да се разстроя и да дойда в кръчмата... Всичко доведе нещата дотук, до това — завърши тя немощно.

У него все още имаше сили да се държи арогантно. Вдигна вежди и отбеляза:

— Рано или късно щях да те имам.

— Радвам се, че стана тази вечер. Защото беше идеално. Извинявай. Глупаво бе да го кажа.

— Престани да смяташ, че всяка случайно мярнала се главата ти мисъл, която изричаш, е глупава. И понеже има логика в последните ти думи, предлагам да вдигнем тост за мъжеството на Уилям.

Облекчена, тя засия насреща му.

— Приемам, макар и да не е наполовина така добър в леглото, като теб. — Сияещата ѝ усмивка мигом изчезна по лицето ѝ се изписа ужас. — Господи, какво говоря!

— Ако си въобразяваш, че това ме обижда, грешиш. — Ейдан се засмя и също седна. Целуна я звучно. — Дори намирам за уместно да вдигнем втори тост: за глупостта на Уилям, който не е разбрал какъв скъпоценен камък държи, и така допусна да попадне в моите ръце.

Джуд го обгърна и силно се притисна към него.

— Никой никога не ме е докосвал като теб. Не съм си представяла, че някой някога ще го иска.

— Вече искам да го направя отново. — Зарови лице в извивката на шията ѝ. — Защо не слезем долу — ще изпием онова вино, ще хапнем супа или нещо друго. После ще върнем и ще започнем отначало.

— Според мен идеята е чудесна.

Заповяда си да не изпитва смущение, докато става от леглото да се облече. Той и без това вече я бе видял гола, глупаво е да се притеснява.

Въпреки това изпита облекчение, когато се покри с неговата риза и панталоните си. Но щом посегна да прибере косите си с ластиче, Ейдан постави ръка върху рамото ѝ, от което тя подскочи.

— Защо я прибиращ?

— Защото е ужасна.

— Обичам да е така разбъркана. — Прокара пръсти през гъстите кичури. — Възбуждаща е с този наситен цвят.

— Кафява е — отбеляза тя. — Винаги бе смятала косата си обикновена като кора на дърво.

— Прелестна е, скъпа. — Целуна върха на носа ѝ. — Какво ще правим с теб, Джуд Франсис, ако някога свалиш кепенците и наистина се погледнеш? Според мен ще откриеш, че си страхотна. Хайде, да спрем дотук — добави той и я придърпа към вратата. — Нали аз го виждам.

Чувстваше се прекалено доволна, за да възрази. Но в кухнята все пак заяви твърдо:

— Ти пригответи закуската, сега ще сготвя аз. — Извади виното. — Не ме бива много-много, така че ще трябва да се задоволиш с импровизираното ми меню.

— Какво представлява?

— Супа от консерва и печени сандвичи със сирене.

— Звучи страхотно за дъждовна вечер. — Пое виното и се настани на стола до масата. — Освен това ще имам удоволствието да те наблюдавам.

— Когато за пръв път видях тази кухня, ми се стори очарователна. — Отиде до камината и я запали с лекота, която малко изненада Ейдан. — По-късно осъзнах, че няма съдомиялна машина, микровълнова печка, автоматична отварачка за консерви, кафемашина. — Засмя се, извади консерва супа от килера и се захвана да я отваря с ръчната отварачка. Да ти кажа право, изплаших се малко. Но вече доста пъти готвих тук и не само се наслаждавах на всеки миг, но и храната ми харесваше много повече от всичко сготвено в луксозния ми апартамент. А там кухнята е истинско произведение на изкуството. С всевъзможни модерни уреди.

Докато говореше, сложи супата да се стопли и извади от хладилника сирене и масло.

— Не съм се захващала с нещо сложно, разбира се. Събирам кураж за содена питка. Изглежда просто. Ако не се окаже много сложно дори ще се опитам да направя торта.

— Имаш ли тава за печене?

— Да, мисля. — Усмихна му се през рамо, докато мажеше хляба с масло. — Но е доста стряскащо, когато не си го правил преди.

— Няма да знаеш дали ти допада, докато не опиташ.

— Знам. Но ненавиждам да се провалям в начинанията си. — Поклати глава, докато включваше скарата. — Знам, че ми е проблем. Това е причината да не съм опитвала доста от нещата, които ми се е искало. Винаги успявам да се убедя, че ще се проваля и затова не се захващам. Така е, защото съм била срамежливо дете на самоуверени родители.

Сложи сандвичите на скарата и остана доволна, когато започнаха да цвърчат приятно.

— Но правя доста хубави сандвичи със сирене. Няма умреш от глад...

Извърна се и се блъсна здравата в гърдите му.

Устните му отново се спуснаха върху нейните: горещи, малко груби и силно възбуждащи. Когато я остави да поеме дъх отново, той кимна.

— Нямахте нищо срамежливо в това, а и въобще у теб, доколкото забелязах.

Доволен, той се върна при масата и продължи да занимава с бутилката.

Джуд се съвзе навреме, за да попречи на супата да изкипи.

Той остана през нощта; това ѝ даде възможност да се сгушва в топлината му. На разсъмване, когато светлината започна едва-едва да нахлува през прозореца, той отново я пожела. Любиха се бавно и тя остана унесена в мечти.

По някое време Джуд се събуди отново. Той седеше до нея на леглото, държеше чаша кафе и я галеше по косите.

— О! Колко е часът?

— Минава десет. Разруших репутацията ти.

— Десет? — Надигна се бързо изненадана, но и благодарна за кафето. — Репутацията ми ли?

— Положението вече е непоправимо. Възнамерявах да си тръгна в зори, за да не видят колата ми на алеята ти. Но се разсеях.

Тя въздъхна.

— Спомням си.

— Сега ще се заговори как Галахър се е настанил при американката.

Очите ѝ заблестяха.

— Наистина ли? Прекрасно.

Той се засмя и закачливо дръпна косата ѝ.

— И на мен ми се стори, че ще ти е забавно.

— По би ми харесало, ако аз бях разрушила твоята репутация. Никога не съм разрушавала нечия репутация. Докосна лицето му и прокара пръст по трапчинката по брадата му. — А възможно е да се окажа американката с леки нрави, откраднала собственика на „Галахър“ изпод носа на всички местни дами.

— Е, щом си решила да си с леки нрави, ще се върна довечера, след като затворя. Ще ти предоставя възможност да се възползваш от мен всячески.

— С удоволствие.

— Остави светлините да светят за мен, скъпа. — Наведе се напред да я целуне, но се забави достатъчно дълго, за да почувства отново тръпката на възбудата. — Чака ме проклетата работа с цялата бумащина — промърмори той. — Налага се да я свърша. Нека ти липсвам, Джуд.

— Добре.

Той тръгна, а тя се настани удобно върху възглавниците. Чу как вратата се затваря след него, после как включва двигателя.

В продължение на цял час не предприе нищо. Седеше в леглото и си тананикаше.

ГЛАВА 13

Преживявам любовна връзка.

Джуд Франсис Мърей е в страстна връзка с фантастичен, очарователен, сексапилен ирландец.

Божествено се чувствам дори докато пиша това.

Едва си налагам да не се държа като ученичка и да не изписвам отново и отново името му.

Ейдан Галахър. Какво възхитително име.

Толкова е привлекателен. Знам, че е страшно плиткоумно да се занимаваш с външността да даден човек, но... Ако не си позволя да съм глуповата върху страниците на собствения си дневник, тогава — къде?

Косите му са с плътен, богат махагонов цвят, а слънчевата светлина подчертава червенината им. Очите му са великолепни — тъмни и искрящо сини. Когато ги извърне към мен и ме погледне — а го прави често — цялата закипявам и се размеквам. Лицето му има силни черти. Добра костна система, както би казала баба. Устните му се разтягат в бавна сърдечна усмивка, а на брадичката има малка трапчинка.

Тялото му... Почти не мога да повярвам, че е било върху моето, под моето. Толкова е мускулесто и силно. Май „мощно“ е най-точната дума.

Любовникът ми е великолепно сложен.

Това, предполагам, е още едно потапяне в плиткоумието.

Е, какво от това... Такъв е.

Другите му качества са не по-малко впечатляващи. Много е внимателен и добър, има живо чувство за хумор. Слуша ме. Това е сложно изкуство, но Ейдан го владее.

Поддържа дълбоки и здрави връзки със семейството си. Работата му е възхитителна. Има превъзходен ум, разказва легенди по невероятен начин. В състояние съм да го слушам с часове.

Доста е пътувал, виждал е всевъзможни места, които само съм мечтала да посетя. Родителите му са се установили за постоянно в Бостън и сега той е поел семейният бизнес. Заел е ролята на глава на семейството, налагайки спокойствие и непринуден авторитет.

Съзнавам, че не биваше да се влюбвам. Между мен и Ейдан се установи удовлетворяваща физическа връзка, допълнена от истинско и топло приятелство. И едното, и другото е невероятно ценно и би трябвало да е достатъчно за всекиго.

Но съм безсилна да овладеея чувствата си към него. Влюбена съм.

Започвам да мисля, че всичко написано за любовта е абсолютна истина. Въздухът е по-сладък, слънцето по-ярко. Според мен краката ми от дни не са се докосвали до земята.

Страхотно е. Великолепно.

Никога не съм се чувствала така. Не съм подозирала за съществуването на подобни емоции у мен. Страстни, замайващи и напълно лишени от разум чувства.

Знам, че съм същият човек. Поглеждам се в огледалото и виждам себе си. И въпреки това у мен сякаш има и нещо друго. Все едно скрити досега частици изведнъж са попаднали на мястото си.

Напълно наясно съм с физическите и емоционалните подбуди, зареждането с адреналин... О, да върви по дяволите. Това няма нужда да бъде анализирано и квалифицирано. То просто е налице.

По невероятно романтичен начин той идва пеша до къщурката ми вечер. Приближава се в тъмнината и почуква на задната врата. Носи ми полски цветя, мидени черупки или красиви камъчета.

С тялото ми прави неща, за които единствено съм чувала. О, Господи, сега четеното ми изглежда така безсмислено...

Чувствам се необузdana. Иде ми да се присмее сама на себе си. Джуд Фринсис Мърей е обсебена от сексуални щения. И няма никакви признаци те да заглъхнат.

Никога не съм се забавлявала така.

Никога не съм допускала, че романтиката е забавна. Защо никой никога не ми го е казал?

Когато се погледна в огледалото, се виждам красива, невероятно усещане. Чувствам се красива. Днес ще мина да взема Дарси с колата. Ще отидем в Дъблин на пазар. Възнамерявам да накупя всевъзможни екстравагантни неща.

Обърната към морето, къщата на семейство Галахър — древна и прекрасна — бе кацнала на хълм в края на селото. Ако Джуд беше попитала, щяха да ѝ кажат, че синът на Шамъс — и той се е казвал Ейдан — я е построил в годината, когато се е оженил.

Семейство Галахър не си изкарваха прехраната от морето, но се наслаждаваха да го гледат. Самата къща, сякаш без определен стил, бе изградена от тъмно дърво и пясъчник. Джуд я намери интригуваща и уникална. Беше на два етажа, с широка веранда, която се нуждаеше от боядисване, и изтъркана от употреба каменна алея. Дограмата разчленяваше прозорците като диаманти и Джуд си представи колко е трудно да се подържат чисти.

Струваше ѝ се старомодна и същевременно величествена. А с разстлалата се наоколо сутрешна мъгла — и малко тайнствена.

Питаше се как ли се е чувствал Ейдан през детството си тук, в тази голяма къща, на хвърлей място от плажа и достатъчно близо до селото, за да нахлуват тълпи приятели.

Градината се нуждаеше от повече грижи, както забеляза новообразованото око на Джуд, но пък истина бе, че у всички представители на семейство Галахър имаше нещо диво и невъздържано.

На алеята мързеливо се протегна черна котка и изгледа Джуд с жълтеникавите си очи. С надеждата, че няма да я одраска, тя прилекна и я почеса предпазливо между ушите.

Котаракът възнагради вниманието ѝ, присвивайки очи и тихо замърка.

— Това е Бъб. — Шон стоеше на прага на предната врата. Усмихна се. — Съкратено от Белзевъб, защото по нрав е същински дявол. Влез да прием чай, Джуд. Ако си очаквала Дарси да е готова навреме, не си познала.

— За никъде не бързаме.

— Това е добре, защото тя се оглежда поне час преди да отскочи да купи половинка мляко. Господ знае колко време ще ѝ е нужно да се приготви за пътуване до Дъблин.

Отстъпи, за да даде възможност на Джуд да влезе, и се провикна нагоре по стълбището:

— Джуд е тук, Дарси, и казва да размърдаш суетното си дупе, ако очакваш да стигнете до Дъблин.

— Не съм казала такова нещо — смутено възрази Джуд.

Това накара Шон да се засмее и да я придърпа вътре.

— Тя и без това няма да обърне никакво внимание думите ми. Да ти донеса ли чай?

— Не, благодаря.

Огледа се и забеляза, че всекидневната встрани от антрето е претъпкана, но изглежда удобна.

Дом, помисли си тя отново. Лъхаше на дом и семейство. И те караше да се чувстваш добре дошъл.

— Ейдан е в кръчмата да приеме доставките. — Той хвана ръката ѝ приятелски и я въведе във всекидневната. Отдавна искаше да прекара известно време насаме и да прецени жената, която така бе омаяла брат му. — Затова ще трябва да се задоволиш с мен.

— Е, не ми звучи чак толкова лошо.

Той отново се засмя, а тя си даде сметка, че допреди няколко месеца никога не бе флиртувала с подобна лекота. И определено не го бе правила с човек с лице на ангел, готов да извърши всякакви бели.

— Досега брат ми не ми е дал възможност да разменим повече от няколко думи. — В очите на Шон се появиха весели пламъчета. — Държи те единствено за себе си.

— Когато дойда в кръчмата, ти си винаги в кухнята.

— Държат ме затворен там. Но сега може да наваксаме пропуснатото.

И той флиртуваше открито с нея, съобрази тя. Но това не я правеше нервна. Не я притесняваше. Просто се чувстваше удобно.

— Тогава ще започна с това, че имате великолепна къща.

— На нас ни харесва. — Отведе я до стол, тя седна, а той се настани удобно на облегалката до нея. — Дарси и аз успяваме да я поддържаме.

— Предвидена е за повече хора. Голямо семейство, много деца...

— Често е било така. Баща ни е бил едно от десет деца.

— Десет? Господи!

— Имаме чичовци, лели и братовчеди навсякъде. И по линия на рода Галахър и от рода Фицджералд. И ти си от тях — добави той и се засмя. — Помня как в детството ми от време на време пристигаха на тълпи в къщата и тогава спях в леглото си с братовчед я от Уиклоу, я от Бостън, я от Девъншир.

— А сега продължават ли да ви навещават?

— Понякога. Ето, ти например, братовчедке Джуд. — Хареса му усмивката, с която посрещна думите му: сладка, малко стеснителна. — Но напоследък в къщата сме повечето Дарси и аз. И така ще бъде, докато някой от трима ни не реши да се ожени и да създаде семейство. Къщата ще бъде на онзи, който пръв го стори.

— Другите двама няма ли да имат нищо против?

— Не. Такива са правилата в семейство Галахър.

— Но ще знаеш, че тук винаги си добре дошъл и че това продължава да е твоя дом, така ли?

— Точно така. — Изрече го тихо, защото умееше да долавя интонации и нюанси; усети копнежа ѝ за собствен дом. — Ти имаш ли жилище в Чикаго?

— Апартамент — отвърна тя. Изведнъж изпита безпокойство и се надигна. Апартамент, покрив над главата ѝ. Точно така го усети в момента. — Мястото тук е чудесно. И изгледът към морето е великолепен.

Пристъпи към прозореца, но вниманието ѝ прикова старо очукано пиано. Клавишите бяха пожълтели, а някои дори олющени.

— Кой свири?

— Всички. — Шон застана до нея, плъзна дългите си пръсти по клавишите и изсвири няколко бързи акорда. Пианото можеше да е очукано на вид, но тоновете бяха мелодични и верни. — И ти ли свириш?

— Малко. И не много добре. — Въздъхна и си напомни да не е такава стеснителна глупачка. — Да.

— Какво „да“?

— Да, свиря.

— Е, хайде тогава да те чуем.

Побутна я и двамата се озоваха седнали на пейката. Не съм свирила от месеци — подхвана тя, но той вече разлистваше нотните листове, докато откри каквото търсеше.

— Да опитаме това.

Понеже възнамеряваше да изсвири само няколко акорда, не си даде труда да си сложи очилата. Без тях ѝ се налагаше да се навежда напред и да присвива леко очи. Чувстваше се като кълбо от нерви.

Забърса потните длани в бедрата, напомняйки си, че не е на детски рецитал, навремето това я плашеше до прилошаване.

И все пак ѝ се наложи да си поеме два пъти дълбоко дъх, от което устните на Шон се извиха в лека усмивка, преди тя да засвири.

— О! — Тя преминаваше от един акорд към друг. — Прекрасно е. — Напълно забрави за нервите си и се потопи в удоволствието от музиката. Беше така прелестна, че я накара да се размечтае. Гърлото ѝ се стегна от удоволствие. — Толкова е хубава, че дъхът ти секва.

— Така е замислена. — Той наклони глава. Продължаваше да я слуша и внимателно да я изучава. Лесно разбра с какво е привлякла вниманието на брат му. Хубаво лице, скромни маниери и изненадващо изразителни, замъглени очи.

Да, помисли си Шон, подобна комбинация е в състояние да привлече вниманието на Ейдан, а после да заплени сърцето му. Що се отнася до нейното сърце — то бе пълно с копнеж. Това той бързо разбра.

— Наистина свириш доста добре, Джуд Франсис. Защо казваш, че не можеш?

— Все ми се струва, че не върша много умело нещата, и това най-често отговаря на истината — отвърна тя разсеяно, потопена в музиката. — Всеки може да свири по този начин. Музиката наистина е чудесна. Каква е?

— Още не съм ѝ дал заглавие.

— Ти ли си я писал? — Спря да свири и се вторачи в него. Творци от всякаква област я изпълваха със страхопочитание. — Наистина ли? Шон, фантастична е.

— О, не започвай да го ласкаеш. Той и без това се надува достатъчно.

Брена стоеше на прага с ръце в джобовете на торбестите си джинси.

— Тази представителка на семейство О'Тул никак не цени музиката, освен ако не е бунтовническа песен и тя не надига халба бира.

— Когато и ти напишеш такава, ще вдигна халба бира и в твоя чест.

Заяждането им звучеше съвсем дружелюбно.

— Какво правиш тук? Доколкото знам няма нищо счупено.

— Да не би да съм със сандъчето за инструменти в ръка? — Никога ли няма да я погледне истински, запита се тя. Проклет сляп глупак. — Отивам до Дъблин с Джуд и Дарси. — Брена сви рамене. — Писна ми Дарси да ми опява непрекъснато. Предадох се. — Извърна се и извика нагоре: — Дарси, за Бога, какво ти отнема толкова много време? Чакам те от час.

— Ще трябва да се изповядаш за тази лъжа пред отец Клуни, — обърна й внимание Шон, — защото току-що влезе.

— Лъжата ми е простима. Само така има шанс Дарси да слезе, преди да е започнала идващата седмица. — Отпусна се на един стол. — Защо не си в кръчмата да помагаш на Ейдан? Днес е ден за доставки.

— Защото ме помоли да остана да правя компания на Джуд, докато Дарси благоволи да се яви. Но след като ти си тук, тръгвам. Ела пак да посвириш, Джуд Франсис. — Ставайки, се усмихна. — Истинско удоволствие е да слушам как някой, който има отношение към музиката, свири мелодиите ми.

На излизане спря до стола на Брена колкото да нахлупи кепето й върху очите. Тя го вдигна отривисто.

— Държи се все едно продължавам да съм на десет и да го ритам по задника, когато играем футбол. — После се ухили, а в очите й се появиха весели пламъчета. — А задникът му е хубав, нали?

Джуд се засмя и стана да оправи нотните листове.

— И останалата част от него си я бива. А и пише чудна музика.

— Да, притежава редки таланти.

Джуд се извърна. Веждите й бяха вдигнати.

— Не мислеше така допреди минута.

— Ако му го кажа, ще се надуе и ще стане по-невъзможен от обикновено.

— Предполагам, че го познаваш от векове.

— Така е — съгласи се Брена. — Разликата ни е четири години и той се е появил първи.

— И си била в тази къща безброй пъти. Влизаш, сякаш е твоя, защото е толкова гостоприемна.

Джуд тръгна да се разхожда — искаше да разгледа пръснатите из стаята семейни фотографии, поставени в разнородни, не винаги подходящи рамки, старата кана с нащърбен чучур, в която бяха

натопени свежи пролетни цветя. Тапетите бяха избледнели, килимът — износен.

— Тук сигурно съм била толкова пъти, колкото на Дарси братята й у дома — обади се Брена. — Госпожа Галахър навремето ме налагаше по дупето точно както и собствените си деца.

Джуд се зачуди малко на чутото. Никой никога не я бе налагал по дупето. Дисциплината винаги бе съпроводена с разумни доводи и я изпълваше с пасивна вина.

— Било е чудесно да пораснеш тук, заобиколен от музика.

Обиколи стаята, забеляза износените възглавници на дивана и потъмнялото дърво. Е, несъмнено се нуждаеше от малко освежаване, помисли си тя, но лъха на дом, семейство, традиции.

Да, това е място за семейство, за деца, както нейната къщурка е за усамотение и размисъл.

Представи си как стените на тази къща съхраняват ехото на извисили се от гняв или радост гласове, на припряно всекидневие.

Шумът по стълбите я накара да се извърне и да види как Дарси бърза към тях с разпилени по раменете коси.

— Цял ден ли ще мързелувате — настойчиво попита тя, — или ще тръгваме за Дъблин?

Пътуването до Дъблин по нищо не приличаше на пристигането тук. Разговорите и бърбенето в колата не спряха. Джуд нямаше възможност да се притеснява или изнерви. Дарси знаеше всички селски клюки. Младият Дъглас Брайън бил вкарал в бяла Маги Бренан и в най-скоро време щеше да има сватба. Джеймс Бренан бил бесен, защото дъщеря му се е забъркала с Дъглас, и се напил юнашки, но през нощта спал на изтривалката, понеже жена му заключила и не го пуснала да се прибере.

— Чух, че господин Бренан тръгнал да издирва младия Дъглас, а той се скрил в плевнята на баща си — където, мнозина се обзалагат, е започнала цялата работа и изчаква кризата да премине. — На задната седалка Брена се протегна като мързелива котка. — Маги ще си даде сметка какво е направила, когато коремът й започне да се подува, а ботушите на Дъглас са под леглото им.

— И двамата още нямат двадесет — добави Дарси и поклати глава. — Малко тъжен начин да започнеш живота.

— Защо трябва да се оженят? — попита Джуд. — Прекалено са млади.

Дарси я зяпна.

— Ще имат бебе. Какво друго да направят?

Джуд отвори уста, но я затвори, преди да изтъкне логично наличието на алтернативи. Тук, припомни си тя, е Ирландия. Затова опита друг подход.

— Ако се окаже, че си бременна, и ти ли би постъпила така, Дарси?

— Първо ще внимавам да не правя секс с човек, с когото не съм готова да живея. И второ — обяви тя след известен размисъл, — на двадесет и четири съм и имам работа, затова не се страхувам толкова много от селските клюки. Мога да отгледам детето сама, ако стане белята. — След това извърна глава към Джуд: — Ти не си бременна, нали?

— Не! — Джуд за малко да изскочи от пътя, преди да се съвземе. — Разбира се, че не.

— Защо пък да се разбира, след като от една седмица всяка вечер спиш с Ейдан? Да се пази човек е хубаво, но няма сто процента гаранция, нали?

— Не, но...

— О, престани да я плашиш, Дарси. Правиш го от завист, защото тя има редовен сексуален живот, а ти — не.

Дарси метна презрителен поглед към задната седалка.

— Нито пък ти, моето момиче.

— За което съжалявам. — Брена се наведе напред и опря лакти на облегалката. — Е, разкажи на нас, горките лишени от мъжка ласка жени, за секса с Ейдан. Бъди приятелка.

— Не — възрази Джуд, но не се въздържа и се разсмя.

— О, не се превземай. — Брена я сръга в рамото. — Бавно и грижливо ли го прави, или е член на Клуба ирландските креватни герои?

Клуб на ирландските креватни герои ли?

— О, не си чула, значи — попита Брена съвършено сериозно, докато Дарси се хилеше. — Бойният им вик е „Дръж се, Бригит“ и са влезли и излезли преди пияната на бирата им да спадне.

За своя изненада Джуд избухна в див смях. После успя да вметне:

— Не ме нарича Бригит.

— Господи, тя изрече шега! — смая се Дарси и избърса от окото си въображаема сълза на умиление. — Нашата Джуд. Какъв величествен момент.

— Такъв е — съгласи се Брена. — Но все пак кажи, Джуд, той бавно ли я кара, гали и целува ли съответните места, или е разгорещен и бърз и свършва, преди да успееш да извикаш, че си видяла Господ?

— Не мога да говоря за секса с Ейдан пред сестра му.

— Ами тогава да я изхвърлим от колата и ще го споделиш само с мен.

— Защо да не можеш да говориш за това? — настойчиво попита Дарси, хвърляйки свиреп поглед към Брена. — Знаем, че прави секс. Но ако те притеснява, не мисли за мен като за негова сестра, а като за твоя приятелка.

Попаднала в капан, Джуд въздъхна.

— Добре. Ще кажа само, че е най-добрият, с когото някога съм го правила. С Уилям бе някак като... дирижиран военен марш — определи тя и отново остана шокирана от себе си. — А преди това съм била само с Чарлс.

— Чарлс, така ли? Брена, нашата Джуд има минало!

— И кой е Чарлс? — подкани Брена.

— Занимаваше се с финанси.

— Значи е богат — обади се Дарси, омаяна от думата.

— Семейството му — да. Запознахме се през последната ми година в колежа. Физическата връзка с него беше... да кажем, че когато приключвахме, всички цифри идваха на мястото си, но процесът бе доста отегчителен, а с Ейдан е романтично.

Приятелките ѝ започнаха да възклихват и тя отново се разхили неудържимо.

— Престанете. Няма да ви кажа думичка повече.

— Каква си кучка! Да ни дразниш по този начин — обяви Брена и дръпна косата на Джуд. — Я ни дай един пример за романтичната му натура, свързана с добрия секс.

— Един ли?

— Само един и ще бъдем удовлетворени. Нали Дарси?

— Разбира се. Няма да се ровим в интимния ти живот, я.

— Добре. Първия път ме взе на ръце и ме отнесе горе. Чак до спалнята.

— Както Рет понесе Скарлет ли? — попита Дарси. — Или през рамо, все едно си торба картофи?

— Както Рет отнесе Скарлет.

— Добре е постъпил — обяви Брена и опря брадичка върху ръката си. — За това получава точки.

— Отнася се с мен все едно представлявам нещо специално.

— Че защо да не го прави? — учуди се Дарси.

— Никоой никога не го е правил. И, понеже сме на тази тема, а не е тайна какво става, ще добавя, че не притежавам нищо... сексапилно: имам предвид красиво бельо и такива неща. Мислех си дали не бихте ми помогнали да си избира...

— Знам най-подходящото място — обяви Дарси и само дето не потри доволно ръце.

— Похарчих две хиляди лири за бельо.

Замаяна, Джуд вървеше по оживената Графтън стрийт. Навсякъде имаше тълпи. Купувачи, туристи, групи тийнейджъри и както ѝ се струваше — през няколко метра музиканти, които свиреха за дребни монети. Шумовете, цветовете и формите действаха зашеметяващо.

— Две хиляди. Само за бельо.

— И си струва всяко пени — вметна Дарси. — Ще го превърнеш в свой роб.

Бяха отрупани с торби и пакети и макар Джуд да се бе впуснала в пътуването с намерението да харчи безразсъдно, Дарси оцени представата ѝ за разточителство като напълно консервативна. За два часа натрупа цял нов гардероб с всевъзможни аксесоари благодарение на фантазията на Дарси.

— Не съм в състояние да нося нито един пакет повече.

— Чакай.

Дарси спря, взе няколко от пакетите и ги връчи на Брена.

— Аз не съм купила нищо — възрази Брена.

— Значи ръцете ти са свободни. О, вижте тези обувки. — Дарси се шмугна в тълпата, устремила се към целта, и за малко да се сблъска

с трима свирещи цигулари. — Прекрасни са.

— Искам си чая — мърмореше Брена, поглеждайки намръщено черните обувки с шестсантиметров ток, привлекли вниманието на Дарси. — Ще ти излязат пришки, а ходилата ти ще изтръпнат, преди да изминеш и километър на тези кокили.

— Те не са за ходене, идиотко. Ще ги купя. — Дарси влезе в магазина.

— Никога няма да получа чая си — оплака се Брена. Ще умра от глад и обезводняване, а вие двете дори няма да го забележите, защото ще бъда затрупана под камара пакети, сред които, държа да отбележа, няма нито една моя вещ.

— Ще прием чай, щом пробвам обувките. Хайде, Джуд, тези са за теб.

— Не са ми нужни повече обувки. — Но прояви мекушавост и се настани на един стол. После откри, че внимателно разглежда чифт кафяви обувки. — Прекрасни са, но ще ми е нужна и чанта за тях.

— Чанта ли?

Брена забели очи и омаломощена се отпусна на стола зад нея.

Купи обувките и съответната чанта, както и чудесно сако от магазинче в края на улицата. После попаднаха на смешна сламена шапка, абсолютно необходима ѝ за работата в градината. Понеже бяха претоварени с пакети, гласуваха, и след като се оказа, че само Брена е против, се върнаха до колата, за да приберат покупките в багажника, преди да потърсят място да хапнат.

— Благодаря на Светата майка и всички светии. — Брена се разположи в сепарето в малкия италиански ресторант, където ухаеше приятно на чесън. Прималяла съм от глад. За мен халба бира — поръча тя при появата на сервитьора, — и пица с всичко на нея, само без мивката от кухнята.

— Нищо подобно. — Дарси разгъна салфетката си и така се усмихна на сервитьора, че той моментално се влюби в нея. — Всяка ще вземе пица само с две гарнитури. И аз ще пия бира, но чаша.

— Тогава аз искам с гъби и наденица.

— Добре — кимна Дарси на Брена. — А аз — с черни маслини и зелени чушки. Джуд?

— Минерална вода и... — Улови погледа на Брена и едва сдържа усмивката си, докато приятелката ѝ отчаяно отваряше уста и

безмълвно произнасяше: „пеперони и кашкавал“... нека бъде с пиперони и кашкавал — поръча тя невинно.

Въздъхна и се облегна назад. Краката я боляха; не си спомняше дори и половината неща, които току-що купи. От глад и от несекналите разговори леко я болеше главата, но се чувстваше радостна и щастлива.

— Днес е първият ми ден в Дъблин — отбеляза Джуд. — Не влязох в нито един музей или галерия, не направих нито една снимка. Не видях и колежа „Тринити“. Срамота.

— Защо? Дъблин си е тук. — Дарси прекъсна флирта си със сервитьора. — Можеш да се върнеш и да го направиш, когато пожелаеш.

— Сигурно си права. Но при други обстоятелства определено щях да постъпя така. Бях планирала всичко, изучих туристическите справочници, направих списъци и график. Времето за закупуване на сувенири бе някъде към края.

— Е, просто си подхванала списъка отзад напред — отбеляза Дарси и дари сервитьора с още една сияйна усмивка, когато им поднесе питиетата.

— Всичко се преобърна наопаки. Почакай. — Сграбчи китката на Брена преди тя да отпие от халбата.

— Джуд, имай милост. Гърлото ми е пресъхнало сякаш съм осемдесетгодишна девственица.

— Просто искам да кажа, че никога не съм имала приятелки като вас.

— Разбира се, защото втори като нас няма — намигна Брена и обърна очи, а Джуд пусна ръката ѝ.

— Искан да кажа... Никога не съм имала близки приятелки, с които да си бърбря за секс, да ям пица или да ми помагат в избора на луксозно бельо.

— О, не ставай сантиментална. Бъди добро момиче. — Брена я потупа покровителствено по ръката. — Изглеждаш готова да се разплачеш.

— Извинявайте. — Но беше прекалено късно. Очите ѝ вече бяха насълзени. — Просто съм невероятно щастлива.

— Стига, стига... — Дарси ѝ подаде книжна кърпичка. — И ние сме щастливи. Да прием за приятелството.

— Да, за приятелството. — Джуд леко въздъхна, когато чашите се чукнаха. — Slainte.

Все пак, след като изядоха пиците, видя малко от Дъблин. Джуд най-после извади фотоапарата и си направи удоволствието да заснеме някои мостове и препълнените с цветя кошници, висящи пред кръчмите.

Спря се да гледа как уличен художник рисува изглед на морето и импулсивно купи картината за Ейдан.

Накара Брена и Дарси да ѝ позират десетина пъти, а накрая ги подкупи с еклери, за да ѝ позволят да изучи града още малко.

Дори връщайки се с бавна крачка към паркинга, кипеше от енергия. Имаше чувството, че е в състояние да върви безкрай. Когато поеа от Дъблин, небето бе обагрено с цветове, обещаващи вечност.

С приближаването към Ардмор луната изплува и огря нивите.

Остави приятелките си по къщите им и помогна на Дарси да отнесе пакетите в стаята си, а все още не се чувстваше изморена. Почти с танцова стъпка влезе в къщурката си и качи покупките си горе. По стълбите весело извика:

— Върнах се и прекарах великолепно.

И не възнамеряваше да престане. Най-трудната ѝ задача, прецени тя, е да реши какво да облече под новата копринена блуза.

Възнамеряваше да удължи вечерта с посещение на кръчмата на Галахър. И да флиртува открито и невъздържано с Ейдан.

ГЛАВА 14

Беше затрупан с работа. Същата вечер в училището се бе състояла демонстрация на танца степ. Сякаш половината село бе решило след това да се отбие в кръчмата на Галахър, за да изпие някоя и друга халба. Някои от момичетата отново облякоха костюмите, с които бяха танцували, за да изнесат представление за посетителите.

Това означаваше приятна музика и препълнено заведение.

Разнасяше халби и с двете ръце, водеше едновременно три разговора и държеше всичко под око. Но му идеше да се застреля, задето даде почивен ден на Дарси.

Шон влизаше и излизаше от кухнята, а щом времето му позволяваше, помагаше на бара и при сервирането. Но се увлече в танците и доста често забравяше да се върне зад тезгяха.

— Не е събиране за забавление — напомни му Ейдан за пореден път.

— А на мен ми прилича на такова. Всички изглеждат доволни. — Шон кимна към тълпата, наобиколила три танцъорки. — Момичето на Дъфи най го бива, според мен. Просто ѝ иде отвътре.

— Престани да ги зяпаш, ако обичаш, и иди в другия край на бара.

Резкият тон накара Шон да се усмихне.

— Май ти липсва дамата. Не те виня. Много е мила.

Ейдан въздъхна и подаде препълнените чаши в очакващите ги ръце.

— Нямам време да ми липсва каквото и да било, когато съм потънал в бира.

— Жалко, защото тя току-що влезе свежа и хубава като картинка, независимо от часа — отбеляза Шон и Ейдан рязко извърна глава.

Беше се старал да не мисли за нея. Искаше да разбере дали ще успее. Справи се относително добре, макар да трябваше да прекъсва мечтите за нея почти двадесетина пъти през деня.

А ето я сега тук с прибрани коси и усмивка за него. Докато си пробиваше път към бара, усмивката ѝ стана още по-широка и той напълно забрави халбата, която наливаше.

— Как е?

Наложи се почти да извика и да се наведе напред, за да я чуе. Беше толкова близо, че долови уханието и тайнствеността, които буквално се излъчваха от кожата ѝ.

— Получи се май нещо като забава. Ще ти наляя вино само да се видя със свободни ръце.

Би предпочел да използва ръцете си, за да я сграбчи, да я прехвърли през тезгяха и да я прегърне.

Здравата и истински си хлътнал. Галахър, помисли си. Усещането беше страшно приятно.

— Е, добре ли прекара в Дъблин?

— Чудесно. Купих всичко, което ми попадна пред очите. При най-малкото колебание Дарси ме поощряваше.

— Бива я да харчи пари — подметна Ейдан, но изведнъж се усети: — Дарси ли? Слава Богу, че се е върнала. Още един чифт ръце ще са ми нужни да изкарам вечерта, без се стига до бунт.

— Разполагаш с моите.

— Моля?

— Мога да взимам поръчките. — Идеята се оформи съзнанието ѝ спонтанно. — И да сервирам.

— Скъпа, не мога да искам това от теб. — Отдръпна се, понеже някой дойде на бара да поръча газирана вода.

— Ще ми бъде приятно. Ако оплета нещата, хората просто ще си помислят колко е бавна американката и тогава ще извикаш Дарси.

— Била ли си някога сервитьорка? — Усмихна ѝ се снизходително, което я накара мигом да изправи рамене.

— Не може да е особено трудно — сръза го тя и за да докаже, че е права, тръгна да си пробива път към една масите, за да започне.

— Не взе нито бележник, нито табла. — Докато изпълняваше поръчката, Ейдан погледна към клиента си за съчувствие. — А ако сега повикам Дарси, тази ще ми изяде главата за закуска.

— Жените — философски обобщил клиентът, — са опасни същества при всякакви обстоятелства.

— Вярно е. Съвършено вярно. Но тази обикновено е с благ нрав. Пет лири и осем пенса. — Връщайки рестото продължи: — Но именно жените с благ нрав са готови да ти прережат гърлото по най-бърз начин, когато ги ядосаш.

— Ти си мъдър мъж, Ейдан.

— Да. — Ейдан си даде секунда пауза и пое дъх. — Достатъчно мъдър да не викам Дарси, та да не ми се налага да се справям с две жени едновременно.

Реши да отпусне на Джуд четвърт час, за да разбере сама как е затънала. В края на краищата тя е разумна жена. После ще я поуспокои: ще ѝ обясни, че не е била типична вечер за кръчмата; ще ѝ благодари за трогателното ѝ предложение да му помогне и така нататък и така нататък, докато я вкара гола в леглото.

Доволен от перспективата, Ейдан изпълни следващата поръчка развеселен. И чакаше Джуд с усмивка, когато тя си проби път обратно до бара.

— Ей сега ще ти сипя вино — посрещна я той.

— Не пия, докато работя — отвърна тя наперено. — Искам две халби светла бира и две уискита, една тъмна бира, две коли и един джин. — Усмихна му се изкусително. — И бих се възползвала от една от онези сервитьорски престилчици, ако имаш някоя под ръка.

Докато изпълняваше поръчката, прочисти гърлото си, за да отбележи:

— Не знаеш цените.

— Нали имаш ценоразпис. Сложи го в джобчето на престилката. Събирам, и то доста добре. Ако разполагаш със свободна табла, докато изпълниш поръчката, ще събера разните чаши, преди да се счупят.

Четвърт час, помисли си отново той; извади меню и престилка и ги сложи до таблата.

— Много мило, че се включваш, Джуд Франсис.

Тя вдигна вежди.

— Мислиш си, че няма да се справя — заяви тя и се отдалечи победоносно.

— Боли ли? — попита Шон зад гърба му.

— Кое?

— Да те зашлевят по този начин. Обзалагам се, че действа като юмрук в челюстта. — Ухили се широко, когато Ейдан го сръга с лакът.

— А и изглежда съвсем самоуверена — добави той, наблюдавайки как Джуд разчиства една от масите и бърби със седналото там семейство. — С удоволствие ще я махна от ръцете ти, ако... — Млъкна, малко стреснат от свирепия поглед, който Ейдан му хвърли. — Просто се пошегувах — промърмори той и се отправи към другия край на бара.

Джуд се върна, остави празните чаши и пое първата поръчка.

— Халба и чаша „Гинес“, две оранжади и чай, едно уиски.

Преди Ейдан да проговори, тя вдигна таблата и я разклати точно толкова, че да накара дъхът му да секне; после тръгна да сервира.

Беше ѝ страшно приятно. Превърна се в център на събитията, част от тях. Музика, движение, шумни разговори смях. Хората се обръщаха към нея по име и я питаха как се чувства. Никой не изглеждаше ни най-малко изненадан, виждайки я да приема поръчки и изпразва пепелници.

Е, не притежаваше елегантната похватност и стила на Дарси, но се справяше. И ако почти разля халба бира върху господин Дъфи, беше факт, че точната дума е почти. Той подхвана чашата, намигна ѝ, ухили ѝ се и изрази предпочитанието си да излее бирата в себе си, а не върху себе си.

Справяше се и с парите. Според нея не допускаше груби грешки. Един от джобовите на престилката се издуваше от бакшиши, които я караха да сияе от гордост.

По някое време Шон я покани на бърз танц; тя бе прекалено изненадана, за да се смути.

— Не знам как.

— Знаеш, разбира се. Ще дойдеш ли пак да посвириш музиката ми, Джуд Франсис?

— Ще ми бъде приятно. Но сега ме пусни. Оставам без дъх и постоянно те настъпвам.

— Ще те целуна, за да накарам Ейдан да закипи от ревност.

— Не е възможно.

— Наистина ли?

Като видя лъчезарната му усмивка, тя обяви:

— Аз ще те целуна, защото си страшно привлекателен.

Той зяпна от изненада, а тя го целуна по бузата и подхвърли:

— Е, отивам да работя. Шефът ще ми намали надницата, ако продължавам да танцувам с теб.

— Момчетата Галахър са безсрамни — обясни ѝ Кати Дъфи, докато Джуд събираше празните чаши. — Бог да ги благослови, но е така. Две добри жени сигурно ще им помогнат да се укротят, но не и дотам, че да не са интересни.

— Ейдан е като венчан за кръчмата — отбеляза Кевин Тъфи, докато палеше цигара. — А Шон изцяло е потопен в музиката си. Много години ще минат, преди някой от тях да помисли да се задомява.

— Но нищо не би попречило на едно умно момиче да опита, нали? — попита Кати и ѝ намигна.

Джуд успя да изобрази усмивка. Насочи се към друга маса, продължавайки да се усмихва, докато приемаше следващата поръчка. Но в главата ѝ се възцари пълен хаос.

Това ли си мислят хората, питаше се тя. Опитва се да оплете Ейдан? Да се омъжи за него? Подобно нещо и през ум не ѝ минаваше. Поне не сериозно. Почти не. И той ли си мисли същото?

Хвърли му поглед крадешком. Видя как пълни халбите и разговаря със сестрите Рилен. Не, разбира се, че не мисли така. Просто двамата се забавляват. Наслаждават се един на друг. Ако мисълта за брак е минавала през ума ѝ, това е естествено. Но не бе се задълбочавала по въпроса.

Истината е, че не желаше да го прави. Минала е вече по този път и се натърти при удара.

По-добре е да се забавлява. Липсата на обвързаност и на очаквания действа освобождаващо. Изпитват взаимно уважение и привързаност, и ако тя е влюбена в него... Това само прави нещата по-романтични.

Няма да предприеме нищо, с което да развали положението. Напротив — ще направи всичко по силите си, за да го насърчи, да изцеди всяка капка удоволствие от времето, с което разполага.

— Когато се върнеш от страната на мечтите, Джуд, бих изпил още една халба преди затваряне.

— Моля? — Сепна се и погледна надолу към широкото, търпеливо лице на Джак Бренан. — Извинявай.

Вдигна празната му халба и изведнъж се намръщи.

— Не, не съм нещастен — увери я той. — Сърдечната ми рана зарасна. Наистина не знам защо се докарах дотам заради някаква жена.

Но ако се притесняваш, попитай Ейдан дали да ми дадеш още една халба.

Толкова е симпатичен, помисли си тя, и едва се въздържа да не го потупа по главата като едро, добродушно куче.

— Не изпитваш никаква потребност да му счупиш носа, нали?

— Е, трябва да призная, че донякъде винаги съм го искал, просто защото така и никога не успях. А той счупи моя преди време.

— Ейдан ти е счупил носа? — Струваше й се страховито.

— Не нарочно — уточни Джак. — Бяхме на петнадесет и играехме футбол. Стана някак от само себе си...

— От само себе си ли?

— Да. — Джак се засмя гръмогласно. — А и доколкото знам, не се е забърквал в побой от месеци. Май му е приближило времето, но сега е прекалено зает да те ухажва и няма кога да го стори.

— Не ме ухажва.

По лицето на Джак се изписа нещо средно между загриженост и изненада.

— Не си ли падаш по него?

— Аз... — Какво да отговори? — Много го харесвам. Най-добре да отида да ти донеса халбата. Скоро ще затварят.

— Вероятно едва се държиш на краката си — отбеляза Ейдан, хлопвайки вратата след последния посетител. — Седни, Джуд, а аз ще ти наляя вино.

— Не бих възразила.

Трябваше да признае, че работата си беше сериозна. Възхитителна, но изтощителна. Мускулите я боляха от носенето на тежките табли. Ясно, прецени тя, защо ръцете на Дарси са така добре оформени.

А краката й? Дори не смееше да мисли колко я болят пулсиращите й стъпала.

Настани се на стола и разкърши рамене.

В кухнята Шон почистваше и пееше някаква песен. Въздухът бе син от цигарения дим и все още миришеше на бира и уиски.

Намираше обстановката за доста уютна.

— Ако решиш да се откажеш от психологията — обяви Ейдан, поставяйки чаша вино пред нея, — бих те наел при мен.

Каквото и да беше казал, нямаше да я зарадва повече.

— Добре се справих, така ли?

— Справи се великолепно. — Взе ръката и ѝ я целуна. —
Благодаря.

— Допадна ми. Не съм приемала чак толкова много гости. Аз винаги съм се притеснявала. Бях постоянно в състояние на стрес. Но сега беше все едно приемаш гости без всичките излишни нерви. И...
— Раздрънка монетите в джоба на престилката. — Дори ми платиха.

— Поседи спокойно и ми разкажи за деня си в Дъблин, докато поразчистя.

— Ще ти разкажа, докато ти помагам да разчистиш.

Реши да не рискува да разваля доброто ѝ настроение, впускайки се в спор, но възнамеряваше да не ѝ позволи да направи нищо по-сложно от прибирането на празните чаши и поставянето им на тезгяха. Тя обаче се оказа по-бърза отколкото предполагаше — вече бе запретила ръкави, докато той довършваше работата си зад бара.

С кофа и парцал, взети от Шон, започна да бърше масите.

Слушаше как гласът ѝ ту се извисява, ту се снишава, докато описва видяното и стореното през деня. Думите не бяха важни, прецени Ейдан. Беше успокояващо просто да я слуша.

С всичките си действия тя сякаш внасяше блажено спокойствие.

Захвана се с пода, като работеше рамо до рамо с нея. Странно бе, мина му през ума, колко лесно тя се вмести в неговия ритъм. Или той се нагаждаше към нейния? Не успя да определи. Но на негова територия, в неговия свят, тя изглеждаше така естествено. В целия му живот, ако трябваше да е откровен докрай.

Никога не си я бе представял да разнася табли или да връща ресто. Не е създадена, разбира се, за това, но се справи отлично. Възприемала го е като забавление, предположи. Определено не би приела всяка вечер да забърсва разлята по масите бира. Но сега го правеше с такава лекота, че изпита умиление. Поиска му се да я вземе в обятията си.

Поддаде се на желанието си — обгърна с ръце талията ѝ и я привлече към себе си. Тя се сгуши в прегръдката му.

— Толкова е хубаво — промълви Джуд.

— Така е. Но не бива да те държа будна до късно, и да те карам да вършиш мръсната ми работа.

— Харесва ми. Сега, когато е така тихо и всички са се прибрали да си легнат, мога да помисля за думите на Кати Дъфи, за шегата на Дъглас О'Брайън, да послушам как Шон пее в кухнята. В Чикаго щях вече да съм заспала, след като съм проверила курсовите работи и прочела глава от хубава книга, получила бляскави отзиви в печата. — Обви ръце около кръста му. — Така ми е много по-добре.

— А когато се върнеш... — допря с буза косите й, — ... Ще си намериш ли кръчма в квартала, където да прекарваш по някоя и друга вечер?

От самата мисъл тежка тъмна стена се спусна пред бъдещето й.

— Разполагам с доста време преди да реша какво ще правя по-нататък. Наслаждавам се да живея ден за ден.

— И нощ за нощ.

Обърна я и я поведе във валсова стъпка, в ритъма на песента на Шон.

— Нощ за нощ... — Повтори тя. И добави: — Отвратителна танцьорка съм.

— Не е вярно.

Тя все още не се отпускате, сякаш бе неуверена в себе си.

— Наблюдавах те как танцуваш с Шон, а после го целуна пред Бога и всички присъстващи.

— Каза, че ще те накара да закипиш от ревност.

— И би станало, ако не бях сигурен, че мога да го смажа от бой при необходимост.

Тя се засмя — наслаждаваше се на начина, по който помещението се въртеше, докато той я водеше в танца.

— Целунах го, защото е привлекателен. И ти си привлекателен. Бих целунала и теб, стига да ме помолиш.

— Щом раздаваш така лесно целувки, дай ми една.

За да го подразни — не е ли възхитително откритието, че можеш да подразниш един мъж — тя го целуна небрежно по бузата. После го целуна нежно по другата буза. Той се усмихна и я завъртя, а тя отмести ръка от рамото му и я зарови в косите му, без да откъсва поглед от очите му. Надигна се на пръсти и притисна устни към неговите.

Този път тялото му потрепери. Свари го неподготвен.

Целувката от топла стана гореща; от небрежна — изпълнена със страст. Дъхът му, кръвта му, умът му се изпълниха с нея. Остана

потресен.

— Май е време да си вървим. Имай грижата да заключиш, Шон — провикна се той, без да откъсва очи от лицето на Джуд.

— Добре. Лека нощ, Джуд.

— Лека нощ, Шон.

Подсвирквайки си, Шон дискретно дръпна резетата и затвори вратата след себе си, а брат му и Джуд продължаваха да стоят по средата на измития под.

— Изпитвам страхотна нужда от теб — призна Ейдан и я притисна, за да я целуне отново.

— Страшно се радвам.

— От време на време ми е трудно да бъда нежен.

— Тогава недей. — С всеки изминал миг я обземаше все по-голямо вълнение. Очарована от собствената си дързост, тя отстъпи и започна да разкопчава блузата си. — Можеш да правиш каквото поискаш. Да имаш всичко.

Никога не се бе събличала пред мъж с цел да го възбуди. Виждайки очите му да притъмняват, нервите, които свиваха стомаха ѝ, затрептяха в чисто женска наслада.

Черният дантелен сутиен бе дълбоко изрязан и в съблазнителен контраст с млечната ѝ кожа.

— Господи! — едва промълви той. — Опитваш се да ме убиеш.

— Само да те съблазня. — Започна да сваля обувките си. За пръв път ми е. — По-скоро от неопитност, а не преднамерено, разкопчаваше панталоните си бавно. — Затова... се надявам да ме извиниш.

Устата му пресъхна в очакване какво щеше да последва.

— Прекрасна си. А и ролята на изкусителна ти се удава съвсем лесно.

Макар и малко вдървени, пръстите ѝ се справиха с панталона и го оставиха да се свлече. Видя се още черна дантела. Пликчетата представляваха малък триъгълник отпред и бяха дълбоко изрязани при бедрата.

Не събра кураж за жартиерите и прозрачните черни чорапи, които Дарси я убеди да купи, но като видя изражението на Ейдан, ѝ хрумна да ги пробва следващия път.

— Днес пазарувах доста...

Той не бе уверен, че ще успее да проговори. Тя стоеше наред с кръчмата със скромно прибрани назад коси, замечтани очи на морска богиня, обвита единствено с черна дантела, и го зовеше да я люби.

— Страх ме е да те докосна — промълви замаян.

Джуд освободи глезените си от панталона и пристъпи към него.

— Тогава аз ще те докосна.

С разтуптяно сърце обви врата му и вдигна устни към неговите.

Толкова бе възбуждащо да се притиска към него полугола, а той да е напълно облечен. Чувстваше невероятна мощ, усещайки как тялото му потреперва до нейното, като се бори със свирепа и неутолима страст.

Желаеше тази страст да се развихри — нищо друго не се мяркаше в освободеното ѝ съзнание.

— Вземи ме, Ейдан. — Леко ухапа долната му устна. — Вземи всичко, което желаеш.

Той напълно изгуби контрол. Знаеше, че е груб, но не бе в състояние да се сдържа, макар да усещаше как ръцете му я нараняват, а устните му грубо завладяват нейния вик. Сепнатото ѝ възклицание само наля масло в огъня, докато я полагаше на пода.

Претърколи се с нея; едва се сдържаше да не я смачка. Полудял да получи повече, и то веднага, впи устни в дантелата на гърдите ѝ.

Тя се изви нагоре, изпълнена с наслада и превъзбудена от сладката болка. Чувстваше как във вените ѝ кръвта тече на мощни тласъци. Съзнаваше, че е способна да го предизвика да прекрачи нормите на всичко цивилизовано...

И то само защото е тя. Защото му се предлага.

Копнееца не по-малко от него да го докосне, разкъса ризата му и впи пръсти в плътта му.

После впи устни, зъби.

Разгорещени и загубили всякакво търпение, това не бяха сдържаният мъж и плахата жена, а двама души, отдадени на примитивни инстинкти. Тя изпитваше невероятен възторг и възприемаше всяко усещане, жадна да му отвърне.

Първият оргазъм за нея бе като изригването на слънцето.

Още, бе единствената мисъл, която се въртеше в главата му. Още и още. Искеше да я изяде жива, да я погълне, та вкусът ѝ завинаги да

остане в него. При всяко потреперване на тялото ѝ, при всяко нейно простенване, той я желаше все повече и повече.

Потребността да се слоят течеше като неутолима жажда във вените му. Проникваше в нея все по-напористо и мощно, а тя само простенваше името му. В следващия миг напълно се слая с неговия ритъм. Очите му се замъглиха — лицето ѝ, очите ѝ, разпилените ѝ коси се мяркаха през мека мъгла.

Животинското у него взе връх — тогава всичко изчезна и погълна и двамата.

Тя лежеше просната върху него, изтощена, натъртена и усмихната. Той лежеше под нея потресен и безмълвен.

Беше я обладал на пода на кръчмата. Не успя да се въздържи. Целият контрол му се изплъзна. Не прояви никакъв финес, никакво търпение. Не беше никакво правене на любов, а примитивно съвокупление.

Собственото му поведение го шокира.

Мислите на Джуд бяха сходни. Същевременно остана очарована както от неговото поведение, така и от своето.

Той дочу дълбоката ѝ въздишка и трепна: трябва да направи нещо, за да се чувства тя удобно, мина му през ума.

— Ще те отнеса горе.

— Добре.

Надяваше се да го стори, за да повторят всичко отначало.

— Искаш ли гореща вана и нещо за пиене, преди да те изпратя?

Тя въздъхна и сви устни. Идеята ѝ се стори чудесна.

— Ти искаш ли да се изкъпеш?

— Хрумна ми, че ще се почувстваш по-добре.

— Едва ли е възможно да се чувствам по-добре, отколкото съм сега.

Той се раздвижи и понеже тя не оказа никаква съпротива, съвсем лесно я обърна и я сгуши в обятията си. Единствената ѝ реакция бе да му се усмихне и да положи глава на рамото му. Той поклати глава.

— Какво ти става, Джуд Франсис Мърей? Сложила си бельо, предназначено да ме влуди, а после позволяваш да те обладая на пода.

— Имам още.

— Какво още?

— Още бельо — отвърна тя. — Купих цели торби.

Беше негов ред да отпусне глава върху рамото ѝ.

— Господи.

— Започнах с черното, защото според Дарси с него нямало грешка.

Той едва не се задави при думите ѝ. Доволна, тя се сгуши поплътно към него.

— Беше като восък в ръцете ми. Допадна ми. И ти заявявам, че искам да ме отнесеш горе. Страшно ми харесва когато го правиш — чувствам се женствена. Отведи ме в леглото си.

— Е, щом трябва — трябва.

Огледа се наоколо и видя разхвърляните дрехи. Ще се върне да ги прибере по-късно, каза си.

Когато го стори след известно време, нежно опипа дантелата, отнасяйки горе бельото. Джуд Франсис бе определено пълна с изненади, мина му през ума.

Срамежливата роза разцъфваше.

Настанена удобно, сега тя спеше в леглото му. Мястото сякаш ѝ подходеше, реши той, приседнал на леглото. Точно както изглеждаше естествено, докато разнасяше питиета в кръчмата или работеше в градината си, или разхождаше с кучката на О'Тул по петите ѝ.

Наистина се бе вписала в живота му. И защо, запита си той, да не стане част от него. Защо да се връща в Чикаго, щом тук е щастлива и той е щастлив с нея?

Време беше да си намери съпруга, нали? Да създаде семейство. Досега не бе открил друга, която да прави перспективата така слънчева, както Джуд.

Нали досега все чакаше нещо? И ето — през една дъждовна вечер тя се появи в кръчмата. Съдбата винаги действаше по този начин.

Тя може и да не смята така, но ще я убеди.

Това не означава, разбира се, Джуд да се откаже от работата си, макар да му се искаше да разбере кое точно занимание я удовлетворява най-много. А и тя, в края на краищата, е практична жена и сама ще прецени какво да избере.

Изпитва силни чувства към него, прецени той, играейки си с косите ѝ. Както и той към нея. Корените ѝ са тук. Също като неговите. И всеки вижда, че сега, когато е открила тези корени, тя разцъфтява.

Във всичко това има логика и той е уверен, че тя ще я приеме. Е, той вероятно е малко притеснен, но какво по-естествено за мъж, обмислящ подобна огромна промяна в живота си? Все пак е готов да поеме всички отговорности, свързани със съпруга и деца.

И въпреки че малко е смутен, няма защо да се безпокои толкова. Ще го измисли и ще продължат да действат нататък.

Удовлетворен, се плъзна в леглото до нея и след време заспа.

Докато той спеше, Джуд сънуваше Карик, възседнал белия си кон — преминаваше над земята и водата, устремен към небето. И докато яздеше, събираше скъпоценни камъни от слънцето, сълзи от луната и от дълбините на морето.

ГЛАВА 15

Представляваше смела крачка, но бе предприела не една и две напоследък. Нямаше нищо лошо в това. Дори да беше глупаво и непрактично, поне нямаше нищо незаконно.

Въпреки всичко Джуд се огледа виновно, докато изваждаше маса в предната градина. Вече бе избрала мястото: точно при извивката на пътеката, където цветята растяха сред калдаръма. Масата малко се клатеше на неравната земя, но според Джуд си заслужаваше. Какво е малко клатене в сравнение с гледката, въздуха и ароматите наоколо?

Върна се за стола и го постави до масата. Никой не се появи да пита какво, по дяволите, прави. Тогава се втурна вътре за лаптопа.

Щеше да работи навън. Тази перспектива направо я опияняваше. Подреди работното си място: хем да вижда хълмовете, хем живия плет, обсипан с разцъфнали цветя. През слоя облаци слънцето светеше меко и къпеше всичко в злато и сребро. Съвсем слабият бриз довяваше аромат на цветя.

Направи си чай. Използва един от най-красивите чайници на Мод. Глезенето не свърши дотук — подреди и шоколадови бисквити в малка чиния. Беше толкова идеално, че граничеше с измама.

Джуд си обеща да работи два пъти по-усилено.

Но преди това реши да поседи за минута, да изпие чая да погледа замечтано хълмовете. Нейното малко кътче от Рая, определи тя. Наоколо чуруликаха птици. Дори й се стори, че видя няколко свраки. Или поне ги взе за свраки.

Какво гласеше онова детско поверие? Ако видиш една сврака — означава тъга, припомни си тя. Две радост, три... Не си спомняше какво означават три, затова ще се задоволи с радостта.

Засмя се. Да, ще се ограничи с радостта. Трудно би могла да е по-щастлива, отколкото в момента. И какъв по-добър начин да удължиш щастието от това да се обърнеш към някоя приказка?

Вдъхновена се залови за работа.

Наоколо се носеха птичи песни. Над цветята прехвърчаха пеперуди, жужаха пчели, а тя се потапяше в свят, пълен с магьосници, войни, елфи и красиви девици.

Изненада се колко материал е събрала: повече от две дузини приказки и митове. Стана постепенно и без никакво усилие. Отделните истории още не са достатъчно анализирани. Ще ѝ се наложи да се потруди. Проблемът е, че до магията на приказките думите ѝ изглеждат сухи и съвсем обикновени.

Дали не е подходящо да подчини статията си на този напевен ритъм? Нищо не я задължава да бъде суховато научна. Няма да навреди да я посъживи, да вплете някои от мислите и чувствата си, дори и от преживяванията си. Ще опише хората, които са ѝ разказали приказките, как са го сторили и къде.

Притъмнената кръчма, където свири музика; кухнята на семейство О'Тул, където непрекъснато кипи живот; хълмовете, по които се разхожда с Ейдан. Така материалът ще стане по-личен, по-истински.

Все едно, че е писател.

Притисна силно длани една към друга. Ще си позволи да пише така, както винаги е искала. Обмисляйки идеята, почувства как я изпълва възторг, сякаш пред нея се отвори огромна врата.

Какво значение има дали ще се провали? Оказа се умерено добра преподавателка. Ако се окаже и умерено добра писателка, поне ще бъде умерено добра в нещо, с което отчаяно желае да се занимава.

Изпълнена с вълнение, постави пръсти върху клавиатурата, но бързо ги дръпна. Съмнението в собствените сили — най-старата ѝ дружка — се настани до нея.

„Хайде, Джуд, ясно ти е, че ти липсва и капчица талант да се изразяваш. Придържай се към онова, което знаеш. И без това никой няма да отпечата статията ти. Достатъчно се захласват по идеята. Така че — придържай се към първоначалния замисъл.“

Никой, разбира се, няма да я отпечата, призна тя. Вече е прекалено дълга за статия във вестник или в научно списание. Две дузини приказки са твърде много. По-добре е да избере шестте най-хубави, да ги анализира, както бе планирала, и да се надява някое издание с псевдоакадемичен уклон да се заинтересува.

Това е разумното.

На ръба на масата кацна пеперуда и размаха кобалтовите си криле. За миг ѝ се стори, че я изучава с любопитство.

В този миг дочу музика от гайди и флейти, съпроводена от плачещите тонове на арфа. Стелеше се надолу по хълмовете и я накара да вдигне поглед, за да види цялата искряща зеленина.

„Защо на такова място трябва да си разумна, Джуд? И без това тук се докосна до вълшебството. От теб се иска единствено да отвориш по-широко появилата се врата.“

Осъзна, че не желае да пише никаква проклета статия. Искеше да напише книга! Не да се придържа към онова, което знае или което всеки очаква от нея. А най-последно да посегне към онова, към което се стреми, към онова, което никога не бе дръзвала да очаква от себе си. Независимо дали ще се провали, или ще успее, възнамерява да оползотвори свободата си да опита.

Когато съмнението в себе си започна да мърмори нещо, тя решително го избута настрана с лакът.

Дъждът се лее, пред прозорците се стеле мъгла. В малката кухненска камина на къщурката ми гори огън. По первазите има окъпани от дъжда цветя. От чашите чай на масата се издига пара. Ейдан ми разказва своята приказка.

Гласът му прилича на родината му: пълен с музика и поезия. В село Ардмор стопанисва кръчмата, притежание на семейството му от поколения. Ръководи я добре и я е превърнал в задушевно и дружелюбно място. Често съм го виждала зад бара — слуша или самият той разказва приказка, докато музиката свири, а клиентите му пият бира.

Щедро е надарен с чар — лицето му привлича женските погледи и буди доверието на мъжете. Усмивката му бързо се появява, нравът му е въздържан, но и двете са страшно въздействащи. Ето какво ми разказа, докато седеше в тихата ми кухня през онзи дъждовен следобед.

Джуд притисна пръсти към устните си. Очите и сияеха от откритието. Ето, помисли си тя, започна. Започна и усещането е невероятно. Господи, чувстваше се опиянена.

Пое си дълбоко дъх и продължи да пише. Постепенно внесе своя интерпретация в разказа на Ейдан за лейди Гуен; и принц Карик.

Препрочете написаното. Този път описа как бе говорила, какви мисли се бяха породили у нея, как огънят бе стоплил кухнята, как един слънчев лъч пробяга по масата.

Свърши и отново се върна към началото. Добави това-онова, промени някои изрази. Отвори нов файл имаше нужда от въведение. То вече се въртеше в главата ѝ. Без да се замисля особено, пресъздаде онова, което бе в ума ѝ, върху хартията.

Душата ѝ сякаш пееше. А думите бяха прости, но прекрасни. Пиша книга.

Ейдан спря при портата и се загледа в нея. Каква картинка е само, усмихна се вътрешно той — седи сред цветята си, а пръстите ѝ се движат бързо-бързо по клавиатурата на умната ѝ машинка, сякаш животът ѝ зависи от това.

Смешна сламена шапка я предпазваше от слънцето, а на носа ѝ бяха кацнали очила с черни телени рамки. Над лявото ѝ рамо танцуваше красива синя пеперуда, сякаш четеше думите, които се появяваха на екрана.

Кракът ѝ тактуваше и го наведе на мисълта, че в главата ѝ се върти музика. Дали я чува, или е просто фон за мислите ѝ?

Извитите нагоре крайчетата на устните ѝ подсказваха, че мислите ѝ са приятни. Надяваше се да му позволи да прочете написаното. Дали под влияние на любовта, зачуди се той, или тя наистина е смайващо красива и излъчва стихийна мощ?

Нямаше никакво намерение да ѝ пречи — щеше да я остави да приключи, затова се облегна на портата, стиснал в ръце онова, което ѝ носеше.

Ала тя спря рязко, оттегли ръце от клавиатурата и опря едната върху сърцето си, а главата и се стрелна настрани.

Очите ѝ срещнаха неговите и дори от разстояние забеляза разнородните емоции в тях: изненада, че го вижда, но и удоволствие; леко смущение, което явно често се проявяваше.

— Добър ден, Джуд Франсис. Съжалявам, задето прекъсвам работата ти.

— О... — Беше усетила, че е там. Колкото ѝ глупаво да звучеше, наистина бе доловила присъствието му — някаква промяна във въздуха. Сякаш я бяха заловили. — Няма нищо. Натисна няколко клавиша, за да съхрани написаното и да го махне от екрана, после

свали очилата и ги постави на масата. — Не е нещо важно. — Всъщност ѝ се искаше да извика: „За мен това е всичко на света“. — Сигурно ти се вижда странно да седя тук... — подхвана тя.

— Защо? Денят е чудесен.

— Да, така е... — Изключи компютъра, за да не хаби батерията. — Загубих представа за времето.

Изрече го, сякаш изповядваше грях пред свещеник, и Ейдан се засмя, отваряйки портата със свободната си ръка.

— Изглеждаше като човек, който се забавлява. Защо да се притесняваш за времето?

— Тогава ще кажа, че е идеално време за малка почивка. Чаят, предполагам, е изстинал, но...

Млъкна, когато видя какво носи. Очите ѝ засияха от радост и тя забърза към него.

— О, какво сладко кутренце.

Кученцето бе заспало, но сега гласовете го разбудиха. Първо се прозя, после очичките му премигнаха. Представляваше кълбо от черна и бяла козина, с пухкави уши, големи стъпала и тънка опашка, свита между краката.

Излая възбудено и започна да се върти.

— О, колко си сладко, колко си хубаво. А и толкова мекичко — промърмори тя, когато Ейдан ѝ го подаде.

Зарови лице в козината му, а то мигом покри лицето ѝ с дружелюбни лизвания.

— Е, няма смисъл да питам дали двамата се харесвате. Това е любов от пръв поглед, в която нашата Джуд твърди, че не вярва.

— Кой може да му устои? — Тя вдигна кутрето във въздуха — зашеметено то започна да си върти главата.

— Кучката на семейство Клуни роди преди няколко седмици. Според мен този тук притежава най-много характер. Току-що е отбит и е готов за нов дом.

Джуд клекна и постави кутрето на земята, но то незабавно се покатери по краката ѝ, преобърна се и легна гръб, за да го погалят по коремчето.

— Изглежда е готов на всичко.

— Как ще го кръстиш?

— Зависи от теб.

— От мен ли? — Хвърли поглед нагоре, после се засмя, когато кутрето гризна пръстите ѝ, за да получи повече внимание. — Лаком си, така ли? Искаш аз да го кръстя за теб ли?

— За себе си. Донесох го за теб, ако го искаш. Мислех си, не ти ли трябва компания на Хълма на феите.

Ръцете ѝ застинаха.

— Донесъл си го за мен?

— Харесваш жълтата кучка на семейство О'Тул и ми хрумна, че би искала да имаш свое куче, отгледано от люлката, така да се каже.

Тя продължаваше да го зяпа и Ейдан отстъпи:

— Ако не си склонна да се занимаваш с него, ще го взема.

— Донесъл си ми кутре? — за пореден път повтори тя, а Ейдан пристъпи смутено на място.

— Сигурно първо трябваше да те попитам. Но си помислих да те изненадам и...

Млъкна притеснен — тя седна рязко на земята, взе кутрето и избухна в плач.

По принцип нямаше нищо против сълзите, но тези се появиха без предупреждение. Ни най-малко не съобразяваше каква е причината. Колкото повече шаваше кутрето в ръцете ѝ и ближеше лицето ѝ, толкова по-силно плачеше тя.

— О, скъпа, не го приемай така. Хайде, а ghra, няма нужда. — Приклекна, извади кърпичка и ѝ я подаде. — Стига, стига... Вината е изцяло моя.

— Донесъл си ми кученце — почти простена тя и така силно прегърна кутрето, че то изджавка.

— Знам, знам. Съжалявам. Трябваше да обмисля идеята по-добре. Той ще бъде щастлив в кръчмата. Не е никакъв проблем.

— Той е мой! — Обгърна кутрето с ръце, когато Ейдан посегна към него. — Даде ми го, значи е мой.

— Да — промълви той предпазливо. Господи, тази жена е истинска загадка. — Искаш го, така ли?

— Винаги съм искала куче. Изхлипа и започна да се люлее напред-назад.

Ейдан прокара ръка през косите си и се предаде. Седна до нея.

— Наистина ли? Е, защо не си имала тогава?

Най-сетне тя вдигна обляното си в сълзи лице. В очите ѝ напиха нови сълзи.

— Майка ми държи котки — успя да изрече накрая и изхълца.

— Разбирам — промълви той, но всъщност се чувстваше като в гъста мъгла. — Котката е мило животно. И ние имаме една.

— Не, не, не... Нейните са кралски особи. Разкошни, самостоятелни, високомерни, възпитани. Истински красиви сиамци, но никога не са ме харесвали. Винаги съм искала глупаво куче, което да драска мебелите, да дъвче обувките ми... Да е като мен.

— На този можеш да разчиташ да прави всичко това. — Облекчен, Ейдан погали бузата ѝ — мокра от сълзите и целувките на кученцето. — Значи няма да ме ругаеш, когато остави локвичка върху пода или нагризе някоя от хубавите ти италиански обувки, от които Дарси изпада във възторг?

— Не. Това е най-прекрасният подарък, който някога съм получавала. — Пресегна се да прегърне Ейдан, а кутрето остана помежду им. — Ти си най-чудесният мъж на този свят.

Точно както кучето бе постъпило с нея, тя обсипа лицето на Ейдан с целувки.

Е, може и да бе донесъл кучето, за да я очарова, но е безсмислено да се чувства гузен, нали идеята му даде резултат. Откъде да знае, че с клепоухото кутре ще запълни празнина от детството?

Пребори се с чувството за вина и покри ентузиазираниите ѝ устни със своите.

Нали искаше да е щастлива, напомни си той. Това е важното.

— Трябва ми книга — промърмори тя.

— Книга ли?

— Не знам как се отглежда куче. Трябва ми книга.

Понеже реакцията бе съвсем типична за нея, той се ухили и се отдръпна.

— Бих ти препоръчал първо да си набавиш много вестници, за да покриваш въпросните локви, и яко въже, за да спасиш обувките си.

— Въже ли?

— За да го гризе него.

— Хитро. — Сега тя вече сияеше. — О, и ще има нужда от храна, каишка, играчки и ваксини. И... — Отново вдигна кутрето във

въздуха. — И от мен. Ще има нужда от мен. Досега никой не е имал нужда от мен.

„Аз имам.“ Думите витаеха в съзнанието му, насочиха се към езика му, но в този миг тя скочи и се завъртя с кученцето на ръце.

— Ще прибера нещата си и ще изтичам до селото да му набавя всичко необходимо. Ще ме изчакаш ли да отидем заедно с колата?

— Да. Аз ще прибера нещата вътре. Ти стой тук и се опознай с новия си приятел.

Ейдан тръгна към масата и издиша задържалия се в гърдите му въздух. Хубаво стана, че не изрече думите, уверяваше се той. Прекалено рано е и за двамата да променят отношенията си. Разполага с предостатъчно време, преди да повдигне въпроса за женитба.

Предостатъчно време да измисли как да го направи по най-подходящия начин.

Купи му червена каишка и нашийник, яркосини панички. Ейдан намери въже и го завърза на възли. Въпреки това тя напълни цяла торба с неща, напълно убедена, че са необходими за щастието и благополучието на кутрето.

Заведе го на разходка из селото или поне такава беше намерението ѝ. Повечето от времето то се опитваше да се отърве от нашийника, оплиташе се в каишката или я дъвчеше. Тя реши твърдо при първа възможност да си купи помагало за обучение на кучета.

Срещна Брена пред хотела на селото. Приятелката ѝ прибираще сандъчето с инструменти в пикапа.

— Здравей, Джуд. Какво е това? Не е ли едно от кутретата на семейство Клуни?

— Да. Не е ли прекрасен? Ще го нарека Фин, на името на прочутия войн.

— И този е войн, така ли? — Брена клекна да почеше приятелски кученцето. — Леле, колко си свиреп и страшен, Фин. — Засмя се, когато кутрето скочи, за да я близне по лицето. — Доста е енергичен. Добър избор си направила. А и ще ти прави компания, Джуд.

— Същото е смятал и Ейдан. Той ми го подари.

Брена сви устни и я погледна.

— Така ли?

— Да. Донесе ми го днес следобед вкъщи. Толкова мило от негова страна да помисли за мен. Дали Бети ще го хареса?

— Разбира се. И Бети обича компания. — След като потупа Фин Брена се изправи. — Ще ѝ бъде приятно да има кутре, с което да си играе. Точно се канех да се отбия в кръчмата за една бира. Защо не дойдеш с мен? Аз черпя.

— Благодаря, но... Не. Трябва да прибера Фин. Сигурно вече е гладен.

Щом се разделиха, Брена се отправи към кръчмата. Улови погледа на Дарси, направи ѝ знак с глава и се настани на отдалечена, малко изолирана маса.

Дарси ѝ донесе чаша бира.

— Какво вриш и кипиш?

— Седни за минутка. — Говореше тихо, без да откъсва очи от Ейдан, докато Дарси сядаше. — Току-що видях Джуд да разхожда новото си кученце по улицата.

— Има си куче, така ли?

— Ш-ш-ш-т... По-тихо, иначе ще те чуе за какво говорим.

— Кой ще чуе за какво говорим? — просъска Дарси шепнешком.

— Ейдан ще чуе. Той е взел кутре от котилото на кучката на Клуни — при това красиво — и го е подарил на Джуд.

— Той... — Дарси млъкна, когато Брена ѝ направи знак да говори по-тихо. Наведе се съзаклятнически напред. — Ейдан ѝ е подарил кученце? Не ми е споменал и думичка. А и на никого друг.

Дарси се замисли върху съвсем прясната и изненадваща новина.

— От време на време е давал на някоя девойка дрънкулка, но само по повод.

— И аз това си помислих.

— И цветя — продължи Дарси. — Винаги поднася цветя на жена, ако е привлякла вниманието му. Но сега нещата са съвсем различни.

— Съвсем. — Брена удари леко по масата с длан, за да придаде повече тежест на думите си. — Говорим за нещо живо и постоянно. Каквото се дава на любим човек. Не дрънкулка за добре прекарано в леглото време.

Вдигна чашата и отпи.

— Е, тя все пак му подари картината, която купи в Дъблин, и, трябва да ти кажа, той страшно я хареса. Сигурно е искал да ѝ даде нещо в замяна и се е оказала кутретото.

— Ако е искал да ѝ даде нещо заради картината — а и аз смятам, че е изключително хубава — щеше да ѝ подари дрънкулка или нещо подобно. Вещ за вещь — обяви Брена решително. — Кутре е няколко нива по-високо от предмет.

— Тук си напълно права. — Дарси забарабани с пръсти по масата и погледна брат си с присвити очи. — Дали е влюбен в нея, как мислиш?

— Готова съм да се обзаложа, че натам вървят нещата! — Брена се размърда. — Би трябвало да успеем да разберем. А ако не ние, ще го стори Шон. А от него лесно ще го измъкнем — той никога не се замисля какво приказва.

— Така е, но пък е дяволски предан на Ейдан. Бих я приела за сестра — продължи да разсъждава на глас Дарси. — И според мен подхожда на Ейдан във всяко отношение. Никога не съм го виждала да гледа жена, както гледа нашата Джуд. Но е всеизвестно, че мъжете от рода Галахър страшно бавно се придвижват към брака, дори след като сърцата им са пленени. Майка ми твърди, че видяла голям зор с баща ми, докато го накара да ѝ направи предложение.

— Тя възнамерява да остане тук още три месеца.

— Ще се наложи да го тласнем към по-бързи действия. И двамата са домошари, така че няма да е трудно. Трябва да обмислим нещата.

Ейдан се оказа прав. Фин беше чудесна компания. Разхождаше се по хълмовете с Джуд и се забавляваше сам, щом тя спираше да се възхити на дивите цветя или да набере букет лютичета, обилно цъфтящи през май и юни. Лятото дойде в Ирландия и Джуд възприе топлия въздух като поезия.

При меко време, когато дъждът падаше като копринени нишки, тя предприемаше кратки разходки и се застояваше повече в уютната си къщурка.

През сухите дни позволяваше на себе си и на Фин дълга сутрешна разходка, та той да се натича на воля с Бети.

Независимо кога бродеше наоколо — дали валеше или не — неизменно пред очите ѝ изплуваше образът на мъжа, който вървеше по пътя заедно с кучето си при пристигането ѝ от Дъблин. И как бе мечтала да прави същото, когато поиска.

Сега вече имаше и куче, както винаги си го бе представяла.

Веднъж разрови цветята ѝ — наложи се да си поговорят сериозно, — ала затова пък издържа цели две седмици, без да наръфа обувките ѝ. Е, с едно изключение, но и двамата се съгласиха, да не го броят.

Оставяше го да се разхожда и да тича до изтощение. Позволяваше ли времето, вадеше масата следобед и работеше навън, а той дремеше до стола.

Книгата ѝ. Това бе нейната тайна. И същевременно — признаваше го пред себе си — силно желаше да има успех, да се продава с името ѝ върху красивата корица.

Държеше тази почти болезнена надежда скрита в себе си и отдаваше всичките си сили на работата, която откри, че обожава. В добавка надвечер често прекарваше час-два да скицира илюстрации за приказките.

По нейно мнение рисунките ѝ в най-добрия случай можеха да се нарекат примитивни. Никога не се бе увличала особено от уроците по рисуване, смятани от родителите за така необходими. Сега обаче ѝ бе забавно да рисува.

Имаше грижата да ги държи грижливо скрити от очите на гостите. Понякога се налагаше да ги прибира светкавично.

Седеше в кухнята и довършваше последната — според нея най-добрата от посредствените дотук скици на къщурката, когато чу припряно потропване, последвано от отварянето и затръшването на вратата.

Скочи на крака — Фин бясно се разлая — и трескаво напъха скиците в папката. Едва успя да я затвори и да ги напъха в чекмеджето, когато Дарси и Брена влязоха.

— Ето го свирепото като войн куче — обяви Брена и клекна за обичайния ритуал на боричкане с Фин.

— Разполагаш ли със студено питие за една изтощена приятелка, Джуд? — попита Дарси и се настани на стол до масата.

— Да.

— Работеше ли? — поиска да узнае Дарси, докато Джуд отваряше хладилника.

— Не истински. Свърших повечето от планираното за днес сутринта.

— Чудесно. Защото Брена и аз сме намислили нещо...

— Така ли? — Развеселена, Джуд наля безалкохолното. — Не е възможно да искате да пазаруваме отново толкова скоро.

— Винаги съм готова да пазарувам, но — не. Не става въпрос за такова нещо сега. При нас си вече три месеца.

— Горедолу — съгласи се Джуд и се постара да не мисли, че времето ѝ вече е изтекло наполовина.

— С Брена решихме, че е време за сеілі. — Заинтригувана, Джуд седна. Винаги с радост бе слушала баба си да разказва как е ходела на сеілі като момиче. Храна, музика и танци из цялата къща. Хора в кухнята, тълпи в задния двор. — Ще правите сеілі ли?

— Не. — Дарси се ухили. — Ти ще правиш.

— Аз — зяпна Джуд от ужас. — Не мога. Нямам представа как.

— Нищо особено — увери я Брена. — Преди да се влоши здравето ѝ, Старата Мод правеше по едно всяка година по това време. Галахърови ще ти набавят музиката, а и мнозина други с радост ще свирят. Освен това всеки носи ядене и пиене.

— От теб се иска само да отвориш вратата и да се забавляваш — вметна Дарси. — Ще ти помогнем да организираш всичко и ще го разгласим. Следващата събота — деня на слънцестоенето — е идеална за целта.

— След една седмица? — едва промълви Джуд. — Не разполагам с достатъчно време. Няма начин да се оправя.

— Предостатъчно е. — Дарси ѝ намигна. — Ще ти помогнем за всичко. Не се притеснявай. Склонна ли си да ми заемеш синята си рокля? Онази с тесните презрамки и сакото.

— Да, естествено, но...

— Не се притеснявай. — Брена седна до масата. — И майка ми е готова да помогне. Търси си с какво да се разсее, защото Морийн я влудява с постоянните си приказки за венчавката. Съветвам те да настаниш музиката във всекидневната, а буренцата до задната врата. Така ще има естествен преход от едното към другото.

— Ще се наложи да поразместим някои от мебелите, та да се отвори място за танците — вметна Дарси. — А ако нощта е хубава, ще изнесем столове и навън.

— Ще има пълнолуние. На мама ѝ хрумна да запалим свещи. Така ще придадем празнична атмосфера, пък и хората няма да се препъват.

— Но...

— Ще склониш ли Шон да направи от месните пайове, Дарси?
— обади се Брена, преди Джуд да успее да изрече поредното си възражение.

— Ще направи, разбира се, а и кръчмата ще даде като подарък едно буренце и няколко бутилки. А майка ти може да приготви домашни соленки. Никой не ги прави като нея.

— Ще го стори с удоволствие.

— Но... — Джуд имаше усещането, че се дави, а приятелките ѝ ѝ връзват камък на шията, а не ѝ хвърлят спасително въже. — Не бих очаквала майка ти...

— През въпросната вечер Ейдан ще затвори кръчмата, така че ще успее да дойда рано и да помогна с каквото трябва. — Дарси се усмихна доволно. — Е, уредихме всичко.

Единственото, което Джуд успя да направи, бе да положи глава на масата.

— Според мен мина добре — обяви Дарси, качвайки се в пикапа с Брена.

— Чувствам се малко гузна, задето я принудихме.

— Правим го заради самата нея.

— Оставихме я разтреперана и бледа, но все пак наистина мина добре. — Брена се засмя и включи двигателя. Радвам се, че се сетих как баща ми е направил предложение за женитба на майка ми в същата тази къщурка по време на сеіі. Смятам го за добра поличба.

— Приятел в нужда се познава. — Човек би взел Дарси Галахър за вятърничава, но нямаше по-добър приятел в света от нея. — Лудо влюбена е, но е прекалено стеснителна да го постави на място. Ще се погрижим да разполага с ноцта и музиката, а аз ще пристигна достатъчно рано, за да я наглася. Ще стане толкова прекрасна, че Ейдан да падне на място. Ако това не свърши работа, значи той е безнадежден случай.

— Доколкото познавам мъжете от рода Галахър, това е характерната им черта.

ГЛАВА 16

И как да организирам забава, когато нямам представа колко хора ще дойдат? Какво ще бъде менюто. Нямам никакъв план.

Понеже отправяше въпросите си към Фин, който очевидно нямаше да ѝ отговори, Джуд се стовари на един стол в безупречно изчистената си всекидневна и затвори очи. Чистеше от дни. Ейдан ѝ се присмя и я посъветва да не се престарава толкова — никой нямало да гледа дали по ъглите има прах.

Той не разбираше. В края на краищата е мъж.

Единственото, което беше в нейна власт, бе да приведе къщурката в изряден вид.

— Това е моята къща — мърмореше си тя, — а къщата на една жена отразява същността ѝ. Не ме интересува в кой век сме — това си е факт.

И преди бе канила гости, бе успявала да дава сравнително задоволителни приеми. Но ѝ отнемаше седмици, ако не и месеци подготовка. Разполагаше със списъци на поканените, теми за разговор, фирми, осигуряващи обслужването, подобрени ордьоври и музика.

И изпиваше огромни количества хапчета против киселини в стомаха.

А сега от нея очакваха да разтвори широко вратите на къщата си и за приятели, и за непознати.

Поне половин дузина хора, които никога не бе виждала, я бяха спирани из селото, за да поговорят за предстоящото сеіі. Надяваше се да е изглеждала гостоприемна и да е изричала подходящите реплики.

Това беше първото ѝ сеіі. Първото истинско тържество, което даваше в къщурката си. В Ирландия за пръв път щеше да бъде домакиня.

За Бога, та тя се намира на друг континент. Откъде да знае как трябва да се държи?

Нуждаеше се от аспирин с размерите на залива Ардмор.

Опитвайки се да се успокои, да види нещата в перспектива, отметна назад глава и затвори очи. Предвиждаше се тържеството да не е официално. Хората щяха да носят храна и пиене. Тя отговаряше единствено за терена, а къщурката е прекрасна.

Кого се опитва да излъже? Цялото начинание е обречено на провал.

Къщурката е прекалено малка за толкова много гости. Ако завали дъжд, хората едва ли ще стоят навън под чадъри, докато тя им подава чиния с храна през прозореца. А няма начин всички да се поберат вътре, дори да не дойдат и половината, с които бе разговаряла.

Няма достатъчно място да стоят прави; да не говорим, че не разполага с необходимите места за сядане. В къщурката няма достатъчно въздух, та да осигури необходимия кислород на всички и определено няма достатъчно от Джуд Ф. Мърей, за да успее да е навсякъде и да се държи както подобава на домакиня.

И което е още по-зле: през последните няколко дни се увлича в неспирна работа по книгата си, пренебрегвайки графика за подготовка на тържеството. Възнамеряваше — наистина — да спира да пише в един часа. Дори първия път, когато пресрочи времето, нави будилник, но после го изключи — искаше ѝ се да допише само още един абзац.

Когато вдигна глава обаче, минаваше три и нито една от баните ѝ не бе лъсната, както планираше.

Независимо от това, след броени часове, в дома ѝ ще започнат да прииждат хора, които не познава, и ще очакват да ги забавлява и нахрани.

Не бивало да се притеснява за нищо — все това ѝ повтаряха. А тя, естествено, се притеснява за всичко. Такава е природата ѝ. Нали трябва да помисли за храната? По дяволите, това е нейната къща и Джуд вече се чувстваше на ръба на нервна криза. Какво ще си помислят гостите?

Опита да направи курабийки. Станаха твърди като камъчета. Дори Фин отказа да ги яде. Вторият опит се оказа малко по-сполучлив — кучето гризна, преди да ги изплюе. Налагаше се да признае, че никога няма да спечели златен медал за уменията си да пече сладкиши.

Справи се поне с няколко по-елементарни салати, следвайки рецептите от готварска книга на Старата Мод. На вид изглеждаха горе-

долу добре. Оставаше ѝ единствено да се моли никой да не получи хранително отравяне.

Във фурната сега имаше свински бут. Три пъти звъня на баба си, за да се убеди, че печенето върви както трябва. Толкова е огромен — откъде да е сигурна, че се е изпекъл? Има опасност в средата да остане суров и отново възниква заплахата да отрови гостите си. Но поне ще го поднесе в безупречно чиста къща.

Не се искаше, слава Богу, никакъв талант да излъскаш под или да измиеш прозорец. Това поне е направено както трябва.

През нощта валя и откъм морето нахлу мъгла. Но днес сутринта небето се проясни и летният ден се очертаваше слънчев и прекрасен, изпълнен с чуруликането на птички и аромати на цветя.

Оставаше ѝ да се надява времето да се задържи добро!

Остави искрящите от чистота прозорци широко отворени, та къщурката да е проветрена и привлекателна. Ароматът на розите на Старата Мод се просмукваше вътре! Уханието действаше успокояващо на изопнатите нерви на Джуд.

Цветята! Скочи от стола. Не беше нарязала цветя, които да подреди из къщата. Изтича до кухнята за градинарската ножица, а Фин я следваше по петите. Загуби надбягването в момента, когато се изпързала по наскоро лъснатия под, плъзна се и си удари главата в шкафа. След това, разбира се, се наложи да го гушне и да го утешава. Говорейки му ласкаво, Джуд го изнесе навън.

— Ще те оставя тук, но няма да ровиш цветята, нали?

Погледна я с обожание, сякаш подобна мисъл никога не му бе хрумвала.

— И никакво гонене на пеперуди из лехите добави тя и го остави на земята, като нежно го тупна по дупето.

Взе кошница и започна да избира най-красивите цветя.

Това занимание винаги я успокояваше. Формите, уханието, багрите, подбора на най-подходящите цветове, от които да направи интересен букет. Движеше се из градината, а пред нея се стелеха зелените хълмове и радваха окото ѝ.

Ако превърне това място в постоянен дом, мина ѝ през ума, добре е да разшири цветната градина и отзад. От източната страна ще построи ниска каменна ограда и ще я опаше с лавандула. И ще засади

цяло море от нарциси. А защо да не засади от западната страна лоза и да я остави да се вие нагоре и нагоре, докато образува тунел от листа?

Под него ще направи пътека и ще минава оттам, когато тръгва на разходка към хълмовете и нивите.

Ще има и каменна скамейка за сядане. И вечер, след приключване на работата си, ще се отпуска там и просто ще се наслаждава на звуците на света, който е създала.

Ще бъде живееща извън родината си американска писателка, заселила се в къщурка сред цветя върху Хълма на феите, заедно е преданото си куче. И с любовника си.

Всичко това, естествено, са фантазии, напомни си тя. Половината ѝ време тук изтече. През есента ще се върне в Чикаго. Дори да събере кураж и да предложи книгата си на издател, ще трябва да си намери работа. Едва ли е редно завинаги да живее от спестяванията си.

Не е... правилно, нали?

Сигурно пак ще се захване с преподаване, предположи тя. Идеята за частна практика я плашеше прекалено много; преподаването оставаше единствената възможност. Понеже усети колко депресиращо ѝ действа самата мисъл, бързо я прогони. А защо да не потърси място в малко частно училище? Някъде, където да се чувства по-свързана с учениците си. Така ще разполага с време и за писане. Сега, когато откри това занимание, е безсилна да се откаже от него.

Ще се премести в предградията, ще купи малка къща. Нищо не я задължава да стои в луксозния апартамент в Чикаго. А в къщата ще си направи кабинет. Местенце, където да пише. И непременно ще събере кураж да предложи книгата. Няма да позволи да се държи като страхливка по отношение на нещо толкова важно. Никога вече няма да го допусне.

И ще се връща в Ирландия. Поне по две седмици всяко лято. Ще идва, ще вижда приятелите си, ще подмладява духа си.

Ще вижда Ейдан.

Не. Най-добре да не мисли за това, предупреди се тя. Да не мисли за следващото лято, за по-следващото и за Ейдан. Този път, този... прозорец, който отвори, беше вълшебен и трябва да го пази. И е още по-скъпоценен, каза си тя, защото е отворен временно.

И двамата ще продължат живота си. Неизбежно е.

По-скоро той ще го продължи, а тя ще се върне в Щатите. Но поне ще разполага с удоволствието да знае, че нещата няма да са същите. Тя вече не е същият човек, сега съзнава възможността да изгради живота си. Дори и да не съответства на някоя от фантазиите ѝ, ще бъде удовлетворителен и продуктивен.

Не е изключено и да бъде щастлива, помисли си. Да изпитва пълнота. Последните три месеца ѝ доказаха, че разполага с потенциал. Вероятно ще довърши започнатото.

Мислено се потупваше по рамото, когато Фин излая радостно и се втурна към портата направо през маргаритите ѝ.

— Добър ден, Джуд. — Моли О'Тул дръпна резето и Фин изскочи навън, за да се изкатери по Бети. Двете кучета се устремиха щастливи към хълмовете. — Хрумна ми да намина и да видя дали нямаш нужда от помощ.

— Понеже не знам какво се очаква от мен, не знам и как да ти отговоря. — Погледна безпомощно към кошницата и въздъхна. — Нарязала съм прекалено много цветя.

— Никога не са излишни.

Моли, помисли си Джуд с благодарност и възхищение, винаги казва най-подходящото нещо.

— Толкова се радвам, че дойде.

Моли махна нехайно с ръка, макар страните ѝ да поруменяха от удоволствие.

— Много мило от твоя страна да го кажеш.

— Говоря искрено. Винаги се чувствам по-спокойна, когато си наоколо. Имам чувството, че нищо не би се объркало безнадеждно, щом ти си наблизо.

— О, поласкана съм. А какво точно си мислиш, че ще се обърка безнадеждно?

— Ами кажи-речи всичко. — Но Джуд се усмихна. — Искаш ли да влезем вътре? Хубаво е да натопя цветята. После ще ми посочиш шестте дузини неща, които съм забавила да свърша.

— Сигурно не си забравила абсолютно нищо, но с удоволствие ще вляза и ще ти помогна с цветята.

— Мисля да ги наредя в бутилки и буркани. Мод няма никакви вази.

— И тя обичаше да прави същото. Слагаше букетчета навсякъде. Приличаш й повече, отколкото си даваш сметка.

— Така ли?

Странно, изненада се Джуд, колко й допадна мисълта, да прилича на жена, която никога не е виждала.

— Да. Грижовна си към цветята, правиш дълги разходки, стоиш си сгушена в къщурката, а вратата ти винаги е отворена за гости. Ръцете ти също са като нейните — добави тя. — И както съм ти казвала и друг път — носиш нещо и от сърцето й.

— Живяла е сама. — Джуд огледа спретнатата къщурка. — Винаги.

— Харесваше й. Сама, но не и самотна. След своя Джони не се влюби в друг. Тя обичаше да повтаря, че в този живот няма мъж, когото да обича, след като единственият си е отишъл. О... — с влизането Моли подуши въздуха. — Печеш свински бут във фурната. Ухае чудесно.

— Наистина ли? — Джуд вдъхна миризмата предпазливо, докато се отпрявяха към кухнята. — Май си права. Ще го погледнеш ли, Моли? Никога не съм печела свински бут и съм притеснена.

— Разбира се. Ей сега ще видя.

Отвори фурната, за да инспектира съдържанието, а Джуд остави кошницата и започна да хапе устни.

— Чудесен е. И е почти готов — обяви тя след бърза проверка колко лесно се откъсва кожичката. — Ако съдя по аромата, за обяд утре няма да ти остане и парченце. Моят Майк обожава печен бут и вероятно ще му се нахвърли като прасе.

— Сериозно ли?

Моли поклати глава и затвори фурната.

— Джуд, никога не съм срещала жена, която да се изненадва толкова при всеки комплимент.

— Нервна съм, затова.

Но го каза с усмивка и не прозвуча докрай като извинение.

— Е, ти си знаеш. Лъснала си къщата до блясък. Нищо не си оставила за съседката, освен да ти даде един съвет.

— Приемам.

— Когато приключиш с цветята и извадиш бута да се охлажда, постави го достатъчно високо, та кутрето да не може да го стигне.

Случвало ми се е и никак не е приятно.

— Права си.

— После иди горе и си направи удоволствието да вземеш дълга, топла вана. Сложи ароматни соли. Денят на слънцестоенето е идеален момент за сеіі, както и за романтика. — С майчински жест Моли погали Джуд по бузата. — Довечера си сложи красива рокля и танцувай с Ейдан на лунна светлина. Останалото, обещавам ти, само ще се нагласи.

— Но аз дори не знам колко хора ще дойдат.

— Какво значение има дали са десет или сто и десет?

— Сто и десет ли?

Джуд пребледня.

— Всеки идва да се забавлява. — Моли ѝ подаде бутилка. — И точно така ще постъпят. Да направиш сеіі е просто проява на гостоприемство и толкова. Ирландците знаят как да ги правят и как да извличат максималното от тях.

— Ами ако храната не стигне?

— О, това да е най-малката ти грижа.

— Ами ако...

— Ами ако жаба прескочи луната и тупне на рамото ти? — Развеселена, Моли разпери ръце. — Изчистила си идеално къщата, направила си я красива и привлекателна. Направи същото и със себе си, а останалото — вече ти казах — само ще си дойде на мястото.

Съветът е добър, прецени Джуд. Дори да не вярва и на думичка от него. Наслади се на всепризнатия метод за отпускане и като напълни ваната си на крачета с ароматизирани соли, остана във водата, притворила очи, докато кожата ѝ порозовя и засия, а водата изстина.

После отвори крема, който купи в Дъблин, и се намаза с него. Моментално се почувства по-женствена.

Напълно успокоена, се запита дали да не дремне малко преди тържеството. Влезе в спалнята и изпищя.

— Фин! О, Господи!

Стоеше по средата на леглото и водеше свирепа битка с възглавниците ѝ. Перушини летяха навсякъде. Той се извърна към нея, а опашката му се мятеше победоносно, докато стискаше унищожената възглавница със зъби.

— Лошо куче! Не се прави така!

Размаха ръка да прогони летящите перушини и се впусна към леглото. Надушвайки забавление, той скочи на земята и хукна, продължавайки да ръфа възглавницата. След себе си оставяше диря от пера.

— Не, не, не! Спри! Фин, веднага се върни тук! Хукна след него, а халатът ѝ се вееше около тялото ѝ.

Той успя да стигне долния етаж преди тя да го догони и направи грешката да посегне към възглавницата, а не към кутрето.

Очите му засияха, беше готов за игра. Озъби ѝ се предизвикателно и размаха глава. Отново се разхвърча перушина.

— Пусни! По дяволите, виж какво правиш!

Посегна да го хване, но се хлъзна по излъскания под. Изпищя, политайки по корем през всекидневната.

Чу вратата зад себе си да се отваря, хвърли поглед през рамо и си помисли: „Отлично. Направо отлично.“

— Какви ги вършиш, Джуд Франсис?

Ейдан стоеше облегнат на касата, а Шон надничаше през рамото му.

— А, нищо. — Издуха кичурите коса и полепналите по челото ѝ перушини. — Нищо.

— Очаквах да те заваря да лъскаш подовете като робиня, както правиш от седмица, а те откривам да се излежаваш и да си играеш с кучето.

— Много смешно, няма що.

Успя да се откопчи от Фин и да седне. Разтърка ударения при хлъзгането лакът. Кучето пристъпи и великодушно остави разкъсаната възглавница в краката на Ейдан.

— Браво. Точно така — дай му я.

— О, убил си я, така ли, момчето ми? Страхотен си. — След като потупа Фин по главата, за да го поздрави, Ейдан прекоси стаята да помогне да Джуд да стане. — Нарани ли се, скъпа?

— Не. — Погледна го мрачно. — Няма защо да ти е толкова забавно. — Отблъсна ръката му и насочи гневен поглед към Шон, който бе започнал да се хили. — Има перушина навсякъде. Ще са ми нужни дни да я почистя.

— Хубаво е да започнеш с косите си. — Ейдан посегна, хвана я за китката и я издърпа да стане. — Цялата е в перушина.

— Чудесно. Благодаря за помощта. А сега, ако не възразявате, ме чака работа.

— Донесохме няколко буренца от кръчмата. Ще ги поставим отзад. — Издуха перце от бузата ѝ, после се наведе да подуши шията ѝ. — Ухаеш прекрасно — прошепна той докато тя правеше опит да го отблъсне.

— Разкарай се, Шон. Да не си посмял — просъска Джуд. — Нямам време за това.

— И затвори вратата след себе си — довърши Ейдан и придърпа Джуд по-близо.

— Ще взема и кучето, защото очевидно е приключил със заниманията си тук. Хайде, отвратителен звяр — подкани Шон, прегърна кутрето и чинно затвори вратата след себе си.

— Трябва да почистя цялата тази мръсотия — започна Джуд.

— Има време.

Ейдан така я гледаше, че тя отстъпи.

— Не съм облечена.

— Забелязах. — Гърбът ѝ се прилепи към стената и той прокара ръце надолу по тялото ѝ, после — нагоре. — Целуни ме, Джуд Франсис. Продължително, за да мога да изкарам дългия ден, който ме очаква.

Прозвуча ѝ напълно разумно, поне докато очите му не се откъсваха от нейните и не спираха да я съзерцават с толкова топлота, а тялото му бе така топло и твърдо до нейното. За да откликне, тя вдигна ръце да обгърне врата му. После, импулсивно, го завъртя и неговият гръб се опря в стената. Притисна го с тяло и прилепи горещи устни в неговите.

Той изохка. Ръцете му сграбчиха бедрата ѝ, пръстите му се впиха в плътта ѝ и тя се сети за нощта, когато бе загубил всякакъв контрол. От спомена я побиха тръпки и тя усети как я обзема собственическо чувство.

Той е неин, докато трае всичко това. Ще го докосва, ще го взема, ще му се наслаждава. Той иска именно нея. Посяга към нея. Тя кара сърцето му да бие лудо.

Това е, даде си сметка тя, най-голямата мощ на този свят.

Вратата се отвори, после се затръшна. Джуд не откъсваше устни от неговите. Не ѝ пукаше дали всички мъже, жени и деца от селото са

застанали на прага ѝ в момента.

— Милостива Дево и Исусе — изропта Брена. — Двамата не можете ли да мислите за нищо друго? Щом човек се обърне, вие се вкопчвате един в друг.

— Ревнува — промърмори Джуд с лице, заровено във врата на Ейдан.

— Хич не ми е до ревност, когато някоя празноглава жена се е хвърлила да целува мъж от семейство Галахър.

— Сигурно отново е сърдита на Шон.

Ейдан зарови лице в косите на Джуд. Не бе сигурен дали диша. Знаеше, че поне през следващите десет години не желае да помръдне оттук.

— Мъжете са винаги изкукуригали, а брат ти, който нищо не струва — най-много от всички.

— Хайде, престани да се оплакваш от Шон за момента — нареди току-що влизащата Дарси. — Какво е станало тук? Всичко е потънало в перушина. Джуд, пусни го. Трябва да се облечеш все пак. Същото важи и за мен. Ейдан, иди да помогнеш на Шон с буренцата. Да не би да очакваш да се справи с всичко сам?

Ейдан само изви глава, за да постави бузата си върху косата на Джуд. Изражението на лицето му така я смая, че тя замря за десет секунди, преди да започне да бута Брена към кухнята.

— Ще оставим чиниите и ще донесем метла.

— Ти пък за какво ме избута? По дяволите — днес ми писна от представителите на рода Галахър.

— Тихо, тихо... Трябва да помисля. — Възбудена, Дарси постави чиниите, които крепеше, на плота и закрачи напред-назад. — Влюбен е в нея.

— Кой?

— Ейдан в Джуд.

— Господи, Дарси. Това вече го знаем. Нали затова правим сеіі.

— Но той е истински влюбен в нея. Не видя ли лицето му? Май трябва да седна. — Отпусна се на стола и въздъхна.

— Не си давах точна сметка. Изглеждаше ми по-скоро игра. Но сега, когато я държеше... Никога не съм си представяла, че ще го видя такъв, Брена. Когато един мъж гледа по този начин една жена, тя може да го нарани, да го нареже на парчета, да изтръгне сърцето му.

— Джуд не би наранила и муха дори.

— Не и нарочно. — Стомахът на Дарси се бе свил от тревога. Ейдан бе за нея като скала; никога не си бе представяла, че ще го види беззащитен. — Сигурна съм, че и държи на него и е увлечена в романтичното преживяване!

— Тогава какъв е проблемът? Нещата са такива, както ги говорехме.

— Не, въобще не са такива, каквито ги говорихме. — Бе избягвала клопката на любовта достатъчно дълго, но сега, когато видя брат си зашеметен от обич, я разпозна в пълната ѝ сила. — Брена, тя е с образование, пред името ѝ са изписани титли и е от Чикаго. Семейството ѝ е там, работата ѝ, хубавото ѝ жилище. А животът на Ейдан е тук! — Истинско отчаяние свиваше сърцето ѝ, а в очите ѝ напиреха сълзи. — Нима не виждаш? Как би могъл да замине? Или тя да остане? Къде е бил умът ми, като планирах всичко това?

— Не ти ги събра. Те се бяха открили. — Понеже думите на Дарси започваха да я притесняват, тя извади метлата. Мислеше по-добре, когато ръцете ѝ са заети. — Каквото става — ще става. Не сме направили нищо повече от това да я уговорим да покани гости.

— По време на слънцестоенето — напомни ѝ Дарси. — Изкушаваме съдбата и ако нещо не е както трябва, ние ще бъдем виновни.

— Ако предизвикваме съдбата, тогава всичко зависи нея. Нищо друго не може да бъде направено — обяви Брена и се захвана да мете.

Джуд се спря на синята рокля: още една придобивка от Дъблин, която никога нямаше да купи, ако Дарси не я бе насилила. Щом я облече, благослови Дарси и собствената си липса на воля.

Дългата семпла дреха с тънки презрамки се спускаше по тялото ѝ. Сребристосиният цвят сякаш отразяваше светлина в ясна лятна нощ. Сложи си перлени обици. Пак символ на луната, мина ѝ през ума.

Много ѝ се искаше да последва съвета на Моли докрай и да танцува с Ейдан под сиянието на пълната луна.

Днес, в най-дългия ден на годината, когато късната вечер преля в нощ, небето остана ясно и прекрасно. Цветове играеха пред прозорците на къщурката: всевъзможни сини и зелени нюанси. Въздухът беше наситен с аромати.

Природата бе решила нощта в средата на лятото, да е един от триумфите ѝ.

Джуд наблюдаваше и слушаше, а единствените ѝ мисли бяха, че във всекидневната ѝ свиря музика и къщурката ѝ е пълна с хора, които танцуват, приказват, смеят се.

Триумфът на Природата, помисли си тя, е нищо в сравнение с нейния.

Половината от бута вече бе изядена.

Никой не изглеждаше да е отровен. Тя самата хапна само зальк-два, през по-голямата част от времето бе прекалено възбудена и току отпиваше от чашата вино.

В антрето, в кухнята, навън на двора танцуваха двойки. Други дундуркаха бебета или просто стояха и бърбеха. През първия час се опита да се прави на домакиня — придвижваше от група на група, за да се убеди, че всеки има чиния и чаша. Но изглежда никой не се нуждаеше от грижите ѝ. Всеки се обслужваше сам от отрупаните с храна чинии в кухнята или от импровизирания плот, който някой досетлив човек бе направил в страничния двор.

Наоколо се гонеха деца или седяха в скута на майките си. От време на време някое бебе се разплакваше за мляко или внимание и веднага ги получаваше. Повече от половината присъстващи ѝ бяха непознати.

Най-сетне направи нещо, което никога не бе опитвала на някоя от собствените си забави — започна да се наслаждава на тържеството.

Седеше между Моли и Кати Дъфи и разсеяно слушаше разговора им, напълно забравила за тортата в чинията пред себе си.

Шон свиреше на цигулка невероятно жива мелодия. На Джуд отчаяно ѝ се прииска да знае как се танцува. Дарси, прекрасна в червената рокля, изтръгваше страхотни тонове от флейтата, а Ейдан им акомпанираше на акордеон. От време на време си разменяха инструментите или изваждаха нови. Разпределяха си ги, без да прекъсват мелодията.

Най-много ѝ харесваше, когато запяваха. Получаваше се такава хармония, че сърцето я заболяваше.

Ейдан поде песента за младия Уили Макбрайд, останал завинаги на деветнадесет. Джуд се замисли за загиналия Джони на Мод и не се притесни, че заплака пред хора.

От тъжните песни минаха към живи и весели мелодии. Колчем Ейдан срещаше очите ѝ и ѝ изпращаше една от бавните си усмивки, тя потреперваше като тийнейджърка.

Брена се настани в краката на Джуд и облегна глава върху бедрото на майка си, а Джуд ѝ подаде чинията с тортата.

— Когато се занимава с музика, става неузнаваем — промълви Брена. — Кара те да забравиш — е, почти — че е изкукуригал.

— Чудесни са. Би трябвало да направят записи. Редно е това да го изпълняват на сцена, не във всекидневна.

— Шон свири за свое удоволствие.

Майка ѝ я погали по главата.

— Защо не танцуваш като сестрите си?

Брена скочи, хвана ръката на майка си и я изправи.

— Хайде, мамо, заедно. Освен ако не се чувстваш прекалено стара и немощна.

— Винаги мога да те надиграя и да те оставя без дъх.

Чуха се възторжени възгласи, когато Моли направи няколко бързи, сложни стъпки. Някои от танцьорите се отдръпнаха да ѝ направят място и заръкопляскаха.

— Навремето Моли е била ненадмината в танците — обясни Кати на Джуд. — И талантът ѝ се е предал на дъщерите ѝ. Всички са хубавици, нали?

— Да. О, виж!

Едно по едно момичетата на Моли се присъединиха. Подредиха се три срещу три. Колкото по-бърза ставаше музиката, толкова по-бързо се движеха краката им. Накрая Джуд остана без дъх само от гледане.

Не само заради уменията им, помисли си Джуд. Усещаше как гърлото ѝ се стяга от завист и възхищение. Те са обвързани, свързани — представляват семейство. Жена към жена; сестра към сестра; майка към дъщери. Музиката е просто още една връзка.

Традициите на определена култура не се изчерпват само с легенди и митове. Ейдан се оказа прав, даде си сметка тя. Не можеш да забравиш музиката, когато пишеш за Ирландия.

Бойни маршове и кръчмарски песни; балади за епични битки. Ще трябва да изучи и тях, да открие източниците им, да се запознае с иронията им, хумора им, отчаянието.

Зарадва се на новото си вдъхновение и остави музиката да я отнесе.

Когато жените от семейство О'Тул свършиха танца, стаята гъмжеше от хора, дошли отвън или от други помещения на къщурката. При последната нота избухнаха диви овации.

Брена пристъпи с клатушкаца се походка и се настани отново в краката на Джуд.

— Мама е права. Не успявам да издържа на темпото ѝ. Тази жена е истинско чудо. — Прокара ръка през челото си и въздъхна. — Някой да прояви милост и да ми донесе една бира.

— Ей сега. Заслужи си я.

Джуд се изправи и се опита да си пробие път до кухнята. Получи няколко покани за танц, които отклони с усмивка, похвали за печения свински бут, от които страните ѝ поруменяха, и комплименти за външния ѝ вид, което я накара да си помисли, че някои от гостите са попрекалили с ходенето до буренцата.

Най-после стигна до кухнята и с изненада откри, че Ейдан е зад гърба ѝ и вече е уловил ръката ѝ.

— Ела навън за глътка въздух.

— О, обещах на Брена да ѝ занеса бира.

— Джак, погрижи се Брена да получи халба — извика той, докато издърпваше Джуд през задната врата.

— Много ми е приятно да те слушам как свириш, но на теб сигурно ти е омръзнало.

— Никога не възразявам срещу няколко часа свирене. Така е при нас Галахърови. — Продължи да я тегли напред, покрай струпалите се мъже близо до вратата, към пътеката от свещи, поставени сред тревата в градината. — Но не ми остана време да бъда с теб и да ти кажа колко си прекрасна тази вечер. Оставила си косите си спуснати — отбеляза той замечтано и се заигра с един от кичурите ѝ.

— Стори ми се по-подходящо за тази рокля.

Тръсна глава и вдигна лице към небето. Сега бе тъмносиньо, с цвят на нощ, която никога няма да бъде съвсем непрогледна заради огромната месечина.

Вълшебна нощ, изтъкана от сенки и светлини. Нощ, в която феите излизат да танцуват.

— Още не мога да повярвам колко се притеснявах за тази вечер. Но всички се оказаха прави. Казвах, че ще се получи от само себе си, и така стана. И с най-хубавите неща май е така.

Извърна се — бяха стигнаха до мястото, за където мислеше, че са се отправили. Зад тях бе къщата — нейната къща, помисли си тя гордо, окъпана в светлина като по Коледа. Музиката продължаваше да се лее, примесена с шум от гласове и смях.

— Така трябва да бъде — промълви тя. — В една къща трябва да има музика.

— Ще ти давам музика, когато пожелаеш.

Тя се усмихна и се настани в обятията му, а той я поведе в танц, точно както бе мечтала да направи.

Прекрасно е, помисли си. Вълшебство, музика и лунна светлина. Една дълга нощ, когато тъмнината е само миг.

— Ако дойдеш в Америка и изспириш една-единствена песен, ще имаш подписан договор, преди да си свършил.

— Не е за мен. Аз съм за тук.

— Да. — Отдръпна се леко, за да го погледне и да му се усмихне. Наистина не си го представяше никъде другаде. — Ти си за тук.

Вълшебството, музиката и лунната светлина го предизвикаха преди думите да са напълно готови:

— Същото важи за теб. Няма причина да се връщаш. Тук си щастлива.

— Много съм щастлива, но...

— Е, не е ли достатъчно? Какво лошо има да си щастлив?

Прямият му тон я озадачи.

— Нищо, разбира се, но трябва да работя, за да се издържам.

— И тук можеш да си намериш работа, която да те задоволява.

Вярно е, мина ѝ през ума. Нали откри писането — онова, с което иска да се занимава — именно тук? Но старите навици умират трудно.

— В момента в Ардмор не се търсят преподаватели по психология.

— И без това не ти допадаше.

Започваше да се чувства нервна. Неволно потрепери и се сети, че не си взе сакото.

— Но аз се занимавам с това. Знам как.

— Е, ще измислиш нещо друго, на което да се посветиш. Искам те тук, при мен, Джуд. — Сърцето ѝ лудо подскочи при тези думи, а той продължи: — Нужна ми е съпруга.

От изненада устата ѝ се отвори.

— Моля?

— Нужна ми е съпруга — повтори той. — Смятам, че трябва да се омъжиш за мен, а останалото ще уточним по-късно.

ГЛАВА 17

— Нужна ти е съпруга — повтори тя, стараяйки се да запази гласа си спокоен и да произнася ясно думите.

— Да, точно така. — Нямахше намерение да го изрази с тези думи, но беше прекалено късно. — Нуждаем се един от друг. Подхождаме си, Джуд. Безсмислено е да се връщаш към начин на живот, който не те удовлетворява, още повече, че тукашният живот те прави щастлива.

— Разбирам. — Не, помисли си тя, нищо не разбираше. Все едно се опитваше да види нещо в тъмни мътни води. — И според теб трябва да остана и да се омъжа за теб, защото ти е нужна съпруга, а на мен ми е нужен... подобен живот?

— Да. Всъщност, не... — Последните ѝ думи съдържаха нещо обезпокоително. Имаше нещо не съвсем наред в тона ѝ. Но бе прекалено развълнуван, за да определи причината. — Уверявам те, в състояние съм да те издържам, докато намериш работа, каквато желает, а ако предпочиташ да не работиш и да създадеш дом — също става, от кръчмата се печели добре. Не съм бедняк. Сигурно не е стилът на живот, на който си привикнала, но ще се справим, не се съмнявай.

— Ще се справим, така ли? Докато ти ме... издържаш да живея в стил, на който не съм привикнала? Докато се лутам, за да открия какво ме бива да правя?

— Слушай... — Защо не успяваше да намери подходящите думи? — За теб тук има живот — това твърдя. Има живот с мен.

— Нима?

Извърна се и се опита да се пребори с нещо тъмно и бълбукащо, което напираше да изскочи от нея. Не знаеше какво е; не бе дори сигурна дали иска да разбере, но определено беше опасно. Свързваше ирландците, мина ѝ през ума, с поети, способни да изречат най-очарователните слова.

А сега — за втори път през живота ѝ — ѝ обясняваха колко добре би било за нея да се омъжи.

И Уилям навремето имаше нужда от съпруга, сети се тя. За да му помогне да укрепи положението си, да приема гости, да изглежда представителен. А на нея, разбира се, ѝ е нужен мъж, който не просто да ѝ казва какво, но и кога и как да го прави. Съпруга за единия, живот за другия. Има ли нещо по-логично?

Първия път тя се подчини. Тихо, почти плахо. Вбесяваше се и се чувстваше засрамена, щом се сетеше за това. А сега се вбесяваше и се чувстваше засрамена, защото си даваше сметка каква голяма част от душата ѝ желае да постъпи по същия начин с Ейдан.

Но нещата се промениха тя не е същата. Прави нещо от себе си и, Господи, възнамерява да го довърши. Без да я ръководят, макар и нежно, защото била неспособна сама да намери пътя.

— Прекарах известно време тук, Ейдан. — С овладяно лице и равен тон се извърна да изучи лицето му, огряно от сребрилата лунна светлина. — Прекарах известно време и с теб. Но тези месеци не представляват цял живот. А аз се опитвам да наместя своя живот, да го изградя, да направя нещо от него. И от себе си.

— Направи го заедно с мен. — Внезапно обзелото го отчаяние го смая. — Ти държиш на мен, Джуд.

— Разбира се. — Успя все пак да запази кроткия си тон, макар тъмното нещо да продължаваше да се надига у нея.

— Бракът е сериозна крачка, Ейдан. И съм я правила. Не бих искала да се обвържа отново.

— Това са глупости.

— Не съм свършила. — Сега гласът ѝ прозвуча хладно. — Не бих искала да се обвържа отново — повтори тя, преди да повярвам напълно на себе си, на мъжа и на обстоятелствата, че ще бъде завинаги. Не желая отново да ме захвърлят.

— Наистина ли допускаш, че бих направил подобно нещо? — Вече ядосан, хвана раменете ѝ и ги стисна здраво. — Стоиш и ме сравняваш с онова копеле, което е нарушило обетите си към теб?

— Нямам с кого друг да те сравнявам. Съжалявам, че те дразни. Всъщност плановете ми в момента не включват брак. Благодаря обаче, че ти е хрумнало. А сега наистина трябва да се връщам. Пренебрегвам гостите си.

— Да вървят по дяволите. Трябва да се разберем.

— Разбрахме се. — Без да сваля скованата усмивка от лицето си, отблъсна ръцете му. — Ако не съм се изразила достатъчно ясно, ще опитам отново. Не, няма да се омъжа за теб, Ейдан, но благодаря, че ми направи предложение.

Докато го изричаше, над хълмовете изтрещя гръм, последван от проблясването на светкавица. Обърна се и тръгна към къщата; във въздуха сякаш се носеше дива и горчива песен.

Странно, мина ѝ през ума, защото и тя се чувстваше точно така — диво и горчиво.

Ейдан гледаше след нея. Каза му не. Той просто не се бе подготвил за вероятността да му откаже. Беше решил да се оженят. Тя е жената за него. И винаги щеше да бъде само една.

Внезапно извилият се свиреп вятър разроши косата му; въздухът се изпълни с озон. Проблесна нова светкавица. Стоеше срещу настъпващата буря и се опитваше да избистри главата си.

Нужно ѝ е още малко време; трябва да бъде убедена. Това е всичко. Такова, вероятно, е обяснението, помисли си той, масажирайки гърдта си от страната на сърцето. Болката беше нова и пълна с парализиращ страх. Накрая тя, естествено, ще се съгласи. Всеки глупак би видял, че са предопределени един за друг.

Просто ще трябва да я накара да прозре колко е щастлива тук. Да я увери, че ще се грижи добре за нея, че няма да я подведе, както е била подведена преди. Тя само проявява предпазливост — това е всичко. Изненада я, но сега тя знае намеренията му и ще започне да свиква с тях. Той ще се погрижи да стане така.

Никой Галахър не напуска терена след първия вкаран му гол, напомни си той. Остава и продължава да се бори. А на Джуд Франсис Мърей ще ѝ се наложи да разбере колко усилено и дълго е в състояние да се бори един Галахър.

С решително изражение се отправи към къщурката. Ако бе вдигнал поглед, щеше да види фигурата до прозореца. Жената стоеше с разпилени по раменете бледи коси, а една-единствена сълза — ярка като диамант — се стичаше по бузата ѝ.

Джуд съумя да изкара останалата част от тържеството. Смееше се, танцуваше и бърбеше. Не се оказа трудно да бъде постоянно сред хора и да избегне нов конфликт с Ейдан. Отне ѝ обаче повече усилия

да го избута през вратата, когато гостите започнаха да се разотиват и с усмивка да го увери, че е изтощена. Имала нужда да поспи, настоя.

Не се нуждаеше от нищо подобно, разбира се. Щом къщурката се опразни, нави ръкави. Не искаше да мисли. Още не. А най-добрият начин да не мисли е да се залови със здрава домакинска работа.

Събра чиниите и чашите, пръснати по цялата къща; изми ги, подсуши ги и ги прибра. Отне ѝ часове. Почувства се наистина изтощена, както бе твърдяла преди време. Ала умът ѝ отказваше да почива. Затова продължи: бърса прах, изми подовете, подреди.

В един момент ѝ се стори, че от горния етаж дочува женски плач, но не му обърна внимание. Отчаянието, което долови в него, извика парещи сълзи в очите ѝ, а тя не искаше да заплаче. Нейните сълзи няма да помогнат с нищо на лейди Гуен. Няма да помогнат на никого.

Подреди и мебелите по местата им. С бледо лице и потъмнели от умора очи най-после се качи горе.

Но не плака. Усилената работа я изтощи напълно физически. Легна върху леглото, без да се съблече, извърна лице към възглавницата и се насили да заспи.

Сънува как танцува с Ейдан под вълшебна сребриста луна; навсякъде наоколо цъфтяха цветя — весели и пъстри като феи, изпълваха въздуха с аромат.

После язди с него върху широкия гръб на крилат бял кон над тучни зелени ниви, разбушувало се море и спокойни езера в невероятен син цвят.

Това ѝ предлагаше той. Чу го да ѝ го казва. Страна, която омайва и успокоява. Дом, който чака да бъде изграден. Семейство, което чака да бъде създадено.

Вземи и тях, и мен.

Но отговорът бе не. Трябва да е не. Това не е нейната страна, нейният дом, нейното семейство. Не можеха да бъдат, преди да почувства повече сили у себе си, да им се довери, да получи обич от него.

После остана сама в съня си, права до прозореца, а дъждовните капки се стичаха по стъклото. Във всичките му обещания нямаше дори една-едничка дума за любов.

Когато се събуди, слънцето грееше сияйно ярко, а женският плач се оказа нейният.

От недоспиването усещаше главата си замаяна, а тялото — отпаднало, сякаш бе стара и болна. Самосъжаление, помисли си Джуд, разпознавайки прекалено добре симптомите. Задаваща се депресия. След провала на брака ѝ изпадна в подобно състояние и то продължи седмици.

Неспокойни нощи, безкрайни нещастни дни, обвита в облаци окаяност и срам.

Този път няма да го допусне. Сега контролира нещата, сама взема решенията за себе си. Първото е да не унива — дори за час.

Набра красив букет, завърза го с хубава панделка и с Фин и Бети за компания се отправи към гроба на Мод.

Бурята, заплашваща да се разрази предишната нощ, така и отшумя. Независимо от струпаните облаци на югозапад, въздухът бе приказно топъл. Морето пееше песента си, по хълмовете цветята радостно разтваряха чашки. Зърна заека секунда преди жълтата кучка да го надуши. Бети хукна като стрела след жертвата, но след малко се върна с изплезен език. Гледаше смутено, сякаш засрамена, че отново е изгубила надпреварата.

Само пет минути, прекарани в наблюдение как кутрето търчи около Бети, как пада и не спира да лае, подобри настроението на Джуд.

Стигна до гроба напълно успокоена. Приседна — вече ѝ бе станало навик — да разкаже на Мод последните новини.

— Снощи дадох чудесно сеілі. Всички повтаряха колко е прекрасно в къщурката отново да звучи музика и да е пълна с хора. Две от сестрите на Брена О’Тул дойдоха с годениците си. И четиримата изглеждат щастливи, а Моли направо сияе, когато ги погледне. А, щях да забравя — танцувах с господин Рейли. Изглежда стар и немощен страхувах се да не го уморя, а се оказа, че едва смогвам да следвам темпото му. — Засмя се и тръсна глава, за да отметне разпилелите се по челото ѝ кичури. — После ми предложи да се оженим. Сега вече знам, че хората тук ме приемат. Изпекох свински бут. За пръв път го правя, но се получи. Не останаха дори огризки за кучетата. По-късно вечерта Шон Галахър изпя „Четири зелени поля“. На всички им се насълзиха очите. Никога не съм имала гости, които да се смеят, да плачат, да пеят и да танцуват толкова много.

— Защо не ѝ кажеш за Ейдан?

Джуд бавно вдигна поглед. Не се изненада да види Карик, застанал от другата страна на гроба на Мод. Поредното чудо, отчете тя, без присъствието му вече да ѝ се струва странно. Все пак вдигна вежди, защото лицето му имаше навъсено изражение, а очите му я гледаха донякъде гневно.

— И Ейдан беше — продължи тя спокойно. — Свири и пее вълшебно. А и от кръчмата докара достатъчно бира да потопи и кораб.

— И те изведе на лунната светлина, и ти предложи да станеш негова съпруга.

— Да, така беше. Излязохме навън и ми съобщи, че има нужда от съпруга, а аз съм подходяща.

Джуд погледна към кутрето, което душеше около ботушите на Карик.

— А ти какво отговори?

Джуд отпусна ръце в скута си.

— Щом знаеш толкова много, знаеш и останалото.

— Не! — Думата излетя като изстрел от устата му. — Отказа му, защото имаш ум, колкото една ряпа! — Насочи пръст към нея и макар да ги делеше поне метър, тя направо усети как я прониза в рамото. — Мислех те за умна жена, с добри маниери и голямо сърце. Сега виждам колко съм се лъгал.

— Щом такова е мнението ти за мен, няма да ти натрапвам компанията си.

Изправи се, вирна брадичка, но в следващия миг застина на място.

— Ще останеш където си, мадам, докато не те пусна да си ходиш!

За пръв път долови царствени нотки в гласа му. Усети и заплахата, и мощта. Едва не се разтрепери, но се овладя.

— Да ме пуснеш ли? Свободна съм да идвам и да си тръгвам, когато пожелаея. Това е моят свят.

В очите му се мярна гняв, а небето притъмня от буреносни облаци.

— Той е мой още от времето, когато себеподобните ти са обитавали пещерите. И ще бъде мой дълго след като ти се превърнеш на прах. Постарай се да запомниш това.

— Защо ли споря с теб? Ти си илюзия. Мит.

— И реален като теб. — Хвана ръката ѝ. Плътта му бе топла и твърда. — Чакам те от триста години. Ако греша и трябва да чакам още толкова, поне ще знам защо. Кажи ми — защо каза не, когато той ти предложи да станеш негова съпруга?

— Защото моят избор е такъв.

— Избор? — Засмя се гръмогласно и се извърна от нея. — О, вие смъртните, с вашите благословени избори. Винаги означават толкова много за вас. Накрая съдбата и без това ще те прибере.

— Така е, но междувременно сами избираме пътя си.

— Дори да е погрешен?

Тя леко се усмихна, когато той отново се обърна към нея. Върху привлекателното му лице бе изписано искрено любопитство.

— Да, дори да е погрешен. Такава е природата ни, Карик. Нея не можеш да промениш.

— Обичаш ли го? — Тя се поколеба и той се усмихна на свой ред. — Нима ще излъжеш пред една илюзия и мит, момиче?

— Не, няма да лъжа. Обичам го.

Той вдигна безпомощно ръце и простена.

— Но отказваш да му принадлежиш ли?

— Повече няма да принадлежа на никого. — Гласът ѝ извися и сега в него се долавяше мощ. — Ако нещо подобно някога се случи, ще трябва да си принадлежим взаимно напълно. Веднъж ми се стори разумно да се оставя в ръцете на мъж, който не ме обича, защото... — Затвори за миг очи, давайки си сметка, че никога не го е признавала, дори пред себе си. — Защото се опасявах, че никой никога няма да ме вземе. Страхувах се да не остана сама завинаги. А нищо не ми се струваше толкова плашещо, колкото да съм сама. Но това вече не е вярно. Уча се как да съм сама, да се харесвам и да уважавам това, което представлявам.

— И понеже можеш да бъдеш сама, предпочиташ да останеш такава, така ли?

— Не. — Този път тя разпери безпомощно ръце, извърна се и започна да крачи напред-назад. — Мъже — промърмори тя. — Защо на мъжете винаги всичко трябва да бъде обяснявано дума по дума? Не се налага да бъда омъжена, за да се чувствам щастлива. И определено няма да променя живота, който току-що започнах, като рискувам отново да встъпя в брак и да се оставя в ръцете на някого, освен ако

дяволски не го желая. Ще знам, че за разлика от досега, на първо място съм аз. Аз — Джуд Франсис Мърей. — Гласът ѝ се извиси и тя положи ръка върху сърцето си. Карик стоеше с присвити, замислени очи. — Няма да се задоволя с нещо по-малко от всичко. Или всичко, или нищо. Само защото съм влюбена в Ейдан и защото сме любовници, не е причина да ме обземе радостен трепет от факта, че е споделил нуждата си от съпруга и е избрал мен. Този път аз ще избирам.

Задъхана и поруменяла, тя изгледа Карик свирепо. Ето, даде си сметка тя, какво не бе изразила преди с думи. Не бе осъзнавала, че се таи у нея и чака да бъде изречено. Никога, никога вече няма да се задоволи с по-малко. Или всичко, или нищо.

— Смятах — обади се Карик след малко, — че не разбирам смъртните. Сега се оказва, че всъщност не разбирам жените. Обясни ми, ако обичаш, Джуд Франсис, защо любовта да не е всичко? Тя въздъхна тихо.

— Всичко е, когато наистина е такава.

— Защо ми говориш с гатанки?

— Защото, ако сам не я разгадаеш, няма никакъв смисъл да ти се каже отговорът. А когато я разгадаеш, няма да имаш нужда от отговора.

Той промърмори нещо на келтски и поклати глава. После добави:

— Помни: един-единствен избор може да изгради или унищожи съдби. Внимавай в избора си. — После изчезна като повей на вятъра.

В момента Ейдан бе не по-малко раздразнен на жените, отколкото Карик. На всяко подхвърляне за зле нараненото му самолюбие би се изсмял. Ако някой му кажеше, че това, което в момента се събира в гърлото му, е страх, би го наругал и обявил за пълен глупак. Само намек, че болката в сърцето му е чиста обида, би го накарал да изхвърли човека от кръчмата.

Ала именно такива емоции го владееха, а към тях се добавяше и объркване.

Беше уверен, че разбира Джуд — ума, сърцето и тялото ѝ. Чувстваше се потиснат — някъде по пътя бе прескочил нещо. Свали, наистина, гарда си пред нея, но не очакваше тя да отхвърли така хладнокръвно предложението му за женитба.

По дяволите! Направи предложение за женитба на жена — на единствената жена, а тя се усмихна, отказа и се върна при гостите.

Неговата сладка и срамежлива Джуд Франсис нито заекна, нито се изчерви. Погледна го изпитателно и отхвърли предложението му. Няма никаква логика, след като и глупак вижда, че са създадени един за друг.

Като две брънки в дълга и сложно изплетена верига. Верига, която той идеално си представя — изградена от здрави традиции. Мъж и жена, поколение след поколение. Тя е предопределена за него, така че заедно да изградят следващата здрава брънка във веригата.

Нужен е явно свършено друг подход, каза си той, крачейки напред-назад из стаята, вместо да приключи със сметките за деня. Знае как да ухажва и да спечели една жена, нали? Беше ухажвал и спечелил доста жени досега, нали?

Тогава бе поради свършено други причини, разбира се, сети се той, и отново започна да се тревожи. Никога обаче не бе ухажвал жена, призна си той напълно объркан така, че да я склони да стане негова съпруга.

Чу стъпките по стълбите секунди преди Дарси да нахълта, без да почука.

— Шон е долу в кухнята, и понеже ме третира като момиче за всичко, ме изпрати да проверя дали си поръчал картофите и морковите и дали бялата риба на Пати Райт ще пристигне в края на седмицата, както е планирал.

— Пати обеща да ни достави прясна риба утре, а останалото ще пристигне в средата на седмицата. Нали не е започнал вече да готви за довечера? Още е само един и половина.

— Не. Суети се и разучава някаква рецепта — взел я от някаква си дама снощи на сеіі-то. И оставя товара на сервирането върху мен. Ти ще слезеш ли да работиш на бара, или ще седиш тук, зазяпан в стените?

— Работа — тросна се той, осъзнавайки, че наистина зяпал стените през по-голямата част от времето. — Щом се пробуди желанието ти да се занимаваш с бумацината тук скъпа, си добре дошла.

Тонът му я озадачи. С пълно съзнание, че оставя Шон без помощници за следобедните приготовления, тя се настани на стола, кръстоса крака и обяви:

— Потиш се над цифрите, защото си находчив, изобретателен и умен.

— Тогава не ми пречи да си върша работата и иди да си гледаш своята.

— Имам десетминутна почивка и възнамерявам да я изкарам тук.
— Усмихна му се, прекалено широко, за да е искрена. — Е, за какво толкова си се умислил?

— Не съм се умислил.

Тя само небрежно вдигна ръка и внимателно разгледа маникюра си. Той отиде до прозореца, върна се до бюрото, после отново се запъти към прозореца. Най-сетне мълчанието изигра своята роля и той подхвана:

— През последните няколко месеца с Джуд доста се сближихте.

— Така е. — Усмивката ѝ стана още по-широка. — Е, не колкото с теб, но се разбираме. Да не сте се сдърпали нещо? Затова ли седиш тук навъсен?

— Не, не сме се сдърпали. Поне това не е точната дума.

Напъха ръце в джобовете. Наистина беше уничително, но не разполагаше с друг избор.

— Тя какво казва за мен?

Дарси се въздържа да не се изхили, макар да я напушваше смях.

— Да не би да искаш да разкрия нейни тайни?

— В събота ще ти дам допълнителен свободен час.

Дарси мигом наостри уши и го изгледа подозрително.

— Защо не започна с това? Е, какво точно те интересува?

— Какво мисли за мен.

— О, намира те за привлекателен и чаровен. Каквото и да ѝ говоря по въпроса, не я разколебава. Напълно си я омаял с романтичното си поведение. А и отнасянето на ръце нагоре по стълбата си е изиграло ролята. — Прихна, когато я изгледа смаян — все едно го бяха ударили изневиделица. — Не питай за какво си говорят жените насаме, щом не искаш да знаеш.

Той предпазливо си пое дъх.

— Нали не е разказвала... какво е ставало после?

— Преразказа всяка въздишка и стон. — Не издържа и скочи на крака, за да го целуне. — Не, разбира се, слабоумнико. Прекалено е дискретна, макар Брена и аз всячески да се опитвахме да изкопчим

подробности. Какво те гложди? Доколкото знам, Джуд те смята за най-страхотния любовник откакто Соломон е обладал Савската царица.

— Това ли е всичко? Няколко месеца секс и романтика и нищо повече?

Веселите пламъчета в очите ѝ изчезнаха и тя го погледна изпитателно.

— Съжалявам, скъпи. Виждам, че истински си разстроен. Какво е станало?

— Снощи ѝ направих предложение за женитба.

— Така ли? — Хвърли се към него, обгърна кръста му с крака, обви ръце около врата му и радостно го стисна. — Това е направо чудесно. Страшно се радвам за теб. — Засмяна го целуна по двете бузи. — Хайде да слезем долу да кажем на Шон и да се обадим на мама и татко.

— Тя ми отказа.

— Те ще искат да дойдат да се запознаят с нея преди венчавката и... Какво?

Сърцето му се сви, но успя да повтори:

— Отказа ми.

Тя изпита силно чувство на вина, но все пак промълви:

— Невъзможно. Не е искала да каже това!

— Заяви го достатъчно ясно и възпитано. Дори ми благодари.

Нейното благодаря бе като горчив хап в устата му.

— Господи, какво ѝ става? — Сега вече разгневена, Дарси се освободи от прегръдката му, стъпи здраво на земята и постави ръце на хълбоците. Гневът — според собствените и наблюдения — бе за предпочитане пред чувството на вина.

— Джуд, разбира се, иска да се омъжи за теб.

— Заяви ми точно обратното. Въобще не желаела да се омъжва. И всичко е заради онова проклето копеле, което я е изоставило. Сравни ме с него. Когато ѝ обърнах внимание, ми отвърна, че нямала с кого друг да ме сравнява. Ха! Та да не ме сравнява с никого, по дяволите! Аз съм, какъвто съм.

— Разбира се. И струваш поне десет пъти повече от Уилям. — Вината е нейна, мина ѝ отново през ума. Беше се досещала за забавата в цялата история, но бе пропуснала да се замисли за болката. — Значи

не става въпрос, че... не е готова да зареже начина си на живот в Америка, така ли?

— Въобще не стигнахме дотам. А и не разбирам защо да не го направи, щом тук е щастлива, както никога не е била там?

— Ами... — Дарси въздъхна и се опита да помисли задълбочено. — Никога не ми е хрумвала възможността да не иска да се омъжи.

— Тя просто не желае да приеме, че не е задължително случилото се, преди да се повтори. Наранена е и ми иде да извия врата на онова копеле... — Очите му потъмняха от гняв. — ... но аз никога няма да я нараня.

Не, той ще я пази, ще се грижи за нея, както постъпва с всичко, на което държи, помисли си Дарси и сърцето ѝ се сви от жал за него.

— Вероятно все още е наранена, не може да се съвземе — започна да разсъждава тя. — Не всички жени мечтаят за венчална халка на пръста и бебе в утробата си. — Искаше ѝ се да го помилва, да го прегърне и да го утеши някак, но по очите му разбираше колко е разстроен и че не му е до това. — В известно отношение я разбирам, Ейдан. Страшно е обвързващо.

— Но аз не ѝ предлагам финал, а начало.

— За теб, но не и за всички останали. — Дарси седна отново и започна да сплита пръстите си. — Е, бива ме да преценявам подобни неща и твърдя, че нашата Джуд е от този тип жени, които се омъжват, независимо дали тя го вярва или не в момента. Ако питаш мен, копнее да създаде свое гнездо, но никога не е разполагала с тази възможност, преди да пристигне тук. Вероятно ние действахме малко по-прибързано от необходимото.

— Ние ли?

— Имам предвид теб — бързо се поправи Дарси, за да заличи плановете, скроени с Брена. Няма смисъл да ги споменава, прецени тя, защото възникналата каша не е по нейна вина, поне не изцяло. Но вече е късно нещата да се променят, затова продължавай напред. — Убеди я. — Усмихна му се насърчително. — Накарай я да осъзнае от какво се отказва, ако не те приеме. Ти си Галахър, Ейдан! Рано или късно ние от рода Галахър получаваме каквото искаме.

— Права си. — Част от разбитото му его започваше да се възстановява. — Връщане назад няма. Просто ще я накарам да свикне с тази мисъл.

Облекчена да види завърналия се блясък в очите му, Дарси го погали по бузата и сподели:

Обзалагам се, че ще успееш.

ГЛАВА 18

Тя не очакваше да го види; поне не толкова скоро. Но понеже Дарси се показва необичайно сговорчива, Ейдан тръгна два часа преди кръчмата да затвори и извървя пътя към къщурката на Джуд.

Нощта бе благоуханна, а от морето духаше свеж бриз. Облаците плуваха бързо, а зад тях намигаха звезди. Кръглата луна излъчваше нежна светлина.

Прекрасна нощ, помисли си Ейдан, за романтично преживяване с жената, за която възнамеряваш да се жениш.

Носеше ѝ букет рози с нежен розов цвят, които открадна от градината на Кати Дъфи. Не вярваше Кати да се сърди, щом са за такава благородна кауза.

От прозорците ѝ струеше светлина — уютна и примамлива гледка. Представи си как след години, когато са се венчали и устроили, ще бъде все така. Ще се прибира пеша след работа, а тя ще го чака със запалени светлини, за да насочва стъпките му. Вече не се изненадваше от страстните си мечти за подобен живот, нито че така ясно си го представя. Нощ след нощ, година след година, ще прекарат живота си заедно.

Не почука. Някои формалности помежду им вече бяха отпаднали. Забеляза, че е подредила след тържеството. Така типично за нея, помисли си той умилен. Всичко е спретнато и чисто.

Чу музика на горния етаж и се насочи натам.

Беше в кабинета си, а радиото свиреше приятна мелодия. Кутрето дремеше в краката ѝ под масата. Косата ѝ завързана, а пръстите ѝ се движеха пъргаво по клавиатурата.

Изпита потребност да я вземе в обятията си и да я хруска цялата. Но прецени, че при създадените обстоятелства това не е най-подходящото поведение.

Трябва да я убеди, напомни си той, не бързо и разгорещено, а бавно и нежно.

Пристъпи тихо към нея и се наведе да постави лека целувка на врата ѝ.

Тя подскочи, но той го очакваше и се засмя. Прегърна я така, че букетът се оказа под брадичката ѝ, а устните му до ухото ѝ.

— Изглеждаш толкова хубава, седнала тук, а ghra, работиш до тъмна доба. Какви приказки редиш този път?

— Ами аз...

Сърцето ѝ се бе качило в гърлото. Прав беше, че не го очакваше. Не само толкова скоро, а въобще. Съзнаваше колко рязко и невъзпитано се държа. Направо студено! Смяташе случилото се помежду им за приключило. Дори започна да тъжи по този повод.

А ето го тук. Донесъл ѝ е цветя и шепне нежно в ухото ѝ.

— Приказката за Пади Макний, която господин Рей ми разказа. Цветята са прекрасни, Ейдан.

На този етап не бе готова някой да види работата, затова спусна капака на лаптопа, а после помириса розите.

— Радвам се, че ги харесваш, още повече, че са крадени и всеки момент има опасност да ме арестуват.

— Ще ти платя гаранцията. — Извърна се на стола да го погледне. Не е сърдит, забеляза тя с озадачено облекчение. Един мъж не се усмихва така, ако е сърдит. — Ще ги натопя и ще ти направя чай.

Когато стана, кутрето се извърна, тихо изръмжа и продължи да спи.

— Като куче пазач е пълен провал — изкоментира Ейдан.

— Още е бебе. — Пое цветята, докато слизаха надолу. — А и без това нямам какво да пази.

Беше такова удоволствие да се потопят отново в обичайните си отношения, да се държат приятелски и да флиртуват. Част от нея искаше да повдигне въпроса за случилото се снощи, но друга не ѝ позволи. Защо да споменава нещо, което ще ги напегне?

Той вероятно вече съжاليا, че ѝ е направил предложение и изпитва облекчение от нейното не. Неизвестно защо тази мисъл отново разбуди онова тъмно и бълбукащо нещо. Заповяда си да се овладее и натопи розовите цветя в бледосиня бутилка.

Неволно погледна часовника и се намръщи.

— Още е едва десет. Да не би да си затворил кръчмата?

— Не. Взех си два свободни часа. Полагат ми се от време на време. А и ти ми липсваше — добави той и положи ръце на кръста ѝ. — Защото не дойде да ме видиш.

— Работех.

„Не си представях, че ще искаш да ме видиш. Не сме ли сърдити“, питаше се тя дори когато той се наведе, за да докосне леко устните ѝ със своите.

— А аз те прекъснах. Но понеже вече го сторих... — Дръпна се. — Ела да се поразходим, Джуд Франсис.

— Да се поразходим? Сега?

— Да. — Започна да я побутва към задната врата. — Нощта е прекрасна за разходка.

— Тъмно е — отбеляза тя, но вече навън.

— Грее луна и звездите светят. Най-приятната светлина. Ще ти разкажа приказка за кралицата на феите, която излизала от двореца си само нощем и оставяла луната да води стъпките ѝ. Защото дори феите могат да бъдат омагьосани, а ориста на кралицата била да приема формата на бяла птица през деня.

Вървяха с преплетени пръсти и той разказваше. Обрисова самотната кралица, бродеща в нощта, и черния вълк, когото намерила ранен в подножието на скалата.

— Наблюдавал я зорко, а очите му святкали като зелени изумруди. Ала сърцето ѝ не устояло и тя превъзмогнала страха. Погрижила се за него — използвала всичките си умения и излекувала раните му. От онази нощ той я придружавал неизменно. Всяка нощ се разхождал с нея из хълмовете до пукването на зората, когато тя го оставяла размахвайки белите си крила с тъжен писък, изтръгващ се от разбитото ѝ сърце.

— Не е ли имало начин да се развали магията?

— О, винаги има начин.

Вдигна сплетените им пръсти и целуна ръката ѝ, после я поведе към пътеката върху скалите, където се чуваше бученето на морето и стоновете на вятъра.

Лунна светлина огряваше високата трева и очертаваше сред нея пътека. Там камъчетата приличаха на сребърни монети, а от гънките на скалите сякаш надничаха елфи. Остави се Ейдан да я води и изчакваше да поднови разказа.

Една сутрин млад мъж излязъл сред нивите на лов. Бил гладен, а се изхранвал само с лъка и стрелите си, много време нямало дивеч. И през този ден, както и през много други, зайците и сърните му убягвали до късно следобед. Мъчел го страшен глад. Именно тогава зърнал бялата птица да се рее в небето и като мислел единствено за стомаха си, поставил стрела върху тетивата на лъка. Стрелял и я повалил. Внимавай къде стъпваш тук, скъпа. Да — това е пътят.

— Но не я убил, нали?

— Още не съм свършил. — Помогна ѝ да преодолее малко възвишение. После я притисна към себе си и за пореден път се увери как добре приляга към тялото му. — Тя надала крясък, пълен с болка и отчаяние, което разкъсало сърцето му, макар главата му да се маела от глад. Пристъпил към нея — гледала го със сини като планинско езеро очи. Ръцете му потреперили, защото тези очи му би познати. Започнал да разбира какво е сторил. — Прегърна я през раменете и продължиха разходката си на лунната светлина. — Независимо че почти умирал от глад, направил всичко възможно да се погрижи за нанесената от него рана — отнесъл птицата в заслона на скалите, наклал огън да я стопли и останал да я пази до залез слънце.

Когато стигнаха върха, Ейдан обърна Джуд така, че да вижда тъмното море под тях. Вълните прииждаха и се отдръпваха, и пак прииждаха. Следваха постоянен, първичен и сякаш сексуален ритъм.

Обладана от магията на Ейдановата приказка, Джуд стисна ръката му.

— Какво станало после?

— Слънцето се скрило. Настъпила нощта и птицата започнала да се променя. Променил се и мъжът. Птицата се превърнала в жена, а мъжът — във вълк. За един миг те посегнали един към друг, ала не успели да докоснат ръце, преди да настъпи пълната промяна. Тя все още била прекалено трескава и немощна, за да се грижи за себе си. Вълкът обаче стоял плътно до нея, топлел я с тялото си и бил готов да я брани с живота си, ако се наложи. Студено ли ти е? — попита той, долавяйки потреперването на Джуд.

— Не — прошепна тя. — Трогната съм.

— Има още. След нощта отново последвал ден, а после отново настъпила нощта. И всеки път те разполагали с миг, през който да се опитат да се докоснат, а после това ставало невъзможно. Той не я

напуснал нито за миг — било в образа на мъж, било в образа на вълк, — за да си потърси храна, макар самият той да се намирал пред прага на смъртта. Като доловила това, тя използвала цялото си останало умение, за да спаси него, а не себе си. Любовта, която изпитвала към него, означавала за нея повече, отколкото собственият ѝ живот. За пореден път настъпила зората и преобразяването им започнало. Отново посегнали да се докоснат, знаейки колко е безнадеждно, а тя съзнавала, че няма да доживее още едно зазоряване. Но този път, заради саможертвата, която и двамата направили, били възнаградени. Ръцете им се срещнали, пръстите се докоснали и най-накрая те се видели един друг едновременно — като мъж и жена. Първите им изречени думи били за любов.

— И живели щастливо до края на дните си.

— Още по-добре. Той се оказал крал на далечна страна и взел феята за своя съпруга. До края на живота си никога повече не прекарвали нито едно зазоряване или заник разделени.

— Прекрасна приказка. — Отпусна глава на рамото му! — Както е прекрасно и в момента.

— Това е моята страна. Или така си мислех като момче! Идвах да се разхождам тук, да гледам хоризонта и да мечтая кои места искам да посетя.

— И кои искаше да посетиш?

— Всички. — Зарови лице в косата ѝ и си помисли, че да бъде тук му е напълно достатъчно. Но за нея бе по-различно. — А ти къде си мечтала да отидеш, Джуд?

— Не знам. Никога не съм мислила истински по въпроса.

— Тогава помисли сега. — Побутна я и я настани да седне на камъка до него. — От всички съществуващи места, кои искаш да видиш?

— Венеция. — Представа нямаше откъде ѝ хрумна, но после се засмя, давайки си сметка, че постоянно е висяла в съзнанието ѝ и сега ненадейно изскочи. — Бих искала да видя Венеция с красивите дворци, величествените катедрали и тайнствените канали. А после и винопроизводителните райони на Франция — всички онези хектари лозя със зреещо грозде и стари ферми с градини. И Лондон, разбира се, заради музеите, историята. Но в Англия бих искала да видя и

провинцията. Корнуол например, с хълмовете и скалите. Да подишам въздуха на мястото, където се е родил крал Артур.

Никакви тропически острови, екзотични плажове, закътани пристанища за неговата Джуд Франсис вече, отбеляза наум Ейдан. Сега търсеше романтичното, традиционното, със загатване за легенди.

— Никое от тези места не е особено далеч оттук. Защо не дойдеш с мен, Джуд, да ги разгледаме?

— О, просто отлитаме до Венеция и се връщаме във Франция и Англия?! Как ли пък не!

— Е, точно тази вечер едва ли ще стане, но иначе ще е както го изреди. Имаш ли нещо против да изчакаме септември?

— Защо?

„Заради медения месец“ — едва не се изплъзна от уста му, но предпочете този път да е по-предпазлив.

— Искам да заминеш с мен. — Отново държеше ръката ѝ, целуваше пръстите и ѝ се усмихваше. — Да полетиш с мен към романтични и тайнствени места, нашепващи легенди. Ще ти покажа къде точно е бил заченат крал Артур, къде Мерлин е правил магиите си. Ще отседнем в някоя френска ферма, ще прием вино и ще се любим върху пухени дюшеци. После ще се разходим по каналите на Венеция, ще обиколим величествените катедрали. Няма ли да ти допадне, скъпа?

— Да, разбира се. — Звучеше страхотно, магическо. Като поредната му приказка. — Но е невъзможно.

— Защо?

— Защото... имам работа, както и ти. — Той се засмя и насочи вниманието си от пръстите ѝ към брадичката.

— Да не мислиш, че кръчмата ми ще се срине, а работата ти ще изчезне? Какво са две-три седмици?

— Вярно е, но...

— Виждал съм местата, които спомена. — Доближи устните си към нейните, за да ги съблазни. — А сега искам да ги разгледам с теб. — Ръцете му милваха лицето ѝ и той започна да открива как се губи в нея, как потъва. — Ела с мен, а ghra — промълви и я привлече поблизо, защото тя потрепери.

— Аз... Трябва да се върна обратно в Чикаго.

— Не го прави. — Устните му станаха по-настойчиви, погорещи. — Бъди с мен.

— Ами... — Не можеше да подреди мислите си. Колчем се опиташе да улови една, тя ѝ се изплъзваше, прогонвайки и останалите. — Би могло, предполагам... — Колко са две седмици в края на краищата? — През септември. Ако си сигурен...

— Сигурен съм. — Изправи се и я вдигна нагоре. Ухили се, когато тя изпищя и обгърна врата му с ръце. — Да не мислиш, че ще те изпусна, сега, когато те намерих? Грижа се добре за моите неща.

Кое е негово? Думите му я разтревожиха малко, но преди да измисли отговор, видя фигурата близо до тях.

— Ейдан — едва-едва успя да прошепне тя.

Той се напрегна, сложи ръка върху рамото ѝ, за да я защити, ако се наложи, извърна се и се успокои.

Дамата сякаш се носеше във въздуха, докато вървеше. По светлата коса проблясваше на лунната светлина точно както и сълзите ѝ.

— Лейди Гуен е излязла да търси изгубената си любов.

Жал изпълни сърцето му при вида на проблясващи сълзи по лицето ѝ.

— Така постъпва и той. Днес отново го видях. Говорихме.

— Май доста си се сприятелила с феите, Джуд Франсис.

Усети вятъра по лицето си и улови аромата на морето.

Ръката на Ейдан върху раменете ѝ бе силна и топла, същевременно всичко приличаше на илюзия, сякаш щеше да изчезне в момента, в който мигне.

— Постоянно си мисля как ще се събудя в леглото си в Чикаго и това — всичко това — ще се окаже някакъв невъобразимо дълъг сън. Сърцето ми ще се пръсне от мъка.

— Сърцето ти е в безопасност. — Сведе глава да я целуне. — Това не е никакъв сън — давам ти честна дума.

— Сигурно я боли, когато вижда влюбени тук. — Погледна през рамо. Бляскавите коси на дамата се пилееха по раменете, а страните ѝ бяха мокри. — Дори не са разполагали с онези мигове на зазоряване или здрачаване, за да протегнат ръце.

— Един-единствен избор може да изгради съдби или да ги унищожи.

Сепна се, като го чу да повтаря думите на Карик вдигна очи, а той погали косата ѝ.

— Хайде да се връщаме. Тя те натъжава.

— Наистина.

Джуд се вкопчи здраво в ръката на Ейдан — слизането бе трудно от изкачването.

— Ще ми се да поговоря с нея и не мога да повярвам, имам желание да беседвам с призрак. Но това е истината. Бих искала да я попитам какво чувства, какво мисли, какво желае, какво би променила.

— Сълзите ѝ ми подсказват, че е готова да промени всичко.

— Не. Жените плачат по най-различни причини. За да промени всичко, трябва да се откаже от децата, които е носила в утробата си, които е отгледала и обичала. Според мен не е в състояние да направи подобно нещо. Не би го сторила. Карик е поискал прекалено много от нея, но не я е разбрал. Един ден сигурно ще го проумее и тогава ще се открият един друг.

— Той е поискал само онова, от което е имал нужда, и е готов да ѝ даде всичко, което притежава.

— Разсъждаваш като мъж.

— Е, аз съм мъж. Как иначе да разсъждавам?

Тонът му подсказа колко е засегната гордостта му и тази реакция я накара да се усмихне.

— Понеже жената разсъждава като жена, това обяснява защо мъжете и жените се разминават толкова често.

— Нямам нищо против да се разминавам от време на време — така нещата са по-интересни. И тъй като в момента разсъждавам като мъж...

Притегли я в обятията си и заглуши изненадания ѝ вик с устни.

Как е възможно една целувка да е нежна и същевременно разтърсваща, запита се тя. Толкова нежна, че предизвикваше сълзи в очите ѝ, и така пламенна, че чувстваше костите си омекнали. Потопи се в усещането и започна да потъва в езеро от разпалени чувства.

— Желаш ли ме, Джуд? Кажи, че ме желаш.

— Да, желая те. Винаги те желая.

Вече бе до колене в езерото и продължаваше да потъва.

— Люби ме тук. — Не спираше да хапе долната ѝ устна. На лунната светлина.

— М-м-м-м... — Бе почти готова да се съгласи, но се стресна, като неопитен плувец, който се опитва да се задържи на повърхността. — Тук? Навън?

При други обстоятелства би се развеселил от реакцията ѝ, но желанието да я прелъсти го увлече.

— Тук, на тревата, докато нощта диша около нас. — Продължавайки да я държи, той коленичи, като я увлече със себе си. Започна да обхожда лицето и с устни. Едва-едва промълви: — Отдай ми се.

— Ами ако някой дойде?

— На целия свят няма друг освен нас. — Ръцете и устните му ѝ даряваха неустойими ласки. После, когато тя отвори уста, за да възрази, той подхвана отново: — Изпитвам непреодолима необходимост от теб. Позволи ми да ти покажа. Позволи ми да те обладая.

Тревата бе така мека, а той — толкова топъл. Да имат нужда от теб е такова вълшебство; то е несравнимо по-важно от здравия разум или скромността. Ръцете му бяха пълни с нежност, докато я галеше; правеше го бавно и разгорещаваше кръвта ѝ. Устните му докосваха нейните и ѝ обещаваха хиляди неща.

И изведнъж на света престана да съществува всичко друго.

Вдигна ръце, той свали пуловера ѝ, после плъзна ръка по тялото ѝ. Клепачите ѝ натезаха, тялото ѝ се отпусна. Свали обувките ѝ, панталоните. Правеше го, без да бърза, оставяше ръцете си да докосват местата, привлекли вниманието му, докато ѝ се стори, че плътта ѝ затананика.

Лежеше гола върху тревата, а лунната светлина къпеше тялото ѝ. Протегна ръце към него и той я издърпа леко нагоре.

— Искам да разпусна косата ти, да гледам как се разпилява по раменете. — Не откъсна очи от нея, докато го правеше. — Помниш ли първия път?

— Да.

— Сега знам кое ти доставя наслада. — Притисна устни към рамото ѝ и се опи от аромата на косата ѝ. — Отпусни се върху тревата и ми позволи да ти доставя удоволствие. — Устните му се плъзнаха по шията ѝ, докато внимателно я полагаше да легне. — Ще ти дам всичко, което имам.

Можеше да ѝ се нахвърли, но — не; действаше бавно, наслаждавайки се на всяко движение. Последваха дълги разтърсващи целувки и нежни стонове. След всяко нейно простенване той предприемаше нещо ново.

Можеше да избърза, но — не; съблазняваше я. От бавните, нежни милувки кожата ѝ потръпваше. Той приемаше с възторг всяко потреперване.

Тя се загуби, потъна във възхитително замаяно усещане. Хладна трева и топла плът; приятни аромати и приглушен шепот; силни ръце и търпеливи устни.

Забеляза луната над главите им: светещо бяло кълбо на фона на тъмносиньото небе.

Промълви името му, литнала към висините.

— Остави се на насладата — прошепна. Искаше да наблюдава как се носи на вълните на страстта, как те я издигат все по-нагоре, докато очите ѝ подивеят, а тялото затрепери. — Отдай ѝ се — помоли той и я отведе натам по-рязко, отколкото възнамеряваше.

Обля я гореща вълна. Звездите сякаш експлодираха! Удоволствието бе така върховно, така неочаквано след цялата нежност, че тялото ѝ се изви нагоре: отчасти като протест, отчасти за да му достави същата наслада. Този път от устните ѝ се откъсна не стон, а писък.

— Ейдан. Не мога...

Вкопчи се в раменете му, тъй като целият свят около нея се сриваше.

— Отново. — Хванал косите ѝ, дръпна главата ѝ назад и се нахвърли върху устните ѝ. — Отново, докато и двамата сме празни. — Ръцете, които бяха толкова нежни досега, се вкопчиха в бедрата ѝ. — Кажу ми, че ме искаш вътре в теб. Мен и никой друг.

— Да. — Нямахте търпение да я обладае. — Теб и никой друг.

— Тогава ме приеми.

Изпълни я цялата. Дъхът му секна, когато тялото ѝ се изви нагоре, за да го приеме. Пръстите ѝ се заровиха в косите му.

В следващия миг тялото ѝ започна да се люлее, да се движи, да го търси.

Сега мощта бе в нейни ръце. Тя контролираше всеки миг на насладата. Тялото му се издигаше и спускаше над нейното. Всеки

негов мускул потреперваше при допира ѝ. Очите му станаха тъмни като нощта, когато тя се нахвърли на устните му, както той бе постъпил с нея. Тихият стон, който изтръгна от него, я накара да се засмее щастливо и победоносно.

Остави се на удоволствието. Претърколи се с него.

— Този път аз ще те отведа във висините. — Смело взе ръцете му и ги постави върху гърдите си. — Докосвай ме. Докосвай ме навсякъде, докато те любя.

Насочваше ръцете му към местата, където ги желаше, и го приближаваше все по-близо и по-близо към края.

Усети как тялото му се напъна, опитва се да не се предаде, но напразно. Той простена и потъна в морето от наслада, а тя, възторжена от постигнатото, не се поколеба и скочи след него.

Сега той бе потреперил, а ръцете му лежаха отпуснати, когато тя се наведе напред да го целуне. Докосна с устни врата му и усети горещата пулсираща вена.

После победоносно вдигна ръце нагоре.

— Господи! Чувствам се божествено. Защо хората не се любят винаги навън? Толкова е... освобождаващо.

— Приличаш на кралица на феите.

— И се чувствам като такава. — Разтърси коса, после го погледна и се усмихна. — Пълна съм с вълшебство и опияняващи тайни. Толкова се радвам, че не ми се сърдиш. Бях убедена, че си ми сърдит.

— Да ти се сърдя? Защо? — Събра достатъчно енергия, за да се надигне и да я придърпа към себе си. — Всичко в теб ме очарова.

Тя се сгуши по-близо, все още опиянена от изпитана наслада.

— Снощи не бе особено очарован от мен.

— Да, права си, но понеже изяснихме нещата, няма да се тревожим.

— Изяснили сме нещата ли?

— Да. Току-що. Хайде да си облечеш пуловера, преди да ти стане студено.

— Какво искаш да кажеш... — Тя замлъкна, докато той нахлузваше пуловера през главата ѝ.

— Готово. За момента е повече от достатъчно, защото веднага ще го съблека отново, след като влезем вътре. — Започна да събира

дрехите и да ги трупам в ръцете ѝ.

— Ейдан, какво означава, че сме изяснили нещата?

— Че точно това направихме. — Усмихна се ведро, взе я на ръце и я понесе към къщурката. — Ще се венчаем през септември.

— Какво? Почакай!

— Възнамерявам да почакам до септември.

Отвори портата.

— Не, няма да се венчаем през септември.

— Напротив. И заминаваме да видим местата, които спомена.

— Ейдан, не това имах предвид.

— Но аз го имах. — Отново ѝ се усмихна, доволен, че открил точно как да се справи с положението. — Нямам нищо против, ако ти е нужно известно време да свикнеш с тази мисъл, скъпа.

— Пусни ме.

— Още не.

Отнесе я вътре и започна да се качва по стълбите.

— Няма да се омъжа за теб през септември!

— Е, остават само няколко месеца. Няма да мине много време и ще видим кой е прав по въпроса.

— Обидно ми е и ме вбесява, задето ей така приемаш, че ще се съглася изцяло с плановете ти. Явно ме смяташ за прекалено глупава. Мислиш, че не знам какво искам да постигна за себе си.

— Въобще не смятам, че си глупава. — Тръгна към банята. — Истината е, скъпа, че те намирам за една от най-умните жени, които познавам. Малко си вироглава, това е всичко, но нямам нищо против.

Подпря я леко на бедрото си, за да успее да пусне водата.

— Нямах нищо против, така ли? — повтори тя.

— Никак. Както и не възразявам очите ти да ме пронизват като стрели, както правят в момента. Намирам го за... стимулиращо.

— Пусни ме, Ейдан.

— Добре.

Изпълни желанието ѝ, настанявайки я във ваната, точно под струята на душа.

— По дяволите!

— Не се притеснявай за пуловера. Аз ще се погрижа. — Засмя се, когато тя започна да се дърпа и да го блъска.

Съблече го и го хвърли като мокър парцал на пода.

— Не ме докосвай. Трябва да се разберем по този въпрос веднъж завинаги.

— Ти си го изяснила в главата си точно така, както аз съм го изяснил за себе си. Признавам, че малко избързвам да наложам желанията си, но... — Отметна мокрите кичури от челото ѝ. — След като си толкова уверена в себе си, няма за какво да съжаляваш. Съветвам те да се наслаждаваш на времето, което ни предстои да прекараме заедно.

— Не става въпрос за това, а...

— Може би искаш да кажеш, че не ти е приятно да си с мен?

— Приятно ми е, разбира се, но...

— Или не си наясно какво точно искаш?

— Знам много добре какво искам! — Докосна с горещите си устни челото ѝ, слепоочието.

— Тогава защо не ми дадеш шанса да променя решението ти?

— Не знам. — Какво не беше наред? Здравият разум. Хладнокръвният здрав разум. Трябва да го прояви, дори сега, докато стои гола във ваната. — Не говорим за някакво хрумване, Ейдан. Въпросът е изключително сериозен за мен. И не възнамерявам да променям решението си.

— Е, по хубава ирландска традиция, да се обзаложим. Залагам сто лири, че ще приемеш да се омъжиш за мен.

— Нямам никакво намерение да се обзалагам по такъв въпрос.

Той сви небрежно рамене, после взе сапуна.

— Ако се страхуваш да рискуваш парите си...

— Не се страхувам — просъска тя. Опита се да определи кога точно той успя да извърти нещата и да я хване в капан. — Обзалагам се на двеста лири.

— Приемам.

Целуна я по носа, за да придаде официален вид на облога.

ГЛАВА 19

Направи пълна глупост! Да се хване на бас дали ще се омъжи за Ейдан или не. Смешно положение. И дразнещо. Такава бъркотия.

Въвлече я изблик на нрава ѝ — също странно само по себе си. Обикновено е по-мека и умее да се контролира.

Напълно ще забрави за облога, разбира се. Какъв е смисълът Ейдан или тя да се чувстват смутени, като повдигне въпроса?

А сега има домашни задължения и работа, върху които да се съсредоточи. Трябва да заведе Фин на разходка и да върне чиниите, които Моли О'Тул донесе за тържеството. Редно е и да се обади у дома да провери как са близките ѝ. После, ако времето се задържи все така приятно, ще изнесе работната маса навън.

Ще запише историята, която Ейдан ѝ разказа снощи. Вече долавя в главата си ритъма и образите на бялата птица и черния вълк. Едва ли ще ги опише както заслужават, но толкова ѝ се щеше да опита.

Взе чиниите и захарните бисквити, които изпече. Готова за тръгване, се огледа за кутрето. Видя го под кухненската маса. Вече бе вдигнало крак и естествено на половин метър от предназначенията за целта хартия. — Не можа ли да изчакаш още една минута? — Въпреки всичко весело размаханата опашка я разсмя. Остави чиниите и се захвана да почисти локвичката.

Докато тя бършеше пода, кутрето не спираше да подскача, да ближе лицето ѝ и да ръмжи тихо. Поведението му не ѝ даде сърце да му се скара. Доставяше ѝ огромна радост да го гушка. Прекараха почти четвърт час в игра: милваше го, боричкаха се, чешеше го по коремчето.

Разглезила го бе, разбира се, призна си Джуд. Но и тя самата не си бе давала сметка колко голяма потребност е имала да сподели стаената у нея обич?

— Почти на тридесет години съм — промълви тя и погали дългите копринени уши на Фин. Искам дом и семейство. Но искам да го създам с мъж, който неимоверно ме обича. — Стана ѝ приятно, когато Фин се извърна да близне ръката ѝ. — А ето, че не съм в

състояние да го сторя. Няма да приема живот на парче само защото изглежда най-доброто, което ще получи. Така че... — Вдигна Фин и отърка носа си в неговия. — В момента сме само двамата, приятел.

Щом отвори задната врата, той излетя навън като стрела. Радваше му се, макар да се бе насочил право към цветята ѝ. Извика рязко името му и той спря. Джуд отчете напредък — този път кутрето унищожи само една леха.

Фин ту тичаше пред нея, ту се връщаше, въртеше се в кръг, пречкаше се в краката ѝ, после хукваше да помирише всяко нещо, предизвикало интереса му. Представи си го как ще изглежда като порасне: едро, красиво куче с източена опашка, което обожава да тича по хълмовете.

Какво, за Бога, щеше да прави с него в Чикаго?

Поклати глава и реши да не се тревожи в момента за това. Какъв смисъл да си блъска главата за нещо, което ще унищожи удоволствието от разходката ѝ?

Слънчевата светлина струеше през облаците. От време на време зърваше тъмнзеления залив Ардмор в кристалния въздух. Ако спре, мина ѝ през ума, ще чуе пляска на вълните. Плажовете ще се изпълнят с туристи и с местни жители, стига да разполагат с някой и друг свободен час.

Млади майки, представи си тя, ще оставят децата да потопят крачета във водата или да пълнят с пясък червените си пластмасови кофички. Ще построят дворци, а после морето ще ги отмие.

Живият плет край пътя изобилстваше с разцъфнали летни цветя, тревата под краката ѝ бе мека и влажна от сутрешната роса. На север се издигаха планини със забулени от облаци върхове. Между тях и Джуд се стелеха безкрайни хълмове.

Обожаваше да ги съзерцава. Навяваха ѝ мисли за рицари, за девойки и крале, за весели прислужници и изобретателни врагове. И, разбира се — за вълшебства и магии, за песни на феи.

И за нови приказки, пълни с любовна саможертва и тържество на сърцето; приказки за честта и гордостта.

На такова място човек би могъл години наред да събира приказки и да ги обработва; да прекарва божествени утрини като днешната или дъждовни следобеди в писане. А вечер ще седи доволна от свършената през деня работа и ще се любува на картините, които

огънят вае в камината, или ще отскача до кръчмата да се порадва на шума, компанията и музиката.

Какъв прекрасен живот, пълен с интересни случки, красота и мечти.

Спря на място, зашеметена от тази мисъл. Най-много се смая, че изобщо ѝ хрумна подобно нещо. Да остане тук не три месеца, а завинаги. Да пише приказки. Онези, които ѝ бяха разказали, и онези, които постоянно се раждаха в съзнанието ѝ.

Не, невъзможно е, разбира се. Що за идиотщина? Изсмя се на глас, но смехът ѝ прозвуча кухо и напрегнато. Ще се върне в Чикаго, както е планирала, ще си намери работа в позната област, ще прояви разум и ще остави мечтите настрана. Каква безотговорност — да се поддава на такива мисли!

Защо?

Въпросът възникна само след две крачки.

— Защо? — повтори тя на глас. — Защото има причина. Десетина причини. Живея в Чикаго. Винаги съм живяла в Чикаго.

Но кой закон я задължава да живее в Чикаго? Какво? Да не би да я хвърлят в затвора, защото е променила местожителството си?

— Не, разбира се... Но трябва да работя.

А какво прави през последните три месеца?

— Това не е истинска работа. — Стомахът ѝ се сви, сърцето ѝ се качи към гърлото. — По-скоро е развлечение.

Защо?

Затвори очи.

— Защото ми е страхотно приятно да го правя. Обожавам всеки миг, посветен на приказките. Невероятно забавно ми е и затова ми се струва глупаво. От друга страна защо да не правя нещо, което искам, без да се ограничавам? Защо да не живея на място, което ме привлича? Кой ръководи живота ми, ако не самата аз?

Коленете ѝ леко се подкосиха, но тя продължи напред. Ако събере достатъчно кураж, може да го стори. Ще продаде апартамента, ще направи онова, което досега избягваше да предприеме поради страх — ще изпрати част от написаното на издател.

Може да спечели, може да загуби, но иска да се занимава точно с това.

Трябва да го обмисли сериозно, внимателно. Тръгна по-бързо, опитвайки се да пренебрегне вътрешния глас, който я увещаваше да действа сега, веднага, преди да си е измислила някакви оправдания. Решението би довело до огромна промяна, отчете тя. Разумните хора обмислят внимателно такива съдбоносни решения.

При вида на къщата на семейство О'Тул Джуд изпита благодарност. Беше добре да се разсее, да отклони мислите си за известно време.

На простора вече съхнеха дрехи. Дали Моли не пере денонощно, запита се Джуд. Цветята в градината бяха нацъфтели страхотно. Бети се надигна от сутрешната си дрямка и изляя да поздрави Фин.

Кухненската врата се отвори.

— Добро утро, Джуд. — Моли й махна за поздрав. — Рано си станала днес.

— Но не толкова рано, колкото теб.

— Ако имаш къща пълна с бърбиви момичета и мъж, който иска да пие чай, преди да си отвори очите, нямаш много възможности да се излежаваш в леглото. Хайде, ела да пиеш чай и да си поговорим, докато замесея хляба.

— Връщам ти чиниите. Нося и захарни бисквити. Правих ги вчера. Май станаха по-сполучливи от предишните.

— Ще ги опитаме с чая и ще преценим.

Задържа вратата широко отворена и Джуд влезе в топлата, приятно ухаеща кухня, където се носеше трясъкът от инструментите на Брена, навряла се под мивката.

— Почти го оправих, мамо.

— Дано. — Моли се приближи към печката. — Да ти кажа, Джуд, това момиче постоянно ремонтира къщите на хората, а аз ден и нощ живея с течове.

— Да, ама не ми плащаш, нали?

Брена си изпроси леко сритване от майка си.

— Да ти плащам ли? А сутринта кой изяде планина от пържени яйца и камара препечен хляб с конфитюр?

— Трябваше да ми е пълна устата, инак щях да прекъсна нескончаемите приказки на Морийн за подготовката на сватбата. Това момиче ни побърква всичките, Джуд, само се суети, препира се и безпричинно избухва в плач.

— Когато човек ще се жени, нормално е да се държи така. — Моли поднесе чая и бисквитите, кимна на Джуд да седне и продължи да меси тестото. — Когато настъпи твоят час, ти ще се държиш още по-зле.

— Ха! Ако въобще ми дойде наум да се омъжа, ще завлека избраника при свещеника, ще изрека каквото се полага и с това ще се свърши — обяви Брена. Всичките тези превземки: рокля, цветя, какви песни ще се пеят. Месеци подготовка за един-единствен ден, за рокля, която няма да бъде облечена повторно, цветя, които ще увехнат, и песни, които можеш да пееш по всяко време... Измъкна се изпод мивката и размаха клещите. — На всичкото отгоре се хвърлят безбожно много пари.

— О, Брена, каква глупачка си. — Моли поръси още брашно върху тестото. — Този ден бележи началото на живота, заслужава си всеки миг и всяко пени. — Въздъхна леко. — Но наистина става мъчително човек да се справя с обзелите я нерви напоследък.

— Това имах предвид. — Брена прибра клещите в сандъчето и се нахвърли върху бисквитите. — Виж Джуд — тя е самото спокойствие. Да си я чула да бръщолечи дали ще носи бели или розови рози? — Брена отхапа от бисквитата и седна на стола. — Ти си една много разумна жена.

— Благодаря ти. Старая се. Но не разбрах за какво говориш.

— За разликата между теб и вятърничавата ми сестра. И на двете ви предстоят сватби, но ти не крачиш напред-назад из стаята, не кършиш ръце и не променяш всеки две минути мнението си каква да бъде тортата. Не го правиш.

— Не — отвърна Джуд бавно, — защото не ми предстои сватба.

— Дори ти и Ейдан да се венчаєте на скромна церемония — макар да не ми е ясно как ще успееш да го убедиш, защото той познава всички в радиус от стотина километра — все пак е сватба.

Наложи се Джуд да си поеме дълбоко въздух, после — още веднъж.

— Откъде ти хрумна, че ще се омъжвам за Ейдан?

— Дарси ми каза. — Брена се пресегна да вземе още една бисквита. — А тя го е чула от първоизточника.

— Какъв негодник!

Острият ѝ тон накара Брена да премигне, а Моли за миг престана да меси. Преди Брена да успее да заговори, Моли ѝ метна предупредителен поглед.

— Напълни си устата с бисквита, за да не объркаш нещата още повече.

— Но Дарси каза...

— Дарси може и да не е разбрала.

— Точно така смятам и аз. — В гърлото на Джуд напираше гняв. Не успя да го преглътне, затова се изправи. — Как не го е срам този мъж? Защо е толкова нагъл?

— Мъжете са такива по рождение — заяви Брена и се наведе, за да избегне перването на майка си.

— Трябва да ти призная, Джуд, и аз си мислех, че двамата сте тръгнали натам. — Моли говореше спокойно, без да откъсва очи от Джуд. — Когато Брена ни каза снощи на вечеря, никой не се изненада. Напротив — зарадвахме се.

— Казала ви е... На вечеря... — Джуд спря и се облегна с ръце на масата. Наведе се към Брена. — Казала си на цялото си семейство, така ли?

— Ами...

— И на кого друг? На още колко хора си разправяла тези врели-некипели?

— Аз... — Брена прочисти гърло. Понеже и тя имаше пристъпи на гняв, разпознаваше предупредителните знаци. — Не си спомням точно. Но не са много. Само на няколко души. Разбираш ли — Дарси и аз така се радвахме; много сме привързани към теб и Ейдан. А като знаехме колко мудар може да се окаже, преди да хване бика за рогата, се надявахме сеілі-то да го подтикне...

— Сеілі-то?

— Да. Нали в деня на слънцестоенето луната е пълна и всичко останало. Така беше, помниш ли, мамо? — Обърна се към Моли с отчаян поглед. — Помниш ли как ни каза, че татко ти е направил предложение за женитба, докато сте танцували на лунна светлина по време на сеілі-то в къщурката на Старата Мод.

— Да, помня. — Постепенно нещата започнаха да ѝ се изясняват. Тя леко се усмихна и потупа дъщеря си по рамото. — Искали сте да направите добро.

— Да, ние... Олеле — изпищя Брена и разтърка носа си, който майка ѝ току-що бе ощипала.

— Това е да ти напомни, да не си пъхаш носа в работите на другите хора, независимо че е за добро.

— Вината не е нейна. — Джуд вдигна ръце към косата си и едва се въздържа да не се оскубе. — Ейдан е виновен. Не му е било работа да разправя на сестра си, че ще се женим. Аз казах не. Много ясно, и то няколко пъти.

— Казала си не? — смаяно попитаха Брена и Моли в един глас.

— Сега ми е ясно всичко. Разбирам какво е намислил. — Извърна се и започна отново да крачи напред-назад из кухнята. — Има нужда от съпруга, а аз съм под ръка. Това е то. Аз трябва да се подчиня на решението му, защото съм мекушава. Е, не е познал. Може и да не съм се показвала като много силна, но не съм от пластилин. Няма да се омъжвам нито за него, нито за друг. Никой никога повече няма да ми казва как да постъпя, къде да живея, как да живея или каква да бъда. Никога повече.

Моли се загледа в порумениялото ѝ лице и свитите юмруци. Кимна и бавно промълви:

— Браво на теб. А сега, мила, защо не си поемеш дъх? Седни да си изпиеш чая и ни разкажи — нали сме приятелки — какво точно стана.

— Ще ви кажа какво стана. А после ти — посочи с пръст Брена — ще отидеш в селото и ще кажеш на всички какъв безмозъчен глупак е Ейдан Галахър и че Джуд Мъррей няма да го приеме, дори да ѝ го поднесат на тепсия.

— Това мога да направя — съгласи се Брена с предпазлива усмивка.

— Чудесно.

Джуд си пое дъх и седна, за да разкаже историята.

Страшно помага да се разтовариш пред приятелки. Гневът ѝ малко се поутоложи. Остана удовлетворена, защото още две жени се вбесиха от поведението на Ейдан.

На тръгване я потупваха, прегръщаха и поздравяваха, задето се е опънала на един тиранин. Нямаше откъде да знае, разбира се, че щом видяха гърба ѝ, майка и дъщеря се бръкнаха за по двадесет лири, които заложиха за Ейдан.

Не че не съчувстваха на Джуд или не вярваха, че е достатъчно разумна да знае какво точно иска. Те просто вярваха в съдбата. И в облозите.

С парите в джоба Брена замина с пикапа към селото, да каже на Дарси колко велик е брат ѝ и да организират събирането на залозите.

За щастие Джуд не подозираше нищо. Върна се в къщурката с олекнало сърце и още по-решителна. Няма да си прави труда да се спречква с Ейдан. Не си заслужава нито времето, нито усилието, повтори си тя. Ще запази спокойствие, ще остане непоколебима и този път той ще бъде униженият.

Доволна от себе си се насочи право към телефона в кухнята и без никакво колебание предприе следващата стъпка.

Тридесет минути по-късно седна до масата и облегна глава на нея.

Направи го.

Апартаментът ѝ бе обявен за продан. Двойката, на която Джуд го даде под наем, вече бе проявила интерес да го закупи, затова брокерът по недвижими имоти изрази оптимизъм относно възможността да го продаде бързо и без излишни усложнения. Джуд резервира и самолетен билет за края на месеца — щеше да отиде да прегледа вещите си, да прецени кои ще изпрати в Ирландия и кои ще продаде или раздаде.

Няма да гради живота си според хорските очаквания. Продължи да стои с глава, облегната на масата, и затаи дъх, за да изчака следващата си реакция.

Паника? Съжаление? Депресия?

Нито едно от трите. Всичко се уреди съвсем лесно. Изпита огромно облекчение. Облекчение, радостно очакване и тръпка от постигнатото.

Вече не живее в Чикаго. Живее в къщурката на Хълма на Феите, графство Уотърфорд, Ирландия.

Родителите ѝ щяха да припаднат.

При тази мисъл вдигна глава и притисна уста с две ръце, за да не прихне. Ще помислят, че е загубила разсъдъка си.

И никога — абсолютно никога — няма да разберат, че не го е загубила, а го е намерила. Намерила е разсъдъка, сърцето и дома си.

И, помисли си тя леко замаяна, намери целта си.

— Бабо, открих себе си. Открих Джуд Ф. Мърей за по-малко от шест месеца. Не е ли страхотно?

Обаждането до Ню Йорк бе по-трудно. Защото беше по-важно, даде си сметка Джуд. Не е като да продадеш апартамента си. Продажбата означава единствено пари. А обаждането до Ню Йорк е свързано с бъдещето, което си подарява.

Не бе сигурна дали съученичката ѝ от колежа наистина си я спомня, или се престори от любезност. Но прие обаждането и я изслуша. Джуд не помнеше нито какво точно ѝ каза, нито какво ѝ отвърна Холи. Но издателката Холи Картър Фрай увери Джуд Ф. Мърей, че ѝ допада идеята за книгата и поиска от Джуд да ѝ изпрати откъс.

Само при мисълта да го направи стомахът ѝ се сви. Все пак си наложи да стане и да се качи горе. Пръстите ѝ трепереха, докато пишеше придружителното писмо — хем любезно, хем професионално.

Избра първите три приказки и въведението. Бе се трудила, бе изляла сърцето си в тях. Едва не се разплака, прибавяйки рисунките. После постави всичко в голям плик.

Изпращаше сърцето си на другия бряг на океана и рискуваше да бъде разбито. По-лесно е да не го прави, помисли си и загледана през прозореца, разтърка замръзналите си ръце. По-лесно е да продължи да се преструва, че ще го стори някой друг ден. Или да продължи да се убеждава, че това е само едно развлечение, експеримент без стойност.

Защото след като изпрати плика, връщане назад няма. Няма да има вече преструвки, безопасност.

Така е било от самото начало, даде си сметка тя. По-лесно ѝ бе да твърди, че не е особено добра в дадена област; по-безопасно бе да вярва, че не е особено умна или бърза. Защото ако имаш достатъчно увереност да опиташ нещо, трябва да разполагаш и с достатъчно кураж да приемеш евентуален провал.

Провали се в брака си, провали се и в преподаването. А за двете беше сигурна, че е подходяща.

Но има още толкова други неща, които иска, за които мечтае. Но все ги потискаше. Постоянно си напомняше да се държи разумно, защото хората очакваха тъкмо това от нея.

Погледна плика, изправи рамене и реши: този път ще опита с мечтата.

— Пожелай ми късмет — обърна се тя към духа, който обитаваше къщурката, и грабна плика.

Докато шофираше към града, съзнателно не мислеше за нищо. Ще го изпрати и ще забрави за него, реши тя. Няма да прекарва всеки ден в агония, да се притеснява, да крои планове. Ще узнае отговора, когато му дойде времето, и ако написаното не се окаже добро... ще се постарее да го направи по-добро.

А докато чака, ще завърши книгата. Ще работи по нея, та да заблести като диамант. А после... Ами после ще започне нова. С приказки, които този път ще измисли тя. Имаше чувството, че сега, когато е отприщила въображението си, нещата ще започнат да изскачат така бързо, че няма да успява да ги догони.

Ушите ѝ бучаха, когато паркира пред пощата. Сърцето ѝ биеше учестено, гърдите я боляха, дори краката ѝ се подкосиха, но тя се насили, прекоси тротоара и отвори вратата.

Служителката, със снежнобели коси и свежа като на момиче кожа, се усмихна приветливо на Джуд.

— Здравейте, госпожице Мъррей. Как сте?

— Много добре, благодаря.

„Лъжкия, лъжкия, лъжкия“ — не спираше да повтаря вътрешният ѝ глас. Всеки момент ще ѝ прилошее и ще се изложи.

— Денят е прекрасен. От години не сме имали по-хубаво лято. Сигурно вие ни донесохте късмет.

— Може би.

Със скована усмивка Джуд подаде плика.

— Нещо за приятели в Америка ли изпращате?

— Да. — Джуд се постарее усмивката ѝ да остане на лицето, докато жената четеше адреса. — На приятелка от колежа. Сега живее в Ню Йорк.

— Внукът ми Денис и семейството му живеят в Ню Йорк. Денис разнася багажа на гостите в луксозен хотел и получава добри пари. Някои стаи били като истински палати.

Джуд я слушаше внимателно. За тези три месеца научи, че човек не може да влезе и да излезе било от пощата, било от друго място в Ардмор ей така. Винаги се провеждаше някакъв разговор.

— Работата доставя ли му удоволствие?

— Да. А хубавата му съпруга беше фризьорка и добре се справяше, докато не се появи второто дете.

— Браво на тях. Бих искала това да стигне колкото е възможно по-бързо до Ню Йорк.

— Ще струва малко по-скъпо.

— Няма значение. — Чувстваше се като в мъгла, когато бръкна в чантата да извади портфейла. Изчака пликът да бъде премерен и да се изчисли таксата. Подаде парите и прибра рестото. — Благодаря.

— Няма за какво. Приятелката ви от Ню Йорк ще идва ли за сватбата?

— Какво?

— Не се съмнявам, че близките ви ще дойдат, но е хубаво да се мернат и стари приятели, нали?

Главата ѝ забуча. Нервите ѝ така се изопнаха от гняв, че остана вторачена в служителката.

— Моят Джон и аз сме женени от близо петдесет години, но съвършено ясно помня деня, когато се венчахме. Валя като из ведро, но това никак не ме притесни. Всичките ни близки — и моите, и на Джон — присъстваха. Натъпкахме се в малката черква; миризмата на мокра вълна се смесваше с аромата на цветята. Татко ми, лека му пръст, плака като дете, докато ме водеше към олтара, защото съм единствената му дъщеря.

— Звучи чудесно — успя да промълви Джуд, когато си възвърна дъха. — Но аз няма да се омъжвам.

— О, да не би с Ейдан вече да сте се скарали за някаква дреболия? Не се притеснявай, мила. Това е естествено като дъжда.

— Не сме се скарали. — Но Джуд имаше чувството, че в най-скоро време ще се скарат здравата. — Просто няма да се омъжвам.

— Накарай го да се поизпоти, преди да те спечели — намигна ѝ жената. — Няма да му навреди, а и ще го направи по-добър съпруг. И да не забравя — поговори с Кати Дъфи за сватбената торта. Прави ги красиви като картинка.

— Нямам нужда от торта — процеди Джуд през зъби.

— Какво като ти е за втори път? Не означава, че не ти се полага. Всяка булка заслужава торта. А за роклята поговори с Моли О'Тул. Тя намери чудесен магазин в Уотърфорд за дъщеря си.

— Нямам нужда нито от торта, нито от рокля — обяви Джуд, стараяйки се да не загуби търпение, — защото няма да се омъжвам. Благодаря.

Извърна се и тръгна към вратата.

Когато стъпи на тротоара, вдиша дълбоко и погледна към табелата на кръчмата.

Няма да влезе там сега. Направо ще го убие, ако влезе.

А защо, по дяволите, да не го убие? Той заслужава да умре.

С решителни крачки се насочи към кръчмата и разтвори широко вратата.

— Ейдан Галахър!

След нейния изблик в помещението, пълно с местни жители и туристи, отбили се да хапнат или пийнат нещо, се възцари мъртва тишина.

На бара Ейдан подаде вече пълната халба. Джуд се отправи към него. Блясъкът в очите ѝ го възпря да посегне към следващата халба. Въобще не приличаше на нежната, сънена жена, която остави малко след зазоряване. Тя изглеждаше мека като коприна и задоволена.

А тази възнамеряваше да го убие.

— Искам да поговоря с теб — съобщи му тя. Тонът ѝ не предвещаваше приятен разговор.

— Добре. Дай ми минутка да оправя тук и ще се качим горе. Там ще бъдем сами.

— Насаме с теб? Забрави.

Извърна се към помещението. Този път вторачените погледи и изписаното по лицата любопитство не я смутиха, не станаха причина стомахът ѝ да се свие. Този път само дозасилиха черния ѝ гняв.

— Спокойно можете да слушате какво съм наумила да кажа, защото май всички вече и без това обсъждате моите проблеми. Заявявам съвсем ясно: няма да се омъжвам за този песоглавец, който се представя за мъж.

Разнесоха се хихикания, вратата към кухнята изскърца. Тя отново се извърна.

— Не се крий, Шон, а излез. Не съм подгонила теб.

— И благодаря на Господа за това — промърмори той, но понеже бе предан брат, застана до Ейдан.

— Красиви сте като картинка, вие двамата. А ти... — продължи тя и посочи Дарси. — Надявам се да имаш повече акъл от брат си, който си въобразява, че заради привлекателното му лице жените ще падат в краката му при първия знак на внимание.

— Джуд, скъпа...

— Не ме наричай скъпа. — Наведе се през тезгяха и заби юмрук в гърдите му. — И не произнасяй името ми с този търпелив, влудяващо спокоен тон, проклет... малоумнико!

Очите му блеснаха гневно. Направи знак на Шон да поеме бара и съобщи на Джуд:

— Качваме се горе, за да приключим тази история.

— Никъде няма да ходя с теб. — Отново го удари с юмрук по гърдите. Този път с всички сили. — Няма да допусна да се държиш с мен като тиранин.

— Кой се държи с теб като тиранин? Ти ме удряш в момента.

— Мога да те ударя и по-лошо. — Изведнъж почувства, че е способна да го направи. — Ако си въобразяваш, че като разправяш на всеки надал ухо, как ще се омъжа за теб, как ще ме склониш, или просто ще изчакаш да мине време, за да приема, чака те огромна изненада. Нямам никакво намерение да слушам какво да правя с живота си. Нито от теб, нито от когото и да било друг. — Отново се извърна. — И най-добре е всички присъстващи да го разберат. Само защото спя с него не означава, че ще има сватбена торта в момента, когато той щракне с пръсти. Ще спя с когото си искам.

— На разположение съм — обади се някой и присъстващите избухнаха в смях.

— Достатъчно. — Ейдан стовари длан върху тезгяха — чашите подскочиха. — Това е личен разговор. — Мина край Шон. — Хайде горе, Джуд Франсис.

— Не. — Държеше брадичката си вирната. — Но ти очеводно отказваш да приемеш тази дума.

— Горе — повтори той и я стисна здраво за ръката. — Тук не е мястото.

— Ти го започна — напомни му тя. — Свали си ръката от мен.

— Ще обсъдим това насаме.

— Приключих с обсъждането.

Опита се да се освободи, но той започна да я тегли към задната част на помещението. Фактът, че си го позволява, а и начинът, по който хората се отдръпваха да им сторят път, нагледно демонстрираше силата му да я завлече където поиска. Осъзнавайки това, усети как пада и последната задръжка и онова черно, бълбукащо нещо изригна.

— Казах ти да си махнеш ръката от мен, негоднико!

Нямаше спомен как точно го стори, защото пред очите ѝ падна червена пелена, но усети удара, когато свободната ѝ ръка, свита в юмрук, се насочи към лицето му.

— Боже милостиви!

Пред очите му затанцуваха снежинки. Инстинктивно поднесе ръка под носа си, от който закапа кръв.

— И не ме докосвай повече — обяви тя с достойнство сред възцарилата се в кръчмата тишина.

Извърна се и излезе секунда преди да избухнат аплодисменти.

— Вземи. — Шон му подаде кърпа. — Страхотен удар има нашата Джуд.

— Прав си. — Почувства нужда да седне. Дарси придърпа стол. — Чудя се какво ѝ стана.

Не обърна внимание как присъстващите започнаха да се обзалагат за сватбата, а с благодарност прие леда, който Шон му подаде. Загледа се в окървавената кърпа смаян и отвлечен. — Тази жена успя да направи нещо, което не се е случвало тридесет и една години. Счупи проклетия ми нос.

ГЛАВА 20

— Няма да хукна след нея като пале.

В кухнята Шон продължи да пържи риба и картофи, а Ейдан да налага носа си с лед.

— През последните двадесет минути го повтори най-малко десет пъти.

— Няма да го направя.

— Чудесно. Дръж се като проклет упорит идиот.

— Не ме подхващай и ти. — Ейдан смъкна торбичката с лед. — На теб поне мога да ти посегна.

— И си го правил повече пъти, отколкото бих могъл да преброя. Това обаче не те прави по-малък идиот.

— Защо да съм идиот? Тя нахълта тук, при това в натоварен час, и започна цялата разправия. Обиждаше ме, удряше ме, накрая счупи и шибания ми нос.

— Това те довърши, нали? — Шон постави златистите парчета риба и картофите в чиния, добави зеле и го украси с магданоз. — След толкова години и безброй сбивания една жена на половината от твоя ръст успя да го стори.

— Стана случайно — изръмжа Ейдан, а накърнената му гордост пулсираше заедно с носа му.

— Размаза те — възрази Шон и бързо се изниза през вратата с поръчката.

Какво стана със семейната преданост? Възмутен, Ейдан се надигна да намери аспириин. Лицето страшно го болеше.

При други обстоятелства вероятно щеше да се възхити от Джуд и от изблика, който даде на гнева си. Както и на точното ѝ попадение. Но в момента нямаше сили да го стори.

Нарани лицето, гордостта и сърцето му. Никога досега жена не бе разбивала сърцето му и нямаше представа какво да прави. Разбираше, че вероятно е оплескал нещата по време на онова проклето сеіі. Но от друга страна бе сигурен, че снощи е оправил всичко.

Държа се романтично, шеговито, но и настойчиво. Какво друго иска тази жена, по дяволите? Подхождат си. Всеки го вижда.

Всеки, с изключение на самата Джуд Франсис Мърей.

Защо не го желае, след като той я иска толкова силно, че едва диша? Как не съзира живота, който ще изградят заедно, след като той го вижда така ясно?

Всичко е свързано с първия ѝ брак, реши той мрачно. Но нали той го преодоля? Защо и тя не направи същото?

— Просто е инат — обяви той на Шон, когато брат му се върна.

— Значи напълно ти подхожда.

— Не е инат да искаш да получиш онова, което е добро за теб.

Шон поклати глава и се залови да изпълни поръчката за сандвичи. В заведението цареше пълна лудница. След като случката се разчу, хората се задържаха по-дълго от обичайното, а прииждаха и нови. Майкъл О'Тул и Кати Дъфи се заеха да помогнат зад бара. Всеки момент щеше да пристигне и Брена. Не смяташе, че Ейдан ще има настроение да налива бира или да бърби безгрижно. Поне известно време.

— Прав си, предполагам — призна Шон след малко. — Но винаги има начини да се подходи към една жена.

— Ти пък какво разбираш от жени?

— Повече от теб, обзалагам се, защото никоя не ме е фрасвала по лицето.

— И на мен не ми се е случвало досега. — Макар и полузамръзнал от леда, носът му продължаваше да пулсира като парен котел. — Един мъж не очаква такава реакция след като е направил предложение за женитба.

— Проблемът сигурно не е в предложението, а в начина, по който е направено.

— Колко начина има според теб? — попита Ейдан. — И бих искал да знам защо вината да е моя.

— Защото е повече от очевидно, че те обича и в замяна се нуждае от любов. Ако не си забъркал някаква каша, нямаше да ти откаже и да ти счупи носа.

Докато Ейдан го зяпаше, Шон излезе да отнесе следващата поръчка. Накани се да го последва, но прецени, че прекалено много от

личните му дела се разиграха в кръчмата за този ден. Закрачи нетърпеливо напред-назад и изчака брат си да се върне.

Шон донесе празни чинии и ги остави в мивката.

— Свърши нещо полезно и ги измий, а? Пак ми поръчаха риба и картофи.

— Може и да съм забъркал каша първия път — подхвана Ейдан.

— Признавам. Дори го обсъдих с Дарси.

— С Дарси? — Шон забели очи. — Сега вече без никакво колебание твърдя, че си идиот.

— Тя е приятелка на Джуд. И е жена.

— Без капчица романтика в душата си. Забрави за чиниите. Аз ще измия по-късно — продължи той, докато овалваше рибата в брашното. — Седни и ми разкажи как подходи към въпроса.

Не бе свикнал да получава нареждания от по-малкия си брат и не знаеше как да ги приеме. Но един отчаян мъж е готов на отчаяни стъпки.

— Кой път точно?

— Колкото са били, като започнеш от първия.

Шон пусна рибата и картофите в мазнината и се залови със зелето.

Слушаше безмълвно, като не спираше да работи. Изпълни поръчката преди брат му да приключи, направи му знак да млъкне и отиде да сервира.

— И така — подхвана той, когато се върна. Седна и скръсти ръце върху масата. — Взимам си десет минути почивка, за да ти кажа какво мисля. Но преди това имам въпрос. Освен всички приказки за това какво точно искаш, какво ще бъде, как ще живеете и тъй нататък, случайно да си споменал, че я обичаш?

— Разбира се. — Беше го сторил, нали? Ейдан се раздвижи неспокойно на стола. — Тя знае, че я обичам. Един мъж не прави предложение на жена, ако не я обича.

— Първо, Ейдан, ти не си й направил предложение, а си й заявил, че ти е нужна съпруга. Това коренно променя нещата. Освен това явно онзи, дето й е искал ръката предишния път, не я е обичал, иначе нямаше да наруши обетите си, преди да е минала и година от сватбата. Тя има всички основания да смята, че не я е обичал, щом е постъпил така с нея, нали?

— Да, но...

— Каза ли й, или не?

— Може и да съм пропуснал. Не е толкова лесно да кажеш
такова нещо.

— Защо?

— Ами просто не е — промърмори Ейдан. — А и аз не съм
някой проклет янки, който ще я изостави. Ирландец съм и спазвам
дадената дума, католик, който смята брака за свещен.

— О, съвсем убедително, няма що! Ако се омъжи за теб, честта и
религията ще те задържат при нея.

— Въобще нямах предвид това. — Главата му започваше да се
върти. — Просто казвам, че може да ми има доверие — няма да я
нараня, както го е сторил онзи.

— Ейдан, тя иска да вярва, че ще я обичаш както никога не е
била обичана.

Ейдан зяпна, но успя да попита:

— Ти пък кога стана толкова умен?

— След близо тридесет години наблюдение на хората и след като
грижливо избягвах да попадна в твоята ситуация. Според мен тя не е
получавала достатъчно любов и уважение. А се нуждае от тях.

— Към нея изпитвам и двете.

— Знам. — Шон съжали брат си и го стисна за рамото. — Но тя
не го знае. Време е да се смириш малко. За теб това ще е най-трудно,
съзнавам. Но и тя ще го осъзнае.

— Искаш да кажеш да я моля?

Шон се ухили.

— Коленете ти ще издържат.

— Сигурно е така. Едва ли ще бъде по-болезнено от счупения
нос.

— Нали я искаш?

— Повече от всичко друго на света.

— Ако не й кажеш, че я обичаш, ако не й дадеш сърцето си,
Ейдан, за да ти повярва напълно, никога няма да е твоя.

— Възможно е пак да ми откаже.

— Възможно е. — Шон стана и отново постави ръка върху
рамото на брат си. — Това е риск. Но пък не помня никога да си се
страхувал да рискуваш.

Този път Ейдан потупа брат си по рамото.

— Признавам, че сега съм направо ужасен. — Коремът наистина го присви. — Ще отида да се поразходя, дано удържите положението тук. Искам да си избистря главата, преди да отида да я видя. — Предпазливо докосна носа си. — Много ли е зле?

— Да — увери го Шон весело, — и ще стане още по-зле.

Ръката страшно я болеше. Ако не бе толкова ядосана, би се притеснила да не си е счупила някоя кост. Но понеже успяваше да я свие в юмрук, предположи, че само е натъртена след удара в онази канара, каквато се оказа главата на Ейдан Галахър.

Най-напред грабна телефона и промени самолетната резервация. Ще тръгне още утре. Не че Ейдан я гони. Не. Просто иска да отиде в Чикаго, да се оправи с всичко необходимо бързо, успешно и лично.

После ще се засели за постоянно в къщурката на Хълма на феите и ще живее дълго и щастливо, ще прави каквото иска, когато иска и с когото иска. И единственият човек извън списъка е Ейдан Галахър.

Обади се на Моли и я уговори да се грижи за Фин.

Вече започваше да ѝ липсва. Обзета от чувство за вина, че го оставя, тя го прегърна.

— Чудесно ще си прекараш при семейство О'Тул, ще видиш. А аз ще се върна преди да разбереш, че ме е нямало. Ще ти донеса подарък. Целуна го по носа.

Нямаше настроение за работа. Качи се горе да приготви багажа. Нямаше да ѝ трябват много неща. Дори да се забави седмица-две, в Чикаго има пълен гардероб. Ще вземе само сака и лаптопа и ще се чувства невероятно свободна.

В самолета ще изпие чаша шампанско, за да отпразнува събитието, и ще направи списък на всичко, което ѝ предстои.

Ще убеди баба си да се върне с нея и да прекарат заедно остатъка от лятото. Дори ще се опита да уговори родителите си да дойдат, за да се уверят колко добре се е настанила и колко е щастлива.

Всичко останало са чисто практически въпроси: да продаде колата, мебелите, да уреди пренасянето на любимите си вещи. Изненада се колко малко от придобитото през последните няколко години обича истински.

Предстои да закрие и банковите си сметки, мина ѝ през ума, докато оставяше подредения сак до вратата на дрешника. Да уреди

постоянна промяна на адреса. Седмица, изчисли тя. Най-много десет дни и всичко ще бъде зад гърба ѝ.

Окончателната продажба на апартамента може да стане по пощата или по телефона.

Всичко е уредено, прецени. Утре сутринта ще отнесе Фин и ключовете за къщурката на Моли, после ще отиде с колата до Дъблин. Огледа се и се запита какво ще прави дотогава.

Ще поработи в градината — нека я остави в идеален вид, без нито един плевел, без нито едно повехнало листо. А после отново ще погостува на Моли.

Доволна от перспективата, Джуд взе градинските сечива и ръкавиците, сложи си шапката и се залови за работа.

Ейдан не възнамеряваше да мине край гроба на Мод, но обикновено следваше импулса си. Краката му сами го отведоха там. Предположи, че го е сторил, за да получи вдъхновение, но и малко съчувствие заради сегашното положение.

Наведе се да докосне останените от Джуд цветя.

— Тя често те навестява. Има топло и щедро сърце. Достатъчно топло и щедро, надявам се, за да сподели част от него с мен. Твоя кръв е — добави той. — И макар да те познавам само като възрастна жена, чувал съм истории, че на младини си имала избухлив нрав, ако ме извиниш за откровеността. Виждам колко си приличате и ѝ се възхищавам за това. Сега ще отида да я видя и отново ще ѝ направя предложение.

— И не прави моите глупави грешки.

Ейдан вдигна глава и срещна пронизателни сини очи. Бавно се изправи.

— Значи и ти си истински.

— Истински като деня — увери го Карик. — Тя ти отказа вече два пъти. Ако ти откаже и трети, няма да имам никаква полза от теб и излиза, че съм си загубил времето. Остава ми само още един шанс. Затова внимавай, Галахър. Не мога да направя магия тук, забранено е дори на мен. Но ще ти дам съвет.

— Получих доста днес, благодаря.

— Възползвай се и от този: любовта, дори когато човек се кълне в нея, не е достатъчна.

Раздразнен, Ейдан прокара пръсти през косата си.

— Кое е достатъчно тогава?

Карик се усмихна.

— Думата все още продължава да засяда малко в гърлото ми. Казва се — отстъпка. Иди, докато е изцяло погълната от цветята си. Може да ти помогне. — Усмивката се превърна в злорадо хилене. — От начина, по който изглеждаш в момента, личи, че всякаква помощ ще ти се отрази добре.

— Много благодаря — изсумтя Ейдан недоволно, докато събеседникът му се превръщаше в сребърна сянка и изчезваше във въздуха. Тръгна към къщурката с отпуснати рамене. — Брат ми ме нарича идиот, присмехулни духове ме обиждат, жени ми размазват физиономията. Какво още ми остава да понеса през днешния шибан ден?

Както си приказваше, небето притъмня и се чу гръмотевичен тътен.

— Хайде, небеса, давайте и вие. — Ейдан вдигна мрачен поглед. — Размахайте пестник. А аз имам да оправям живота си.

Напъха ръце в джобовете и се постара да забрави, че лицето го боли като огромен развален зъб.

Понечи да потропа на задната врата на къщурката, но се сети за думите на Карик, че тя е при цветята си. Понеже не я виждаше в задния двор, значи беше в градината.

Дишайки бавно, за да успокои нервите си, заобиколи къщата.

Завари Джуд да пее. Откакто я познаваше, не я бе чувал да пее. И въпреки твърдението ѝ, че го прави само когато е нервна, в момента не личеше да е дала воля на гласа си по тази причина.

Пееше на цветята. Сърцето му се трогна. Сладкият ѝ, но колеблив глас му подсказа, какво неувереност изпитва дори когато е сигурна, че никой не я слуша.

Представляваше красива гледка — коленичила между цветята, пееше за това как се чувства сама в празнична зала, смешно килнатата ѝ сламена шапка засенчваше очите ѝ, кутрето спеше сгушено на пътечката зад нея.

Явно нито забелязваше сгъстяващи се тъмни облаци в небето, нито чуваше гръмотевичния тътен. Представляваше слънчево петно в омагьосан свят и, ако вече не бе влюбен в нея, би го направил в момента. Но продължаваше да не знае как да я накара да го разбере.

Неговото сърце ѝ принадлежеше. Пристъпвайки напред, съзнаваше, че като го оголва така пред една жена, поема възможно най-големия риск за един мъж.

Направи още една крачка и произнесе името ѝ.

Главата ѝ рязко се вдигна, очите ѝ срещнаха неговите. Със съжаление проследи как мекото и доволно изражение изчезна от лицето ѝ. Подмениха го студенина и гняв. Не че беше нещо съвсем неочаквано за него.

— Не желая повече да говоря с теб.

— Знам.

Фин се събуди, излая радостно и скочи да го посрещне. Очакваше и тя да го приеме по този начин, осъзна той. Надяваше се да е щастлива винаги когато го вижда, да жадува за вниманието му.

Нищо чудно, мина му през ума, че го изрита — та донякъде той се бе държал с нея като с кутре.

— Но аз имам да ти казвам няколко неща. Първо — поднасям ти извиненията си.

Думите му ѝ направиха впечатление, но недостатъчно, за да я размекнат. Дори да ѝ бяха нужни години да се научи на твърдост, вече определено не беше мекушава.

— Приемам. Аз също се извинявам, че те ударих.

Подутият му нос почти затваряше очите му. Тя ли бе направила това? Откри, че е ужасена и същевременно във възторг от себе си.

— Счупи ми носа.

— Сериозно? — Ужаси се и неволно пристъпи към него, но се спря навреме. — Напълно си го заслужи — добави хладно.

— Права си. — Направи опит се да усмихне. — В селото ще говорят за теб години наред.

Откривайки една черна точка в душата си, която се зарадва на чутото, изрече отсечено:

— Съвсем скоро, сигурна съм, всички ще си намерят по-интересна тема за разговор. А сега, ако си приключил, моля да ме извиниш — искам да довърша тук и да се погрижа за някои други неща, преди да замина утре.

— Да заминеш ли? — Усети как паниката го сграбчва за гърлото. — Къде отиваш?

— Връщам се в Чикаго.

— Джуд... — Пристъпи към нея, но се спря, видял предупредителните пламъчета в очите ѝ. Идеше му да коленичи, да я умолява и дори си представи как го е сторил. Вместо това продължи: — Твърдо ли си решила?

— Да. Уредих всичко необходимо.

Той извърна глава, за да се съвземе. Погледна хълмовете, селото, морето. Неговата родина.

— Каж ми, заради мен ли си тръгваш, или защото това е, което искаш?

— Това искам. Просто...

— Добре. — Шон го посъветва да се смири. Така ще постъпи. Извърна се бавно и пристъпи към нея. — Искам да ти кажа нещо. Моля те да ме изслушаш.

— Слушам те.

— Ей сега ще стигна до същината — промърмори той. — Защо когато един мъж променя живота си пред очите ти, не му дадеш минутка да си поеме въздух? Моля те за още един шанс, дори да не го заслужавам. Моля те да забравиш как изрекох думите два пъти и да ме чуеш как ще ги изговоря сега. Ти си силна жена — сега го откриваш, — но не си коравосърдечна. Моля те да забравиш гнева си за миг и...

Млъкна. Изглеждаше объркан и разстроен. Тя само поклати глава.

— Не разбирам за какво говориш. Приех извинението ти, ти прие моето.

— Джуд... — Вкопчи се в ръката ѝ и я стисна така силно, че тя изненадано разшири очи. — Не знам как да го направя. Стомахът ми е свит от нерви. Никога преди не е било толкова важно за мен, не разбираш ли? В главата ми се въртят думи — купища думи — но не знам кои да изрека пред теб, защото от това зависи живота ми.

Наранила го е, даде си сметка Джуд. Не само физически. Нанесе удар на самолюбието му, унижи го пред приятели и близки. И въпреки това той ѝ се извинява. Сега вече част от нея наистина омекна.

— Вече го каза, Ейдан. Ще забравим случилото се, ще забравим, че някога е станало.

— Никога не съм го изричал преди и в това е проблемът. — Погледът му отново стана напрегнат, също и гласът му. Над главите им трещяха гръмотевици. — Думите съдържат магия, вълшебство. Някои

от тях — най-добрите — веднъж произнесени, променят всичко. Е, добре — досега не съм ги казвал. Като страхливец съм се надявал сама да се досетиш. И за това се извинявам. Наистина страшно много искам да се грижа за теб. — Вдигна ръка и я погали по бузата. — Не мога да устоя на порива си да ти давам разни неща и да ти показвам какви ли не места, за да те виждам щастлива.

— Ти си добър човек, Ейдан... — подхвана тя.

— Няма нищо общо с това дали съм добър или не. Обичам те, Джуд.

Видя как очите ѝ се промениха. Оставаше му едно — да разголи сърцето си.

— Загивам от любов по теб. Влюбих се в момента, когато те видях за първи път. Ти си всичко за мен. Никога преди това не е имало друга, нито някога ще има.

Тя изпитваше отчаяна необходимост да седне, но земята се стори прекалено далеч.

— Не съм сигурна... Не знам... Господи.

— Няма да те притискам да вземеш бързо решение, както направих преди. Просто те умолявам да ми дадеш още един шанс. Ще уредя нещата тук, а после ще дойда в Чикаго. Бих могъл и там да отворя кръчма.

Идеше ѝ да хване главата си с ръце, за да е сигурна, че няма да падне от раменете ѝ.

— Какво?

— Щом желаеш да живееш там — така да бъде.

— В Чикаго? — Сега вече главата ѝ не я занимаваше. Нищо друго нямаше значение освен мъжа, загледал очите ѝ. Всичко, което желаше на този свят, бе съсредоточено там. — Ще напуснеш Ардмор, за да дойдеш в Чикаго?

— Ще отида накрай света, за да съм с теб.

— Нужна ми е минутка.

Освободи ръката си, отиде до портата и се облегна на нея, за да си поеме дъх.

Той я обичаше. И заради любовта си бе готов да изостави дом, наследство, родина и да я последва. Не настояваше тя да е онова, което той иска, което се очаква от нея. Стигаше му напълно такава, каквато е.

И нещо повече — бе готов да стане какъвто тя желае. Да стори каквото тя очаква от него.

Същинско чудо.

Не, не. Толкова е естествено, че той я обича не по-малко силно и дълбоко, отколкото тя него. Те са достойни един за друг, както и за целия живот, който ще изградят.

Така е редно. Откри Джуд Мъррей. А сега и нещо много по-голямо.

Сърцето ѝ бе спокойно, когато се върна. Той не знаеше какво означава усмивката ѝ.

— Каза, че ти е нужна съпруга, нали?

— Да, стига това да си ти. Ще те чакам колкото време ти е нужно.

— Една година? — Веждите ѝ се стрелнаха нагоре. — Пет, десет?

Стомахът му се стегна още повече.

— Надявам се да успея да те убедя малко по-рано.

Мечтите изискват рискове, помисли си тя. И кураж.

Нейната най-дълбока мечта стоеше пред нея и чакаше отговора ѝ.

— Каж ми отново, че ме обичаш.

— От все сърце и сега, и завинаги — обичам те, Джуд Франсис.

— Звучи убедително. — Без да откъсва очи от неговите, се върна при градинската порта. — Когато разбрах, че те привличам, реших да се впусна в любовна авантюра — пламенна и страстна, дръзка и безразсъдна. Никога не съм преживявала любовна авантюра, а насреща ми се изпречи един едър и прелестен ирландец, напълно съгласен да ме последва в начинанието. Не желаше ли и ти същото?

— Да... Или поне мислех, че е това. — Усети как отново го обзема паника. — По дяволите, това не ми е достатъчно.

— Проблемът беше — е — поправи се тя, — че не съм създадена за безразсъдни авантюри. Още преди да ме отнесеш първия път на ръце горе, бях влюбена в теб.

— A ghra!

Посегна да я прегърне, но тя поклати глава и отстъпи.

— Не. Има още. Връщам се в Чикаго, не за да напусна, а да продам апартамента и да уредя някои делови въпроси. Ще се установя

тук за постоянно. Не заради теб избрах да го направя. Правя го заради себе си. Искам да пиша. Аз пиша — поправи се тя. — Книга.

— Книга? — Цялото му лице засия. От гордост, даде си сметка тя, и се изуми. — Прекрасно. Значи си предопределена да правиш това.

— Откъде знаеш?

— Дори когато го изричаш, изглеждаш щастлива. Личи ти. А и великолепно разказваш приказки. Казвал съм ти го и друг път.

— Да — промълви тихо тя. — Каза го. Каза го, преди аз да го осъзная.

— Много се радвам за теб.

— Винаги съм искала да го правя, но не намирах куража дори да допусна подобна възможност. Сега го имам. — Сега, даде си сметка тя, разполага с куража да предприема абсолютно всичко. — Искам да пиша и смятам да го правя добре. Ще пиша тук. Това е мястото за мен. Тук е моя дом.

— Значи не си възнамерявала да заминеш завинаги?

— Само за кратко, но твърдо бях решила да не се връщам при теб. Открих моето място тук, Ейдан. Първо трябваше да се убедя, че именно тук ми е мястото. А намерих и цел. И това трябваше да е мое.

— Разбирам те. — Пресегна се и докосна една къдрица. Разбирам те, защото и аз бях същият. Знам го и искам на теб да ти се случи, заедно с всичко останало.

— Открих мястото си, целта си и теб. Именно затова ще се върна при теб. И ще се справя с всичко, което ми предстои. Пресегна се и хвана ръката му. — Ти ми даде думите, Ейдан, и тяхното вълшебство. И аз ще ти отвърна със същото. Защото онова, което започваме тук и днес, ни поставя на равна нога.

Направи пауза — чакаше да я обземат опасения и съмнения. Но я обля единствено радост.

— Никога преди теб не е имало друг — промълви тя тихо. — Макар да съм искала да има, опитвах се, защото се страхувах да съм сама. Сега се научих да бъда сама, да вярвам в себе си, да се харесвам. Няма да се изправя пред теб слаба и немощна, готова да направя каквото и да е, за да не създавам проблеми.

Сърцето му ликуваше. Леко прокара пръст по счупения си нос.

— Тази част от отношенията ни ми е ясна, скъпа.

Тя се засмя, но всъщност не съжаляваше ни най-малко.

— След като те приема веднъж, Ейдан, няма да има друг. Протегна му и другата си ръка. — Завинаги, Ейдан, или никога.

— Завинаги.

Пое ръцете ѝ и ги поднесе към устните си; после коленичи пред нея.

— Какво правиш?

— Правя го както трябва и окончателно. Няма място за никаква гордост. — Гледаше я с обожание. — Не разполагам с торба скъпоценни камъни, взети от слънцето, за да ги разпиля в краката ти. Разполагам единствено с това.

— Бръкна в джоба и извади пръстен. Беше износен и стар. Диамантът в центъра улови случаен слънчев лъч и заблестя помежду им.

— Принадлежал е на майката на майка ми, а и камъкът е малък, изработката — семпла. Но е пазен с любов. Искам да го приемеш — него и мен, — защото обичта ми към теб е безкрайна. Принадлежи ми, Джуд, така както аз ти принадлежа. Изгради живот съвместно с мен, на равна нога. Какъвто и да бъде, ще бъде наш.

Тя се насилваше да не заплаче. В този момент желаше очите ѝ да са бистри. Мъжът, когото обичаше, коленичеше в краката ѝ и ѝ предлагаше... всичко.

Падна на колене до него.

— Приемам и него, и теб. Високо ценя и двете. Ще ти принадлежа, Ейдан, така както ти ми принадлежиш.

Протегна ръка, за да му позволи да надене пръстена като обещание, че сърцето му ще ѝ принадлежи завинаги. — И животът, който ще изградим заедно, започва от този момент.

Докато нанизваше пръстена, облаците се разсеяха и небето засия като скъпоценен камък.

Коленичили сред разцъфналите цветя, не забелязаха нито фигурата, която ги наблюдаваше от прозореца, нито копнежа с който ги гледаше.

Приближиха се един към друг. Устните им се срещнаха. Когато го заболя, Ейдан сепнато си пое въздух.

— О, боли те. — Джуд се отдръпна. Милвайки бузата му, се постара да не се разсмее. — Хайде да влезем вътре. Ще ти дам лед за носа.

— Сещам се за по-добър лек. — Изправи се и я взе в обятията си. — Просто трябва малко да внимаваме — това е всичко.

— Сигурен ли си, че е счупен?

Хвърли ѝ кос поглед.

— Ако става въпрос за моя нос — да, сигурен съм. И няма защо да си толкова самодоволна. — Целуна я по челото, когато спряха при вратата. — И ми мина през ума — сега е подходящият момент да ти напомня, Джуд Франсис, че ми дължиш двеста лири.

— Сигурна бях, че няма да ги забравиш. Но нещо ми подсказва, че си струва да платя.

Вдигна ръка и се загледа как малкия диамант проблясва на слънчевата светлина. После сама отвори вратата.

Издание:

Нора Робъртс. Даровете на слънцето
ИК „Бард“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.